Friedhelm König

De tine este vorba

Ferice de cel iertat !

Trenul de provincie se străduia din greu să străbată munţii. Bătrîna locomotivă cu aburi gîfîia şi gemea, ostenindu-se să-i ducă pe călători la locurile de odihnă. Pretutindeni se puteau vedea feţe vesele şi pline de aşteptare. Doar într-un compartiment unde se aflau doi bărbaţi, cel mai tînăr părea a fi cu totul nefericit. Se vedea că avea ceva pe suflet. Tovarăşul lui de călătorie îl privi gînditor şi în cele din urmă începu să vorbească despre vreme, despre peisajul fermecător, pentru a putea intra în vorbă cu trista persoană din faţa lui. Şi mai repede decît se aşteptă, gheaţa se sparse. Tînărul, care părea aşa de grav, de neliniştit şi răscolit, începu să povestească, la început timid, nesigur şi cu lungi întreruperi. Însă cînd observă că este ascultat nu din curiozitate, ci din simpatie, iar că întrebările ce i se pun arată interes adevărat, atunci îşi revărsă inima în cuvinte.

„Da, multă vreme am zăcut în închisoare“, spuse el. „Ani de zile. Azi dimineaţă am fost eliberat. Acum mă aflu în drum spre casă. Ah, ce ocară am adus familiei mele! Nici măcar o dată nu m-a vizitat cineva la închisoare, în toţi aceşti ani. De scris, mi-au scris foarte rar. Nu le-o iau în nume de rău. Eu sînt acela care le-a nesocotit iubirea. Sau poate că n-au avut bani de călătorie, căci trenul costă aşa de mult. Cît despre scrisori, la noi acasă nu s-au scris niciodată prea multe. Totuşi sper că ei m-au iertat, chiar

dacă nu pare astfel. Ah, cît de mult îmi urăsc trecutul şi cît de mult regret tot ce a fost."

Agitat îşi ascunse faţa pentru o clipă în dosul palmelor. Apoi continuă:

„Pentru a le uşura părinţilor hotărîrea, le-am propus într-o scrisoare să-mi dea un semn prin care să-mi dau seama dacă m-au iertat sau nu. Dacă m-au iertat, să agaţe în mărul cel mare dinspre linia ferată un ştergar. Dacă nu vor să mă întorc acasă, atunci nu e nevoie să dea nici un semn, iar eu voi rămîne în tren şi voi pleca mai departe, cît mai departe. Încotro ...? Nici eu nu ştiu!"

Pe măsură ce se apropia de localitatea părinţilor săi, era din ce în ce mai agitat, iar încordarea-i lăuntrică deveni atît de insuportabilă, încît nu mai izbuti să se uite pe fereastră. Trenul avea să treacă peste un pod mic, după care urma să treacă prin dreptul casei şi grădinii părinţilor săi. Cu cît trenul se apropia mai mult, cu atît tensiunea devenea mai insuportabilă. Nu se putea decide între a se uita pe fereastra trenului sau a închide ochii. Tovarăşul de călătorie schimbă locul cu tînărul agitat şi-i promise că va fi atent la mărul cu pricina. Îndată ce-l văzu, puse mîna pe umărul tînărului: „Iată-l!" Din gura lui ieşi doar o şoaptă, căci vocea i se opri în gît, iar lacrimile îi umplură dintr-o dată ochii. „Totul este în ordine. Nu văd numai un ştergar alb, ci tot pomul este acoperit cu ştergare albe!" În aceeaşi clipă dispăru amărăciunea, grijile şi toată frica. Amîndurora li se păru că au trăit o minune. Tînărul era de nerecunoscut, aşa de aprins îi radiau ochii de bucurie.

O, de-ai şti tu cît de mult doreşte Tatăl ceresc ca tu să te întorci şi să te împaci cu El! Chiar fără să fi spart vreo bancă, să fi atacat vreun om sau să fi făcut închisoare ai fost un prizonier.

Fiecare dintre noi este din naştere un prizonier al eului său, un prizonier al păcatului. Te-a apăsat şi pe tine vreodată această robie? Atunci fă şi tu ca tînărul despre

care povesteşte Biblia şi care spune: „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu şi-i voi zice: »Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta« ..." (Ev. Luca 15:18). Însă el nu numai că a spus aceasta, a şi făcut-o în realitate. El s-a sculat şi a plecat spre casă. Probabil că pe drum era tot aşa de neliniştit, plin de îndoieli ca şi acel tînăr din tren. Însă spre deosebire de acela care văzuse mărul acoperit cu ştergare albe, acestuia îi ieşi însuşi tatăl în întîmpinare. Noi citim în Cuvîntul lui Dumnezeu: „ Cînd era încă departe tatăl său l-a văzut şi i s-a făcut milă de el, a alergat de-a căzut pe grumazul lui şi l-a sărutat mult." (Ev. Luca 15:20). Acest semn al dragostei dumnezeieşti este valabil şi pentru tine. Fericit este acela care a fost iertat! Deja astăzi poţi numi această fericire ca fiind a ta proprie.

Negri albi

Negri albi? Să nu-ţi vină să rîzi? Aşa ceva nici nu există! La aşa ceva sau ceva asemănător te-ai gîndit cînd ai văzut titlul. Ce să zic, nici eu n-am întîlnit pînă acum vreun negru alb. Sau poate totuşi? Mă duc cu gîndul la un bătrîn muncitor de la construcţii de drumuri, a cărui piele era bronzată şi tăbăcită de soare, vînt şi vreme. De asemeni mă gîndesc la grupurile de turişti care se întorc acasă după vacanţele de vară din sudul însorit. Au plecat cu feţele albe şi se întorc bine bronzaţi, uneori de nerecunoscut. Pentru ceilalţi, care nu pot pleca în concediu sau trebuie să-şi petreacă vacanţele pe vreme ploioasă, s-a îngrijit între timp industria cosmetică. În definitiv, nu puţini oameni sînt aceia care pun preţ pe culoarea pielii, căutînd să arate bronzaţi în tot cursul anului. Pentru toţi aceştia există

cremă de piele, şi, fără să-şi petreacă concediul la Marea Neagră, sau să se expună la soare, devin negri din europeni ce sînt. Aşa se face că, prin întrebuinţarea unui astfel de preparat, chiar în mijlocul iernii, o secretară dintr-o regiune industrială e aşa de bronzată, de parcă s-ar fi întors chiar atunci din Tunisia sau de la schi în munţi.

Acum însă nu te duce la cel mai apropiat magazin ca să-ţi procuri o astfel de cremă de piele, căci dermatologii n-au căzut încă de acord, dacă acest mijloc artificial nu e în cele din urmă dăunător. Pentru frumuseţe însă se fac multe sacrificii!

De fapt, este ceva de rîs, pentru că şi negrii fac ceva asemănător. Ei nu se străduiesc să se facă şi mai negri, ci să devină albi.

Deja în secolele trecute unii exploratori în Africa au relatat că anumite triburi de negri prelucrau un fel de pămînt deschis la culoare într-o pastă moale cu care îşi ungeau trupul, ca după părerea lor să le devină pielea mai deschisă. Astăzi însă doamnele şi domnii de culoare, vanitoşi, au un mijloc mai simplu: îşi cumpără de la cea mai apropiată drogherie un „decolorant" de piele. Deci există şi „negri albi", dacă vrei.

Şi totuşi noi ştim cu toţii că dintr-un negru nu se poate face un alb şi nici invers. Toate lucrurile artificiale nu ajută la nimic. Aceasta ne aminteşte de cuvîntul biblic: „Poate un etiopean să-şi schimbe pielea, sau o panteră să-şi schimbe petele? Tot aşa aţi putea voi să faceţi binele, voi, care sînteţi deprinşi să faceţi răul?" (Ieremia 13:23).

Nu, negrului nu îi este cu putinţă să iasă din pielea lui şi să se îmbrace cu alta. La fel şi pantera îşi păstrează blana ei cu pete.

Tot aşa este şi cu omul, de la naştere are o fire păcătoasă. Din fragedă copilărie este pornit să facă rău. Nu este bun prin natura lui, cum au afirmat unii filozofi, ci el este rău din naştere prin păcatul strămoşesc şi nu este în stare

să dăinuie în faţa Dumnezeului cel sfînt. Dar acestui Dumnezeu să-i fie aduse laudă şi mulţumire, pentru că El poate să săvîrşească minunea salvării pentru toţi aceia care în lumina Cuvîntului Său îşi recunosc starea lor păcătoasă şi pierdută, aşa cum citim în Isaia 1:18 „De vor fi păcatele voastre cum e cîrmîzul, se vor face albe ca zăpada!"

Îmi amintesc de un negru care, la o adunare de evanghelizare, le-a spus ascultătorilor săi următoarele cuvinte: „Eu am o faţă neagră, însă am o inimă albă, care a fost curăţită prin sîngele lui Isus. Voi care staţi în faţa mea aveţi feţe albe, dar poate că aveţi inimi negre. Astăzi, acum, lăsaţi ca inimile voastre să fie spălate prin sîngele Domnului Isus, Mîntuitorul! „Fericiţi sînt cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!"

Este vorba de dreptul tău de cetăţean

Scurt timp după izbucnirea celui de-al doilea război mondial Benito Mussolini a emis un decret care interzicea italienilor emigrarea în Statele Unite ale Americii. Într-un oraş italian doi bărbaţi erau afectaţi de acest ordin. Ei trăiseră mulţi ani în S.U.A., aşadar America devenise patria lor.

Unul din ei era un bancher renumit. Pe cînd era tînăr părăsi Italia pentru a emigra în Statele Unite. Prin hărnicie ajunse în scurt timp la prosperitate şi prestigiu. Însă pentru îndeplinirea formalităţilor ce condiţionau obţinerea cetăţeniei americane nu s-a interesat de loc. Ce-i drept, locuia în America şi îşi însuşise avantajele acestei ţări pînă

acolo că devenise milionar. Cu toate acestea, cetăţenia americană nu putea fi valabilă pentru el, aşa că rămăsese tot cetăţean italian.

Acest bancher tocmai îşi terminase pregătirile pentru a se reîntoarce în Statele Unite, însă chiar atunci apăru decretul lui Mussolini. La început acest decret nu-l nelinişti în mod deosebit. Sigur de sine, se duse la consulatul american. Acolo ceru să vorbească personal cu consulul şi-l rugă să-i rezolve primirea unei vize. Cît de surprins şi amărît rămase însă cînd află de la consul că el nu are nici o şansă de expatriere! La început protestă împotriva acestui fapt; apoi spumegă de furie. Însă totul era în zadar! Apoi se rugă din nou şi îl imploră pe consul, dar fără succes. El nu era cetăţean american, ci italian. Bogăţia lui, relaţiile private şi de afaceri, perfecta vorbire a limbii engleze, toate acestea nu i-au putut fi de folos. A fost nevoit să rămînă în Italia.

Celălalt bărbat era o persoană simplă şi se îndeletnicea cu agricultura. Trăise doar cîţiva ani în America şi vorbea o engleză stricată. Încă nu se familiarizase cu manierele şi cultura americană. Şi totuşi, el voia să se întoarcă în America, noua sa patrie. Se duse aşadar la autorităţile competente şi ceru permisiunea de-a părăsi Italia.

– „Sînteţi cetăţean al Statelor Unite?" – întrebă funcţionarul. – „O, yes!" şi mai adăugă cîteva cuvinte cu un amestec de italiană şi engleză: – „Eu sînt cetăţean al Statelor Unite. Eu am depus jurămîntul pe constituţia americană şi, uitaţi-vă dumneavoastră, aici sînt documentele mele!" După care, funcţionarul consulatului examină paşaportul şi-i dădu viza.

– „Dumneavoastră puteţi călători!" – spuse acesta zîmbind. „Doar sînteţi american! Decretul lui Mussolini nu vă afectează pe dumneavoastră."

Şi tu care citeşti această întîmplare, în ce fel de călătorie te găseşti? Chiar dacă n-ai nici o intenţie de emigrare,

odată tot va trebui să pleci; de vrei sau nu vrei. Veşnicia ne aşteaptă! Încotro va fi călătoria ta? În slavă veşnică, sau departe de Dumnezeu? Un lucru important trebuie să ştii: locul de destinaţie nu se hotăreşte după moarte, ci AICI şi ASTĂZI! Pentru a putea ajunge în cer, tu trebuie de pe acuma să obţii cetăţenia cerească. Încă ceva: această cetăţenie cerească nu o posedă din naştere nici un singur om, chiar dacă ar proveni dintr-o familie distinsă, onorabilă sau e prieten bun cu pastorul bisericii unde aparţine ... Nu, toate acestea nu ajută la nimic. Însă Domnul Isus Cristos vrea să-ţi dăruiască adevărata cetăţenie. Pentru a-ţi dărui această minunată cetăţenie cerească, pe El L-a costat viaţa pe crucea de la Golgota. Dumnezeu L-a trimis la moarte pe singurul Lui Fiu pentru tine! Tuturor celor ce cred în lucrarea de împăcare a lui Cristos, Cuvîntul lui Dumnezeu le zice: „Aşadar, voi nu mai sînteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sînteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu" (Efeseni 2:19).

Gîndeşte-te în mod serios la acest lucru. Este vorba de cetăţenia ta!

Vrednic de-a fi văzut

Nenumăraţi turişti din toate continentele vizitează Londra, capitala Angliei. Mulţi dintre ei se duc să vadă renumitele monumente arhitectonice ale acestui oraş grandios cu opt milioane de locuitori. Un obiectiv important de vizitat este şi catedrala Sf. Pavel, cea mai mare biserică din Anglia. Ea este aşezată chiar în inima oraşului. Arhitectul Sir Christopher Wren, constructorul mai multor clădiri cu renume, a construit şi această

biserică între anii 1675 – 1710. Această catedrală avea să devină cea mai importantă creaţie a sa, iar în anul 1723 încetă din viaţă la vîrsta de 91 de ani şi fu înmormîntat aici. Deasupra mormîntului său stă scris o inscripţie modestă: „Dacă îi cauţi mormîntul, atunci priveşte în jurul tău!" Şi alţi oameni de seamă sînt înmormîntaţi în această catedrală; aici poţi găsi cavoul curajosului amiral Nelson, care în anul 1805 a cîştigat o mare luptă navală în faţa coastei de sud a Spaniei, la Trafalgar, împotriva flotei franco - spaniole, şi care a fost rănit mortal în această bătălie. De asemeni aici este înmormîntat şi generalul Wellington. Poate îţi aminteşti de la cursurile de istorie că el împreună cu mareşalul de cîmp prusac Blücher, în anul 1815 la Waterloo în apropiere de Bruxelles, a învins definitiv pe mîndrul Napoleon şi oastea lui.

Însă eu vreau să te fac atent la cu totul altceva. Cînd vii odată în Londra, nu trebuie să pierzi prilejul de-a vizita catedrala Sf. Pavel, unde vei putea vedea tabloul pictorului englez William Holman Hunt (1827 – 1910) intitulat: „The Light of the World" (Lumina lumii). Se adresează insistent celor care zi de zi trec prin faţa lui. În acest tablou predomină întunericul. Un chip maiestuos şi blînd îl înfăţişează pe Fiul lui Dumnezeu cu coroana de spini şi purtînd în mîna stîngă o lumină vie. Aceasta străpunge întunericul. Cu mîna dreaptă El bate într-o uşă. Pe această uşă se pot vedea cuie ruginite, aşchii, printre care se caţără în sus un mărăciniş sălbatic. E ciudat însă că uşa nu are nici o clanţă. Oare să fi uitat pictorul s-o facă? Şi de ce o fi înfăţişat el această uşă atît de respingător, încît, îndată ce priveşti tabloul, observi că n-a fost deschisă niciodată? Sub tablou se află un pasaj din Cuvîntul lui Dumnezeu, care vrea să-l ajute să înţeleagă pe cel ce priveşte: „Iată Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el ..." (Apocalipsa 3:20).

Oare nu se referă uşa din acest text biblic cît şi uşa din

tablou la inima omului? De bună seamă că da! Iar pictorul a încercat să înfăţişeze această inimă omenească plină de întuneric şi necurăţie, respingătoare şi prin natura ei antipatică. Cît de disperată ar fi fost situaţia noastră, dacă Domnul Isus Cristos, cel care este „Lumina lumii" (Ev. Ioan 8:12), n-ar fi bătut la uşa inimii noastre, ca să aducă lumina, viaţa şi bucuria! Acum înţelegi şi tu desigur de ce lipseşte mînerul uşii pe dinafară. Pictorul a vrut să arate celor ce privesc tabloul că uşa inimii poate fi deschisă numai pe dinăuntru. Domnul Isus nu forţează uşa inimii omului. Însă El bate ..., uneori încet, altădată mai tare. Ai simţit vreodată bătaia la uşa inimii tale? Deschide-I fără şovăială! Tu însuţi trebuie să-I deschizi. N-ai de unde să ştii dacă astăzi este ultima bătaie la uşa inimii tale sau nu!

Panică pe stadion

Lima, duminică 24 mai 1964. Capitala Perului are o zi mare. Microbiştii meciului de fotbal vin grupuri – grupuri din toată ţara. Mulţi au călătorit toată noaptea, iar unii chiar mai multe zile în şir. Astăzi se decide jocul eliminatoriu dintre echipele naţionale ale Perului şi Argentinei şi se va hotărî care echipă va urma să zboare la Tokio pentru a lua parte la Jocurile Olimpice. Pentru mulţi iubitori ai sportului, sosirea la Lima începe cu o decepţie. Săptămîni de-a rîndul au economisit bani pentru biletele de călătorie şi pentru biletele de intrare. Acuma însă stadionul naţional cu cele 50.000 de locuri ale sale este arhiplin. Toate biletele sînt vîndute. La orele 15, cînd se aude semnalul de începere, se mai înghesuie încă mii de oameni la intrare, fără a mai putea pătrunde pe stadion.

Acolo e totul într-o aşteptare bucuroasă. În tribune e tumult şi zarvă. Micul grup de suporteri argentinieni îşi încurajează echipa prin aclamaţii în cor, însă masa imensă a publicului peruan îl acoperă cu vocea lui. Unsprezecele argentinian joacă cursiv şi sigur; ai putea spune că joacă aproape elegant. Dar şi peruanii sînt în forma cea mai bună şi se luptă cu toate forţele. Este un joc rapid, curajos şi emoţionant. Prima repriză se termină cu 0:0. După lovitura de deschidere din repriza a doua mulţimea fierbe de emoţie. Un entuziasm de nedescris clocoteşte printre spectatorii argentinieni cînd mingea, imposibil de reţinut, se opreşte în poarta peruanilor. Aceasta este răsplata pentru lunga lor călătorie din sudul ţării, de aproape peste 3.000 km depărtare. Peruanii însă nu se dau bătuţi. Echipa lor atacă cu îndîrjire. Apoi, cu zece minute înainte de terminarea meciului, din gîtlejul răguşit al celor 50.000 de spectatori se aude un singur strigăt: Gol! Gol! Gol! Bucuria este fără margini. S-a egalat.

Dar ce se întîmplă pe terenul de joc? Între arbitrul de centru şi jucători are loc un schimb aprins de cuvinte. Se aud vorbe de ocară şi ameninţări. Eduardo Pazos, arbitrul din Uruguai, nu acordă golul. El spune că fluierase cu puţin timp înainte, pentru că un jucător argentinian a fost faultat. Hotărîrea lui a declanşat un ţipăt de mînie şi decepţie printre spectatorii de la peluze. Stadionul clocoteşte de parcă te-ai afla într-un cazan în flăcări. Apar primele sticle aruncate pe terenul de joc. Arbitrul neputincios faţă de neliniştea crescîndă a maselor fluieră întreruperea competiţiei. Urmarea este că furia şi agitaţia ia o amploare şi mai mare. Ce bine că terenul de joc este înconjurat de un gard de 2,5 m din sîrmă împletită, care ţine departe mulţimea înfuriată. Afară de aceasta, mai este şi poliţia de faţă. Comandamentul poliţiei din Lima a avut grijă încă de la început să plaseze oamenii lui îmbrăcaţi în uniforme albastre de jur împrejurul terenului cu iarbă

verde, echipaţi cu căşti de oţel, pistoale, bastoane de cauciuc şi bombe lacrimogene. Poliţia sud-americană se aşteaptă la orice în timpul unui meci de fotbal. Fanaticii sportului din Peru, ca şi pretutindeni în lume, se înfurie uşor. Repede îşi pierd controlul şi se reped asupra arbitrului şi a jucătorilor. La fel şi aici, poliţia trebuia să intre rapid în acţiune. Într-o clipă doi temerari reuşesc să treacă peste gardul de sîrmă şi vor să se năpustească asupra arbitrului. Poliţiştii reuşesc să-i oprească, împingîndu-i înapoi cu bastoanele de cauciuc. În acest timp însă, nişte adolescenţi năvălesc în jos pe culoar şi vor să sară gardul. Poliţiştii îi împiedică cu toate forţele, în timp ce tot mai mulţi se îndreaptă spre gard. Cît ai clipi din ochi, aceştia taie sîrma şi fac găuri mari în gard, după care se năpustesc pe terenul de joc. Între timp, spre norocul lor, arbitrul şi jucătorii au fost duşi în siguranţă. Însă mînia mulţimii nu mai cunoaşte graniţe. Unii dau foc băncilor de lemn din tribune, alţii dărîmă un zid de baraj şi aruncă cu cărămizi în poliţişti. Pentru a se evita vărsări de sînge, trebuiau neapărat împiedicate alte ciocniri între poliţie şi fanaticii turbaţi. Aşa că poliţia începe să folosească gazele lacrimogene. Mii de oameni se înecă, tuşesc, îşi freacă ochii şi totuşi nu pot să vadă. În felul acesta, un zid nepătruns de oameni rămîne pe loc. Dintr-o dată mulţimea tresare ca zguduită de un şoc electric. Fiecare ins ştie ce are de făcut: Afară! Numai afară! În momentul următor, mulţimea se înghesuie spre ieşire, coborînd la vale spre cele patru tuneluri late de cîte patru metri, ce duceau sub tribune, afară în stradă. Fiecare vrea să-şi salveze viaţa pentru a putea să răsufle din nou în libertate. În acest vîrtej mulţi sînt smulşi şi călcaţi în picioare.

Acum însă urmează ceva îngrozitor. Uşile grele de metal de la capătul tunelelor sînt închise. Evident că portarii cu scurt timp înainte de terminarea jocului şi-au părăsit posturile pentru a urmări ultimele minute ale meciului

internaţional şi nu s-au mai putut întoarce. Val după val de oameni aproape înnebuniţi se rostogolesc spre uşile închise. Ţipete disperate se sting fără a fi luate în seamă. Mulţi se sufocă striviţi sau călcaţi în picioare. În această catastrofă, cea mai mare din istoria fotbalului, îşi pierd viaţa trei sute de oameni, iar numărul răniţilor este foarte mare. Uşile închise le-au blocat drumul spre viaţă şi libertate.

Şi în Cuvîntul Sfînt al lui Dumnezeu este vorba despre uşi închise. Noi citim despre un bărbat cu numele Noe, care le vorbea semenilor săi despre judecata viitoare a lui Dumnezeu, chemîndu-i la pocăinţă. Pentru aceasta el s-a ales doar cu batjocură şi dispreţ. A fost socotit drept nebun, căci s-a apucat să construiască pe uscat timp de zeci de ani o corabie foarte mare. Însă pedeapsa anunţată acestor oameni, atît de siguri de sine, s-a împlinit. Toate izvoarele de apă de pe pămînt şi toate zăgazurile cerurilor în decurs de patruzeci de zile şi tot atîtea nopţi au schimbat uscatul într-o mare imensă. Dar despre Noe şi arca lui citim: „Domnul a închis uşa după el ..." (Geneza 7:16). Noe şi familia sa au fost salvaţi şi puşi în siguranţă, pe cînd ceilalţi au fost nimiciţi.

La început corabia salvatoare era pusă la dispoziţie pentru toţi. Apoi însă uşa se închise în faţa mulţimii de batjocoritori, nepăsători şi şovăielnici. Această uşă era singura care i-ar fi putut salva de la pierzare. Timpul de har trecuse irevocabil. Multă vreme Dumnezeu i-a chemat la pocăinţă prin Noe. Acuma însă, sentinţa dreaptă se executase. Domnul însuşi, care mai întîi le-a oferit mîna salvatoare, deveni judecătorul tuturor celor care n-au vrut să primească salvarea.

Această povestire despre „uşile încuiate" are o însemnătate sfîntă.

Nici astăzi nu poate şti nimeni cînd se va închide uşa harului pentru totdeauna. Domnul Isus spune tuturor

oamenilor: „Eu sînt uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mîntuit“ (Ev. Ioan 10:9). El singur este calea care duce la viaţa veşnică. Nimeni nu poate veni la Dumnezeu Tatăl, decît prin El, Isus Domnul. De aceea El avertizează încă şi astăzi pe cei ce şovăie şi vor să mai amîne. Acestora li s-ar putea întîmpla ca şi fecioarelor care au venit prea tîrziu şi în a căror pildă impresionantă citim: „... şi s-a încuiat uşa“ (Ev. Matei 25:10). Bătăile în uşă şi strigătul lor: „Doamne, Doamne, deschide-ne!“ nu le-a mai putut ajuta. Era prea tîrziu. Uşa fu închisă pentru totdeauna. Ele au mai putut auzi cuvîntul sever al Domnului: „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!“ De aceea intră pe uşa harului, cîtă vreme mai este deschisă!

Un avion propriu

Cum? Tu nu posezi un avion propriu? Păcat! Atunci posezi poate o vilă frumoasă? Ce? Nici vilă? Atunci în mod sigur conduci un autoturism de marcă aleasă! Poftim? Doar o motoretă? Oh, bietul de tine! Permite-mi să te compătimesc puţin. Curînd o să observi că nu o iau aşa în serios cu compătimirea.

Mai întîi vreau să-ţi povestesc despre o femeie tînără şi frumoasă, care poseda toate lucrurile pe care eu tocmai le-am înşirat. În afară însă de un avion privat, o vilă splendidă la Paris şi mai multe automobile de lux, mai avea încă multe alte lucruri care erau proprietatea ei. Ea poseda bijuterii preţioase de o valoare aproape inestimabilă şi ca animal de casă creştea o panteră neagră îmblînzită, pe care obişnuia să o scoată la plimbare. Însă eu încă nu ţi-am spus numele acestei femei demnă de invidiat.

Vorbesc despre manechina odinioară cunoscută în toată lumea, Nina Dyer. Fiică a unui avocat englez, ea veni la Paris unde lucră pentru cele mai de seamă case de modă. La vîrsta de 24 de ani se căsători cu baronul german Thyssen, un mare industriaş. La nuntă, afară de mai multe cadouri preţioase, acesta îi mai făcu un dar cu totul aparte, şi anume îi dărui tinerei sale soţii o insulă proprie în Marea Caraibilor. Cu toate acestea însă căsătoria lor nu fu de durată. La divorţ se zice că a primit o compensaţie de circa zece milioane de mărci. De asemenea, în a doua căsătorie cu prinţul Sadruddin Khan, un unchi a lui Aga Khan, n-a fost mai fericită. S-a ajuns din nou la divorţ şi ea primi de la acesta mai multe milioane de mărci drept despăgubire. De atunci ea trăi într-o nesfîrşită bogăţie, în vila ei din Garches, o suburbie vestită a Parisului. La începutul lunii iulie 1965, pe cînd era încă mereu frumoasă şi atrăgătoare la cei 35 de ani ai ei, a fost găsită moartă în vila ei. Se sinucisese.

Acuma cred că îţi dai seama cine a meritat în realitate compătimirea noastră. Şi mai sînt încă mulţi bogătaşi, sau unii care vor neapărat să devină bogătaşi, pe care într-adevăr am putea să-i compătimim. În felul acesta mulţi îşi pierd banii la jocuri de noroc, săptămînă de săptămînă, pentru că vor să cîştige „lozul cel mare", care să-i scuteasc că de griji făcîndu-i fericiţi şi mulţumiţi. Însă dacă s-ar scrie odată o carte despre viaţa acestor cîştigători „fericiţi", mă tem că nu s-ar putea citi despre prea multă bucurie şi fericire. Aşa a murit zilele trecute într-un spital de boli nervoase din Genua, italianul Nicola Saccini, care în urmă cu cîţiva ani a cîştigat la loto suma record, fără precedent de 243 de milioane de lire. Calculat în mărci vest–germane echivalentul a 1,5 milioane. Din acel moment însă viaţa lui a luat o întorsătură nefericită. După cîteva luni s-a despărţit de soţia lui, şi-a cumpărat case şi-şi pierdu banii prin speculaţii. El n-a fost în stare să facă faţă sumei fabuloase.

Pînă la urmă, sărac şi lipsit, a ajuns la casa de nebuni.

Biblia relatează într-o parabolă despre un om bogat a cărui ţarină rodise mult. El îşi propusese să-şi construiască grînare şi mai mari şi-şi zise în sinea lui: „Suflete, ai multe bunătăţi strînse pentru mulţi ani; odihneşte-te, mănîncă, bea şi veseleşte-te!“ Apoi, noi auzim mai departe: „Dar Dumnezeu i-a zis: Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ţi se va cere înapoi sufletul; şi lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi? Tot aşa este şi cu cel ce îşi adună comori pentru el şi nu se îmbogăţeşte faţă de Dumnezeu“ (Ev. Luca 12:19-21). Tu nu devii fericit prin bogăţii pămînteşti. De asemenea „iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor“ (1 Timotei 6:10). În zilele noastre oamenii sînt în mod deosebit iubitori de bani (2 Timotei 3:2). Prin mijlocirea filmelor, a televiziunii şi revistelor care-i arată pe bogătaşi în mijlocul unei lumi mirifice, oamenii sînt stimulaţi de a deveni şi ei la fel. Realitatea însă este cu totul alta. Priveşte în jur şi uită-te la semenii tăi, la dorinţa lor de înavuţire, cum se îngrămădesc la ghişeele de pe hipodromuri pentru bilete la concursurile de cai. Feţele lor arată deja că sînt cu totul altceva decît fericiţi. O singură cale există ca să devii cu adevărat fericit. Dumnezeu spune în cuvîntul Său: „Ferice de omul care M-ascultă!“ (Proverbe 8:32-36). Pe singurul Lui Fiu, El L-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogăţim. (2 Corinteni 8:9).

De aceea, vino la El! Numai El te poate face bogat şi fericit.

O mulţime de lucruri ... !

Marele filozof grec Socrate (469 – 399 î.e.n.) se afla o dată cu un grup de discipoli ai săi în portul Pireu din Grecia. Acolo văzură cum o mulţime de mărfuri aduse de vapoare erau încărcate şi transportate apoi mai departe la oraşe, spre a fi oferite cumpărătorilor pretenţioşi. După ce au privit un timp animaţia din port, Socrate, bine dispus, îşi netezi barba lungă şi zise către discipolii săi: „Cît de multe lucruri există în lumea aceasta de care eu nu am nevoie!"

Această vorbă a lui Socrate desigur că arată o atitudine sănătoasă şi revelează o mare înţelepciune. Dacă s-ar exprima aceste cuvinte în zilele noastre atunci valoarea lor ar fi şi mai mare, deoarece după aproape 2.500 de ani după Socrate oferta de lucruri şi prestări de serviciu de tot felul este incomparabil mai mare ca pe timpul vechilor greci. Majoritatea oamenilor cred astăzi că trebuie să posede multe lucruri. Astfel îşi consumă toată viaţa şi aspiraţiile în strădania de a cîştiga cît mai mult, pentru a-şi agonisi ceea ce cred că le-ar fi necesar. După cel de-al doilea război mondial se observă diferite perioade marcate prin tendinţa de acaparare de lucruri. Aşa de pildă, după anii de foamete şi lipsuri, aşa-numitul val de mîncare; apoi au urmat valurile de îmbrăcăminte, de locuinţe, de motorizare, de călătorii şi în cele din urmă valurile de lux. Însă mi se pare că mulţi dintre cei ce se gîndesc la ceea ce au

nevoie sau ar avea nevoie fac o greşeală fatală. La Cel de care au neapărată trebuinţă, la Domnul Isus, nu se gîndesc, ci mai degrabă Îl ocolesc intenţionat.

Te rog, nu-i imita pe aceştia! Dacă vrei ca barca vieţii tale să străbată toate talazurile în timp ce tu rîvneşti după bunurile ameţitoare ale luxului, atunci în mod sigur că vei naufragia, neajungînd la un ţel sigur şi durabil. Această fericire vrea să ţi-o dăruiască Domnul Isus, atunci cînd El devine pentru tine căpitanul şi cîrmaciul vieţii. El îţi spune prietenos: „Pentru multe lucruri te îngrijorezi şi te frămînţi tu, dar un singur lucru trebuieşte" (Ev. Luca 10:41), „Vino, şi urmează-Mă"! (Ev. Matei 19:21).

Un joc periculos

Minunat este cerul albastru şi nisipul lucitor! Ne aflam într-o zi de duminică însorită şi liniştită. Marea ce se întinde în faţa noastră, de obicei atît de frămîntată, e acum liniştită ca în somn. Refluxul a potolit valurile agitate, împingîndu-le departe în larg. De-a lungul coastei nisipoase Borkum se apropie trei băieţi zdraveni şi bine dispuşi. Ei rîd, se avîntă şi pun ceva la cale. Acum se îndreaptă spre un pod de nisip masiv şi neted. Acesta, văzut de departe, pare asemenea unui şarpe uriaş, spălat de valuri. Băieţii o pornesc într-acolo.

Acela este lanţul greu şi gros cu care este ancorat cablul transoceanic. El înaintează prin mare pînă aici în faţa Borkumului. Numai în perioada refluxului, cînd masele de ape sînt mult retrase, lanţul este vizibil. Alge cafenii şi iarbă de mare de culoare verde deschisă atîrnă de puternicele verigi forjate ale lanţului.

Uwe, unul din cei trei băieţi, încearcă să ridice puţin lanţul. Cu muşchii încordaţi el reuşeşte să ridice aproape o jumătate de metru lanţul, care cade plesnind în nisipul umed. Ceilalţi doi încearcă şi ei acelaşi joc.

După aceea vine un alt joc la rînd. Propunerea este ca lanţul să fie ridicat cu un singur picior, pe care îl bagă într-o verigă a lanţului. Încercarea reuşeşte, însă, cînd lanţul împreună cu piciorul se ridică puţin deasupra pămîntului, celălalt picior se afundă tot mai adînc în terenul ud lipsit de stabilitate. Dar ce s-a întîmplat? Uwe, cel mai puternic dintre ei, se îndoaie dintr-o dată şi cade pe spate, de plescăie nisipul. Cînd se sprijină cu ambele mîini încercînd să se ridice, ceilalţi doi izbucnesc în rîs arătînd cu mîna spre fundul pantalonilor uzi ai lui Uwe. Curînd însă ei observă ce s-a întîmplat de fapt. Jens şi Heiner îi strigă rîzînd şi glumind: „Acuma eşti prins, ai căzut în cursă. Şi acuma trebuie să te îneci!" După care pornesc să-l ajute pe prietenul lor. Uwe însuşi se trage şi se smuceşte din toate puterile, în timp ce prietenii încearcă să-i desfacă cizma şi să-l descalţe. Dar în zadar, piciorul deja se umflase foarte tare. Îndată începu să se întunece! În acest timp, la început abia perceptibil, apoi tot mai tare, aud un urlet înspăimîntător. Marea! ... Vine fluxul! Cu frica morţii care-i îngrozeşte, se străduie, se smucesc ... Picături de sudoare se preling peste obrajii lor înfierbîntaţi şi disperaţi. Uwe geme şi ţipă. Marea însă se întoarce înapoi nestăvilită. Curînd se află toţi sub apă pînă la coapse şi fiecare minut, fiecare val nou face ca cei trei băieţi să se afunde mai adînc. Nu mai există nici o soluţie; cei doi se luptă cu ultimele sforţări să ajungă la uscat. Pe prietenul lor nefericit care stă prins în lanţ îl acoperă valurile şi noaptea veşnică. Dintr-un joc care la început părea inofensiv, a devenit experienţă amară.

Tot astfel cine nu cunoaşte pe Isus ca pe Domnul şi Mîntuitorul său personal, este cuprins de un lanţ greu. Un

lanţ care nu-i dă drumul, ci-l ţine strîns cu o putere irezistibilă, de fier: lanţul păcatului şi al vinei. Mai întîi, îmbrăcat în mantia nevinovăţiei, iar apoi constaţi că nu te mai poţi elibera. Atunci, fără puterea de a întreprinde ceva, aştepţi fluxul unei judecăţi teribile, însă drepte.

Dar eu am un cuvînt pentru tine, o veste bună. Ea spune că „Domnul izbăveşte pe cei prinşi de război" (Psalmul 146:7). „Căci dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi" (Ev. Ioan 8:36). Mai vrei atunci să trăieşti cuprins în lanţuri?

Numai oameni cinstiţi

Regele Prusiei, Frederic al II-lea (1712 – 1786), a fost numit încă din timpul vieţii Frederic „cel Mare", căci el a fost într-adevăr un mare bărbat de stat. Era foarte iubit de popor, care preţuia mai ales simţul lui de dreptate. În anii de mai tîrziu a fost numit simplu, cu adînc respect: „bătrînul Fritz". De multe ori se amesteca printre oamenii din popor, ca să le poată cunoaşte grijile şi problemele. Pe de altă parte, nimănui nu trebuia să-i fie frică să-şi spună doleanţele înaintea marelui rege.

Într-o zi bătrînul Fritz făcu o vizită la o închisoare. Acolo stătu de vorbă cu deţinuţii şi se interesă mai ales de faptele lor şi părerea lor faţă de hotărîrea judecătorească. Marele rege, care în simpla lui haină albastră stătea de vorbă cu fiecare ocnaş în parte, trebui să constate spre marea lui mirare, că toţi cei întemniţaţi erau nevinovaţi. Unul spunea că a fost calomniat. Altul, că a fost victima unei erori, alţii s-au prezentat ca jertfe ale unor judecători nedrepţi. Regele, răbdător, îi ascultă pe fiecare. La urmă

veni un om care părea foarte descurajat. La întrebarea de ce este aşa de îngrijorat, acest bărbat răspunse: „Maiestate, eu sînt un ticălos. Mai întîi am început să chiulesc de la şcoală. Mai tîrziu m-am eschivat mereu de la muncă. Aceasta a întristat mult pe bunii mei părinţi. Dar eu eram un libertin. Prin lenevia mea, am intrat în datorii, după care am atentat la lucrurile altuia. Viaţa mea este ratată. Ah, de-aş mai putea îndrepta odată totul!" Regele prusac a spus despre acest păcătos plin de căinţă: „El este aici singurul nemernic între toţi oamenii aceştia cumsecade. Să plece imediat, pentru ca ceilalţi să nu fie stricaţi sub influenţa lui!" De la acesta, regele îşi mai promitea ceva destoinic şi un nou început de viaţă. Despre ceilalţi bătrînul Fritz spuse: „Flăcăii aceştia pot să stea mai departe la răcoare. Ei n-au nici ruşine, nici sentiment de vinovăţie, mint şi se îndreptăţesc pe sine."

Cît de mulţi oameni tineri şi bătrîni se supraestimează pentru a apărea în faţa altora drepţi şi cinstiţi. În ochii oamenilor poate că şi sînt. În faţa lui Dumnezeu însă, nu există nici un singur om fără vină. Nu trebuie să fi stat la închisoare, sau să fi omorît pe cineva. Propria judecată de sine este un suficient păcat pentru a nu putea intra în cer. Calea largă care duce la pierzare, are şi ea un „trotuar". Acesta nu merge prin murdărie adîncă, însă conduce spre pierzare veşnică. Şi cît de mulţi merg într-acolo, fără griji şi siguri de sine! Concepţia lor de viaţă este exact după placul lor şi ei se află într-o societate numeroasă şi foarte bună. Dar pentru astfel de oameni nu se află nici un ajutor, numai dacă li s-ar deschide ochii la timp să vadă. Isus Cristos spune: „Căci Eu n-am venit să chem la pocăinţă pe cei neprihăniţi, ci pe cei păcătoşi" (Ev. Matei 9:13). Iar în altă parte zice: „Nu cei sănătoşi au trebuinţă de doctor, ci cei bolnavi".

Dacă eşti cinstit, atunci trebuie să recunoşti că şi în viaţa ta nu sînt toate în ordine. Nu te ascunde după pretexte şi

nu te îmbrăca cu mantaua fățărniciei. Mărturisește celui mai mare rege vina ta. Nu ascunde neliniștea și greșeala ta. Prin aceasta faci primul pas pentru ca El să te poată ajuta.

Vă rog să vă încadrați !

Eram pentru prima oară într-o călătorie cu autoturismul în Olanda. Eram bucuroși să privim casele cochete cu grădinile îngrijite, canalurile, digurile și morile de vînt, toate așezate atît de perfect, strălucitor de curat și în culori vii. Parcă priveai într-o carte cu ilustrații. Dintr-o dată văzurăm pe asfaltul de pe autostradă scris cu litere mari, albe o indicație pentru conducătorii auto: „PRESORTARE". Da, așa se putea citi, și încă cu litere foarte mari „PRESORTARE". Noi am izbucnit în rîs, căci cuvîntul acesta ni s-a părut atît de neobișnuit. Totuși imediat ne-am dat seama ce voia să spună acest cuvînt olandez „PRESORTARE". Însemna: „Atenție urmează o intersecție importantă! Vă rog să vă încadrați!" Chiar și la noi în țară, înaintea intersecțiilor principale putem citi acest indicator: „Vă rugăm înscrieți-vă!", iar pe partea carosabilă a străzii sînt indicate direcțiile prin săgeți mari, albe. Vai de șoferul care întîrzie să se înscrie la timp pe banda de circulație dorită! El va fi condus de puhoiul de autovehicule într-o direcție cu totul falsă.

„Te rog, încadrează-te!" îți spune de asemeni Cuvîntul lui Dumnezeu. Te apropii de marea răscruce. Timpul de har este pe sfîrșite. Încotro vrei să te îndrepți? Vrei să apuci la dreapta sau la stînga? Dacă nu te încadrezi din timp, atunci nu mai ai posibilitatea să-ți schimbi direcția. Și ia seama, încadrarea trebuie făcută la timp. Anii

tinereţii tale sînt cei mai potriviţi. Mai tîrziu îţi va fi mult mai greu să părăseşti şoseaua cu direcţia falsă.

Această mare intersecţie va sosi. Cît de curînd, nici tu nu poţi şti. De aceea e important să te „încadrezi" din timp. Orice amînare este periculoasă. Cuvîntul Domnului spune clar: „Vremea este aproape!" (Apoc. 1:3), „Încadraţi-vă!" Astăzi încă mai este timp pentru pocăinţă şi întoarcere. Invitaţia Domnului Isus este valabilă şi astăzi: „... pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară!" (Ev. Ioan 6:37).

Pe eşafod

În cărţile de istorie se află şi cunoscuta istorioară despre Sir Walter Raleigh şi zelosul său slujitor. Acest Sir Walter Raleigh (1552 – 1618) a fost unul din renumiţii amirali ai Angliei şi totodată un expert în expediţii de descoperiri. Pentru regina sa Elisabeta I, care aprecia foarte mult pe acest om curajos şi cinstit, a călătorit adesea peste ocean în America. Dintr-una din aceste călătorii a adus şi foi de tutun, din care a văzut că fumează triburile pieilor roşii. Mai aduse şi o pipă veritabilă din piele roşie pe care o considera proprietatea lui. Ce-i drept, Columb adusese deja tutunul în Europa, însă fumatul acestuia rămăsese totuşi încă multă vreme necunoscut.

Într-o zi, pe cînd Sir Raleigh se afla în camera lui de studiu şi trăgea din pipă învăluit într-un nor gros de fum, servitorul său intră în cameră. Acestuia nu-i veni să-şi creadă ochilor cînd văzu că din nările şi gura stăpînului său ieşea un nor gros de fum. De spaimă a rămas încremenit pe loc, apoi ieşi iute afară. Apăru din nou cu o găleată plină cu apă şi înainte ca Sir Raleigh să-i poată spune vreun

cuvînt explicativ, acesta îi aruncă cu toată puterea apa drept în obraz. Servitorul era convins că a săvîrşit o faptă bună, căci s-a gîndit că acolo trebuie stins ceva. Şi chiar dacă Sir Walter Raleigh nu a fost de-a dreptul încîntat de duşul neaşteptat, a trebuit să rîdă la urmă din toată inima.

Nimic din viaţa acestui mare bărbat nu este aşa de cunoscut ca această întîmplare veselă. Mai puţin cunoscut este faptul că i s-a făcut o mare nedreptate şi în cele din urmă a trebuit să moară pe eşafod. În anul 1603 regina Elisabeta a murit, urmîndu-i la tron James I, fiul Mariei Stuart. Raleigh căzu în dizgraţie şi fu condamnat la moarte pentru pretinsă înaltă trădare. Sentinţa însă fu amînată. A fost ţinut la închisoare timp de treisprezece ani în turnul Londrei, închisoare ce era pentru întemniţaţii politici din acea vreme. Pentru că regele avea nevoie de Sir Raleigh pentru o nouă acţiune cutezătoare în Guiana, l-a graţiat. Cînd această expediţie a eşuat, însă fără vina lui, regele renunţă definitiv la temerarul navigator şi a dispus să se execute sentinţa de moarte rostită cu cincisprezece ani în urmă. Realitatea era că acest Raleigh a fost unul din cei mai nobili fii ai poporului său. A fost un om foarte talentat care a scris o istorie universală în cinci volume şi numeroase lucrări ştiinţifice.

Însă el n-a fost numai un savant, ci şi un om din neam bun, curajos şi îndrăzneţ ca nimeni altul. Dar înainte de toate el a fost un creştin. În toate fazele din viaţa sa el a avut parte de harul şi statornicia Domnului. El s-a bucurat de această pace cu Dumnezeu pentru că s-a simţit în siguranţă la pieptul şi în braţele lui Isus. Apoi veni cea mai grea şi ultima lui zi pe acest pămînt. Pe data de 29 octombrie 1618 a trebuit să se urce pe eşafodul din Londra. Se sui pe eşafod ca un erou. Cînd şi-a aşezat capul pe butuc, călăul îl întrebă dacă stă bine aşa. Atunci Raleigh îi răspunse: „Este totuna prietene, cum stă capul, atîta

vreme cît sufletul meu este în ordine". O splendidă mărturie a unui osîndit nevinovat!

Cum stai tu cu sufletul tău? Opreşte-te o clipă şi judecă. Gîndeşte-te la cuvintele scrise în Ev. Matei 10:28: „Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă şi sufletul şi trupul în gheenă".

Douăzeci şi cinci de milionari la bord

Înaintarea omului în spaţiul cosmic ne ţine pe toţi în tensiune. Între puterile mondiale de frunte are loc un mare concurs între oamenii de ştiinţă, astronauţi şi rachete. Care naţiune va fi cea mai plină de succes şi va putea pătrunde mai adînc în univers? Această întrebare stăpîneşte milioane de oameni.

Şi în trecut au avut loc evenimente care au fost urmărite cu încordare de popoare întregi. Cine va cîştiga întrecerea în gheţarii veşnici şi va ajunge primul la Polul Sud? Va fi englezul R. Falcon Scott sau cercetătorul norvegian Amundsen? Într-adevăr a fost o luptă emoţionantă pînă ce la 18 ianuarie 1912, Scott, după eforturi aproape supraomeneşti, a ajuns la Polul Sud. Acolo însă, spre dezamăgirea lui, vede fluturînd deja steagul norvegian. Aşadar, Polul Sud, încă nevăzut de ochiul omenesc şi niciodată călcat de vreun picior omenesc, a fost cucerit într-un timp foarte scurt de două ori. Amundsen cu cîinii lui siberieni ajunsese deja la 17 decembrie 1911 şi a înălţat aici semnul biruinţei. Scott şi oamenii lui se întorc descurajaţi. Slăbiţi

de lipsuri şi necaz, la întoarcere au îngheţat cu toţii în zăpada veşnică, unde cu cîteva luni mai tîrziu au fost găsiţi împreună cu preţioasele lor jurnale de zi.

Anglia era încă îngrijorată din cauza eroilor ei dispăruţi, în timp ce un nou eveniment emoţionant mişcă inimile. În primăvara anului 1912 un vapor uriaş şi luxos a fost lansat la apă, vapor care trebuia să cucerească pentru Anglia „Cordonul Albastru" al oceanului, acea înaltă şi rîvnită decoraţie pentru cea mai rapidă călătorie cu vaporul peste Oceanul Atlantic. Toţi sperau, ba chiar se aşteptau la un lucru sigur: „Titanicul", cel mai mare, rapid, sigur şi mai frumos vapor din lume, va pune în umbră vapoarele celorlalte naţiuni. Toţi vor să fie de faţă, cînd acest vapor uriaş va readuce pentru Anglia „Cordonul Albastru", cînd acest colos, în prima lui călătorie, va traversa în timp record Atlanticul. Nu lipseşte însă nici aroganţa, nici mîndria organizatorilor acestei călătorii şi nici a călătorilor care pentru bani mulţi şi-au putut procura un bilet de vapor. Pe corpul vasului uriaş o mînă calomnioasă a scris cu litere mari să se poată citi de departe: „NO GOD" (N-avem nevoie de Dumnezeu). La bord, o distracţie trebuia să facă loc alteia. Pe vapor se găseau 2.224 de oameni, iar printre aceştia erau 25 de milionari. Toţi erau într-o dispoziţie bună, se amuzau şi dansau.

În noaptea spre 15 aprilie 1912 vaporul de lux ajunge în apele din Terra-Nova, unde pe timp de primăvară trebuia să te aştepţi la gheţari plutitori. Un vapor din apropiere avertizează neîntrerupt „Titanicul" prin telegraf că există pericol de gheţari: „Mai încet! Mai încet!" Însă „Titanicul" înaintează nebuneşte, căci biruinţa trebuia cîştigată cu orice preţ. În noaptea aceea, pe vapor se petreceau tot felul de lucruri. O petrecere furtunoasă are loc. Orchestra cîntă fără întrerupere. Dintr-o dată o zguduire puternică străbate corpul uriaş al vasului. Dansatorii se clatină îngroziţi. Mai întîi este o întrebare, apoi o bănuială, după care

o certitudine înfiorătoare. Cu viteză record „Titanicul" a lovit un gheţar exact în locul unde era scris: „NO GOD". Peretele vasului a fost tăiat de gheţar. Apa începuse să pătrundă în vapor. Panica izbucneşte. Căpitanul porunceşte să se păstreze calmul şi să se coboare în bărcile de salvare. Dar oare cine poate să păstreze calmul, cînd trebuie să constate că bărcile de salvare nu ajung decît pentru o parte din pasageri? În felul acesta începe lupta exasperată a unora împotriva altora pentru un loc în barca de salvare. „Titanicul" transmite fără întreruperi „SOS" ... „SOS" ... .

Însă singurul vapor din apropiere care a avertizat în mai multe rînduri pericolul faţă de gheţari nu dă răspuns. Numai tăcere! Disperată tăcere! Telegrafistul acestui vas s-a dus la culcare pentru că la semnalizarea lui n-a primit nici un răspuns de la „Titanic". Dintr-o dată, lumini, lumini! Un alt vapor se vede la orizont. Aici e ajutorul, salvarea. Imediat oamenii de serviciu de pe „Titanic" aruncă în aer rachete de semnalizare. Însă abia atunci constată că la bord n-aveau decît rachete luminoase, albe, care folosesc ca semn de salut pentru alte vapoare şi pentru sosirea în port. Rachete luminoase roşii pentru semnal de alarmă nu erau disponibile. Au fost prea mîndri ca să le mai ia în călătoria „record". În noaptea întunecoasă, celălalt vapor nu putea bănui nimic despre agonia de pe „uriaş". El salută înapoi cu semnale albe şi plecă mai departe.

Minutele „Titanicului" sînt numărate. Apa se strecoară cu putere prin spărtura deschisă a prorei. Mînaţi de frica morţii, mulţi dintre pasageri sar pur şi simplu în apă. Apoi, dintr-o dată faimosul vapor se afundă vertiginos în adînc. Cei ce pluteau fără ajutor pe apă sînt traşi printr-un vîrtej uriaş în adînc. 1563 de oameni s-au înecat în valurile reci ale Atlanticului. Un trist record!

Tu şi eu, noi toţi ne aflăm într-o uluitoare călătorie. Mă refer la călătoria emoţionantă a vieţii. Aici depinde de lansarea corectă. Stă scris la prora corabiei tale „CU DUMNEZEU" sau scrie „NO GOD"? Poate că nu este scris cu litere aşa mari, ci numai foarte mărunt şi greu de descifrat, sau într-o scrisoare secretă pe care nimeni n-are voie s-o citească. Atunci gîndeşte-te! Acest start greşit duce la dezastru. Dumnezeu în Cuvîntul Său îţi spune clar: „Fiule, dă-mi inima ta!" (Proverbe 23:26). Doar acesta este startul bun. Toţi cei care n-ascultă Cuvîntul lui Dumnezeu sînt atenţionaţi cu mare seriozitate: „Nu vă înşelaţi"! „Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit! Ce seamănă omul, aceea va şi secera!" (Galateni 6:7). Cînd observi că pluteşti pe un curs greşit, nu te poate ajuta decît hotărîrea de schimbare a direcţiei. Altfel, mai devreme sau mai tîrziu vei merge la pierzare. Ai auzit cum radio-telegrafistul te previne şi iar te previne ca să-ţi vii în fire? Ascultă-l, nu-ţi „deconecta" conştiinţa, căci curînd nu vei mai putea auzi semnalele lui aducătoare de salvare!

Maratonul

În anul 490 î.e.n. are loc următorul fapt: 600 de corăbii ale noii flote persane se îndreaptă pe mare spre vest. Frica şi groaza merg înaintea lor. Darius, puternicul rege persan, şi-a trimis cei mai buni războinici ai săi pentru a învinge pe greci. Pe coasta orientală a peninsulei Attica, în cîmpia Maratonului, ei ajung şi debarcă. Siguri de victorie, au adus cu sine şi lanţurile cu care elenii urmau să fie legaţi şi duşi ca sclavi spre răsărit. La scurt timp însă şi grecii sînt la faţa locului. Curajosul lor strateg Miltiades se duce în mare

grabă cu 10.000 de ostaşi înarmaţi pînă în dinţi în întîmpinarea armatei persane, care era mult mai numeroasă. Printr-un atac prin surprindere grecii se năpustesc asupra lor străbătînd cu repeziciune ploaia de săgeţi nimicitoare, după care atacă cu o furie îngrozitoare rîndurile arcaşilor persani fără armură. După o luptă tenace are loc deznodămîntul. Cu toată rezistenţa îndîrjită, invadatorii reuşesc doar cu greu să se salveze în corăbiile lor. La apusul soarelui ei părăsesc coasta Atticii umiliţi şi însîngeraţi. Grecii jubilează. Pentru prima dată a fost învinsă o oştire persană. În amurgul serii un alergător fuge gîfîind printre vii şi livezi de măslini pînă la Atena, la o depărtare de peste 40 de km. „Victorie! Victorie!" mai strigă cu ultima putere după care se prăbuşi mort în piaţa din Atena.

Aproape 2.500 de ani mai tîrziu: 1964 Jocurile Olimpice de la Tokio. Dacă în domeniul sportului se mai întîmplă minuni, atunci aceasta a avut loc în ziua finală la atletism în cursa maraton de 42,196 km, în aerul sufocant şi plin de fum al acestei mari metropole.

Pistolul a dat semnalul de start. Aproape prea lent se pun în mişcare alergătorii, adevăraţii eroi ai disciplinelor olimpice. Pe o întindere de peste 42 de km, ce corespunde distanţei dintre localitatea greacă Marathon şi Atena, energia trebuie repartizată exact.

Unul dintre încă mulţii alergători este cel cu numărul 17 de pe ultimul rînd din dreapta – Bikila Abebe. Dar avea să fie maratonul său această întrecere, pe care numai el singur o stăpînea suveran. Două milioane de japonezi stau de-a lungul traseului şi aclamează pe plutonierul în vîrstă de 27 de ani din garda palatului imperial din Addis Abeba. Deja în 1960 la Roma a cîştigat pentru Etiopia medalia de aur şi, ceea ce nimeni nu poate să creadă că ar fi cu putinţă, se va realiza şi de data aceasta: Aur la maraton pentru Etiopia! Cu un avantaj de peste un kilometru cîştigă acest sportiv rezistent şi zvelt într-un timp care pînă acum a fost

socotit ca imposibil pentru distanţa de maraton. Să aruncăm o scurtă privire asupra deţinătorilor de performanţe de odinioară pe această distanţă. Cîştigătorul olimpic din Los Angeles 1932, renumitul argentinian Zabala, care odinioară a bătut recordul în această alergare în 2 ore, 31 minute şi 36 sutimi. În 1936 la Berlin a dorit pentru a doua oară să cîştige medalia de aur, însă după 22 de km s-a prăbuşit. La fel şi „locomotiva cehă" Emil Zatopek, care în anul 1952 la Helsinki a cîştigat trei medalii de aur şi anume la 5.000 m, la 10.000 m şi în maraton, a eşuat în 1956 la Melbourne la a doua sa încercare pentru medalia de aur la maraton.

La alergarea lui Bikila este de faţă şi Emil Zatopek, precum şi Jesse Owens, „minunea neagră", cîştigătorul a patru medalii de aur în anul 1936. Ce-i drept, ca om de vîrstă mijlocie, bine situat, nici el n-a vrut să renunţe să nu fie prezent la acest mare concurs. Chiar şi lor, oamenilor de specialitate li se taie răsuflarea cînd Bikila Abebe, atletul de culoare, după circa 15 km se distanţează de grandiosul australian Ron Clarke şi porneşte înainte cu un timp exigent, ca în poveşti. După exact o oră şi 48 de secunde a parcurs distanţa de 20 de km, după care alergarea se continuă pe un teren defavorabil. La kilometrul 35 bea o înghiţitură de ceai dintr-un pahar de carton, fără să-şi piardă ritmul de fugă. La scurt timp după aceasta se vede stadionul. Adunîndu-şi ultimele puteri, parcurge şi ultimele sute de metri pînă în stadion, unde este primit cu o explozie de bucurie de nedescris. Dacă n-ai fi ştiut că viteazul atlet parcursese deja peste 40 de km, ai fi putut crede că tocmai făcuse o rundă în jurul stadionului. Dar cronometrul stadionului arată 2 ore, 12 minute şi 11,2 secunde. Zapotek strigă: „Cine aleargă pe această pistă cu urcuşurile infinite în acest timp record, acela nu mai poate fi numit grandios, acela nu mai este un fenomen, ci este ceva de nedrescris!" Însăşi rezultatele

remarcabile ale următorilor alergători pălesc în faţa unui asemenea record de timp. În timp ce ceilalţi sportivi deplin epuizaţi necesitau îngrijiri medicale, Bikila îşi scutură extraordinara oboseală prin cîteva exerciţii de gimnastică. Premiul rîvnit este obţinut!

La fel şi în Cuvîntul lui Dumnezeu, în cîteva locuri e vorba despre „alergare", precum şi despre pista de alergări şi premiul cîştigat. Însuşi Isus Cristos şi apostolii au vorbit în repetate rînduri în pilde pentru a fi înţeleşi. Şi viaţa ta este asemenea unei alergări. Dacă aceasta va fi pe distanţă scurtă sau maraton, n-are importanţă. Important este startul şi ţinta. Numeroşi sînt alergătorii pe pista largă a plăcerilor lumeşti şi a egoismului. O astfel de alergare cu siguranţă duce la o veşnică pierzare. La începutul acestui drum se află o strălucire înşelătoare, iar la capătul lui, moartea. Aceasta cu mult mai repede decît bănuiesc cei mai mulţi. Chiar Iov a trebuit să zică: „Zilele mele aleargă mai iute decît un alergător" (Iov 9:25). Doreşti tu ca pentru scurta viaţă ce o ai de trăit pe acest pămînt să devii un curajos luptător al lui Cristos?

Domnul Isus te cheamă ca să-ţi arate un drum nou. De aceea păşeşte pe stadionul credinţei! Tot ceea ce împiedică alergarea ta, păcatul şi vina, El vrea să le înlăture din calea ta. Orice povară, oprire şi întîrzieri inutile nu sînt potrivite pentru un alergător pe pista de alergări.

„Luptă-te pentru lupta cea bună a credinţei" (1 Timotei 6:12). Mulţi eroi adevăraţi au primit deja o răsplată nemuritoare pe acest stadion al credinţei. „Şi noi fiindcă sîntem înconjuraţi de un nor aşa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne şi să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvîrşirea credinţei noastre, adică la Isus." (Evrei 12:1-2/a)

„Uitaţi ce este-n urmă şi lăsaţi povara,
Priviţi mereu-nainte, căci cel jertfit e Unul
El înveseleşte îndată o inimă bolnavă,
Cu drag şi cu simţire El rana ta o leagă.

Aşa urcaţi voi liberi cu El, în El mai sus.
Spre înălţimi cu soare ce n-au în veci apus.
El merge înainte croind drumuri tot mai noi
Pe duşmani şi potrivnici lăsîndu-i înapoi.

Iar tot ce vă mai ţine captivi pe vechiul drum
O, aruncaţi îndată ca pe un coşmar!
Înmormîntată fie lumea pentru voi
În groapa-n care Isus învie pentru voi.

De aceea, tot mai sus să ne-ndreptăm privirea
Cu pas uşor şi hotărît să-nfăptuim unirea.
Cu Maestrul nostru sfînt să mergem mînă-n mînă,
Pe calea sfîntă, dreaptă şi plină de lumină."

Ce este dialectica ?

Ţăranii unei cooperative au venit la primarul satului şi l-au întrebat:

– „Tovarăşe primar, spuneţi-ne: Ce se înţelege prin cuvîntul »dialectică«?" Primarul spuse:

– „Dragi tovarăşi, eu nu vă pot explica acest cuvînt în mod aşa de simplu, însă am să vă povestesc o întîmplare. Închipuiţi-vă că vin la mine doi tovarăşi.

Unul este curat, iar celălalt este murdar. Eu îi invit pe amîndoi să facă o baie. Care din ei va accepta mai degrabă să facă baie?"

- „Cel murdar", au răspuns ţăranii.
- „Nu, cel curat", răspunse primarul. „Cel curat este obişnuit cu baia. Cel murdar nu pune nici o valoare pe ea. Deci care dintre ei va accepta baia?"
- „Cel curat" răspund ţăranii.
- „Nu, cel murdar! Acesta are nevoie de o baie", răspunde primarul. „Deci cine acceptă baia?"
- „Cel murdar", răspund ţăranii.
- „Nu, amîndoi", răspunde primarul la aceasta. „Cel curat este obişnuit să facă baie, iar cel murdar are nevoie de o baie. Deci cine va accepta baia?"
- „Amîndoi", răspund încurcaţi ţăranii.
- „Nu, nici unul din ei", spune primarul. „Cel murdar nu este obişnuit să se îmbăieze, iar cel curat nu are nevoie de baie."
- „Păi, tovarăşe primar", zic ţăranii scărpinîndu-se în cap, „cum să înţelegem noi lucrul acesta? de fiecare dată spuneţi tot altceva, şi de fiecare dată numai ceea ce vi se potriveşte socotelilor dumneavoastră."
- „Ei vedeţi, tocmai aceasta este dialectica", spuse primarul zîmbind.

Ar fi ceva de rîs în toată povestea aceasta dacă n-ar fi aşa de serios.

Oare nu eşti şi tu un astfel de dialectician? Tu ştii că ai făcut ceva rău. O voce lăuntrică îţi spune aceasta cu certitudine. Îndată însă vine o altă voce, vocea dialectică,

avocatul celui rău. Tu ştii ce spune aceasta cu predilecţie: „Ei lasă, nu este chiar aşa de rău. Cine crezi că o ia chiar aşa în serios? Nu fac şi alţii la fel? Doar nu te-a văzut nimeni. O singură dată este ca niciodată.“ Aşa sau ceva asemănător se poate auzi de la vocea aceasta. Această voce satanică vrea să contrazică permanent cugetul.

Satana este marele potrivnic care lucrează cu rîvnă pentru a răstălmăci adevărul. Cuvîntul grecesc pentru Satana este „diabolos“, tradus textual înseamnă „cufundătorul, cel ce face claie peste claie; a zăpăci, a arunca în totală dezordine“. El încearcă zi de zi să facă dezordine în cugetul tău. Îşi dă toată osteneala pentru a te împiedica să citeşti Biblia. Numai în Biblie găseşti singura măsură incontestabilă pentru bine şi rău. „Căci Cuvîntul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decît orice sabie cu două tăişuri: pătrunde pînă acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, judecă simţurile şi gîndurile inimii.“ (Evrei 4:12). Acest Cuvînt minunat doreşte mai înainte de toate să te conducă către Isus Domnul şi Mîntuitorul, care aşteaptă ca tu să vii acuma la El. Acest „acuma“ este aşa de important pentru tine! Îndată însă, glasul celui rău este la post şi-ţi spune: „Nu te grăbi, mai este timp!“ Dar aminteşte-ţi că nimic nu este ascuns care nu va fi descoperit (Ev. Matei 10:26) de ochii Acelui care sînt ca para focului! (Apoc. 19:12). Isus te cheamă să vii la El. Nu-l refuza!

Podul de peste Tay

La Dundee, în faţa coastei scoţiene urlă furtuna. Rîul Tay, care de obicei este aşa de paşnic ca un peisaj dintr-o ilustrată, se varsă într-un golf larg şi pitoresc al Mării Nordului. Acuma însă în acel golf totul este transformat din cauza furtunii. Fluxul izbeşte cu furie. Vîntul de nord-est îşi croieşte drum adînc în mare şi ridică valuri înfiorător de înalte, cărora furtuna le pune capete de spumă zgomotoase, pe care le loveşte apoi cu putere uluitoare şi le topeşte într-o ploaie sălbatică. Între cele două coaste ale golfului din Marea Nordului, ea, marea morţii, a aşezat o centură ucigaşă pentru valurile furioase. În spatele zidului nestatornic de spumă de mare şi a valurilor se poate bănui doar ţărmul de apus. Din cînd în cînd cîte un fulger ce străbate printre peticele de nori luminează într-o fugă nebună coasta opusă. Aceasta doar pentru o secundă, apoi din nou e noapte sinistră.

La izbucnirea fulgerelor se zăreşte din cînd în cînd unul din cele 85 de arcuri ale uriaşului pod de cale ferată, care se întinde pe o distanţă de peste 3.000 de metri peste golful marin. Berbecii greoi de apă se reped cu un zgomot înăbuşitor spre pilaştrii şi plăcile de oţel ale podului. Din nou un fulger mai luminos care despică stratul de nori negri, arătînd cît de puternic balansează acest pod. Printre mugetele furtunii pătrunde un sunet straniu, strident. Locomotiva trenului accelerat de la Londra şuieră gîfîind.

Înaintea podului însă trenul se opreşte. Mecanicul de locomotivă este nehotărît. Oare să îndrăznească să treacă peste pod în partea cealaltă pe o astfel de vreme? Zăboveşte un timp, apoi trenul porneşte încet cu o nouă şuierătură stridentă care, amestecată cu valurile ce se izbesc şi cu bubuitul tunetelor, produce zgomote îngrozitoare. Mecanicul de locomotivă speră că podul este suficient de solid pentru a rezista furtunii. Pe liniile tremurînde roţile se învîrtesc încet pînă la mijlocul podului. Dintr-o dată, un trosnet asurzitor! Ţipete de groază răsună în vuietul elementelor dezlănţuite. În cîteva clipe furia uraganului smulge podul pe care se află trenul şi-l aruncă în prăpastia înfiorătoare.

Poate că ai auzit despre această nenorocire. S-a întîmplat cu mult timp în urmă, în noaptea de 28 – 29 decembrie 1879. Această tristă întîmplare, care a zguduit odinioară toată lumea a servit ca inspiraţie poetului Theodor Fontane (1819 – 1898) pentru una din cele mai mişcătoare balade ale sale.

Toţi cei care s-au aflat în acest tren au sperat că podul ar fi rezistent. Ei s-au înşelat. Toţi au murit, atît mecanicul de locomotivă, cît şi cei ce şi-au pus nădejdea în el. Ce i-a ajutat faptul că au sperat că vor trece podul fără pericol?

Poate unii călători ce vor să călătorească spre ţelul ceresc se încredinţează unui „mecanic de locomotivă" care de asemeni îi conduce peste nişte poduri dubioase. Ei spun: „Da, eu am citit în cutare carte, sau am auzit de la conferenţiarul acela că am putea avea toată încredinţarea că bunul Dumnezeu ne va primi, dacă totuşi n-am fost chiar aşa de răi, străduindu-ne să facem ceva bun. Doar Dumnezeu este dragoste, iar păcătoşi sîntem cu toţii. Eu am fost totdeauna religios, ba chiar am fost şi botezat. Şi totuşi eu sper ... !"

În loc de a ajunge în împărăţia lui Dumnezeu foarte mulţi s-au prăbuşit în adînc de pe acest pod al „speranţei

că ...". În împărăţia Tatălui duce numai un singur drum pe care El însuşi l-a stabilit; iar Domnul Isus spune: „Eu sînt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin mine." (Ev. Ioan 14:6).

Reclame

Cum ai spus? „Nu produce spumă?" Nu-i rău de loc! Cuvinte ca „nu produce spumă, activează respiraţia, înviorează corpul, bun la gust, binefăcător, plăcut pentru piele" ne conduc nemijlocit în înfloritoarea agenţie germană de reclame, în birourile şi atelierele creatorilor de reclame. Acolo nu se potriveşte reclamaţia mişcătoare a filologilor naivi care se plîng că limba noastră devine superficială, îşi pierde puterea şi devine săracă. Autorii de scrieri propagandistice sînt energici. Ei lucrează fără răgaz să dea noi impulsuri vocale. Cu un simţ sigur satisfac şi cele mai „tainice" ramificaţii ale sufletului. Ei ştiu ce se află în atmosferă. Mai mult decît atît, ei hotărăsc ce trebuie să se găsească în atmosferă, şi aceasta spus în cuvinte, pe unde scurte, ultrascurte, medii şi lungi.

Aşadar, stimate consumator, examinează-ţi memoria! Care din cuvintele de reclamă predominante, care dintre aceste cuvinte inventate după temperamentul autorilor de scrieri de reclamă îţi răcneşte sau îţi şopteşte blînd la ureche? Care dintre ele sînt pe primul loc? „Nou", spui tu. Sau „prima, plus, extra, dublu ...". Fără îndoială tu eşti pe calea cea bună. Acestea sînt cuvinte de reclamă cu o importanţă semnificativă. Şi „alb" ai mai spus? Simplu „alb"? Hai să examinăm şi „albul" în numeroasele sale

nuanţe şi să-l supunem criticii de text! Să ne supunem întrebării dacă ştiam noi odinioară ce se poate scoate din acest simplu cuvinţel „alb"? Ruşinaţi trebuie să mărturisim că nu, noi n-am ştiut. Abia ultimii ani ne-au adus claritate asupra faptului cît de alb poate fi „albul". Timpurile romantice cu „albă ca zăpada" sau „alb ca lebăda" au trecut de mult. Cu cîţiva ani în urmă ni s-a adus un „alb şi mai alb". Ce vrei să spui? Albul cel mai alb care a existat vreodată? O, nu! Acesta a existat deja şi anul trecut. „Ciclonul alb"? Da, şi el. Dar gîndeşte-te o dată la „super-top-extra-alb"! Aşa de alb că mai alb nici nu poate fi. Foarte bine! Dar trebuie să mai avanseze, să devină şi mai alb. Aşadar, în faţa concurenţei oamenii constrîng cenuşiul din rufe să iasă, iar „albul" îl silesc să intre, oxigenul îl constrîng înăuntru, iar murdăria afară. După mottoul: „Ca soarele şi vîntul"! În sfîrşit, gata cu rufele cenuşii spălate fin la maşina modernă de spălat. În fine, avem în faţa noastră întinse la uscat rufele „albe" cu conţinutul de ozon al pădurilor finlandeze, cu parfumul de briză proaspătă a primăverii în fiecare cută. O, cum miroase acest „alb" proaspăt de pădure şi pe ce înălţimi ale „albului" mai vrea încă să ne ducă! Plin de presimţiri văd cum la orizont apare „albul" luminos cu efect glaciar, sau cămaşa „albă" ca zăpada veşnică, ce se poate purta doar cu ochelari de soare.

Dar nu este vorba numai de culoarea albă. Şi papagalul tău vrea să facă triluri. Ce s-ar întîmpla cu dinţii tăi fără o spălare zilnică cu noua substanţă activă K – 605? Sau vrei, ca o personalitate conştientă cum eşti tu, să te expui mirosului mirosurilor ca şi unul care nu s-ar împrospăta cu un duş parfumat? Nu, ci mai bine te hotărăşti să te simţi înviorat în tot corpul. Ce-i drept, totul cu măsură dar în mod regulat. Oameni buni, niciodată nu ne-a mers mai bine ca astăzi! Niciodată nu au fost reclamele atît de razante, atît de pline de energie ca astăzi cînd avem doar atîta siguranţă şi sîntem atît de puternici.

Zîmbeşti! Şi eu la fel. Dar ştii tu, cînd mă gîndesc la toată zarva reclamelor care, vrînd – nevrînd, ne îmbie insistent zi de zi, atunci aş dori să-i strig fiecărui organizator de reclame: „Mai fă odată pauză!" – cu aceasta iar am folosit un slogan de reclamă. Chiar şi timpul liber ce-i mai stă la dispoziţie omului agitat din zilele noastre, a devenit un loc de întîlnire a reclamelor, sau nu s-ar putea spune mai bine un loc de momeală? Toate excitaţiile acustice şi vizuale sînt oferite pentru ca să nu-i mai permită omului din zilele noastre să ajungă la un pic de linişte, să se reculeagă, să reflecteze. Pentru a-i sustrage atenţia de la acestea, nu se face nici un pic de economie cu mijloacele băneşti. Ştii că un minut de transmisie la toate staţiile de emisie din R.F.G. în timpul de maximă audiere costă 90.000 DM? Cîţi copii înfometaţi din lume ar putea fi salvaţi de la moarte cu suma aceasta care trebuie plătită pentru un singur minut de emisie la televiziune?

Iar ţie personal, eu doresc să-ţi dau un sfat bine intenţionat: Vino-ţi în fire odată! Ce-ar fi să încerci ca în astă–seară să nu apeşi pe butonul de la radio şi televizor lăsîndu-te îmbiat cu reclame şi în loc de aceasta ai pune mîna pe o carte şi ai citi? Ce-ar fi dacă ai lua o dată în mînă Biblia, să citeşti şi să te inspiri de acolo? În această carte vei găsi mari surprize pentru tine! Ce-i drept, pe dinafară nu arată atît de atrăgătoare, este chiar simplă şi modestă. Însă Biblia conţine aur curat, comori nepreţuite. Fiecare minut ce-l petreci asupra Cuvîntul lui Dumnezeu nu este risipit. Dumnezeu poate şi doreşte să-ţi descopere tot mai mult din Cuvîntul Său, făcîndu-l nespus de preţios pentru tine. Roagă-te împreună cu regele David: „Deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!" (Ps. 119:18). Atunci vei remarca dintr-o dată că această carte te solicită pe tine în mod sigur. Conţinutul sumar al mesajului ei este următorul:

1. Eşti un păcătos şi Dumnezeu trebuie să te condamne. (Romani 3:10-12; Apoc. 21:8; Evrei 10:31).

2. Dumnezeu este dragoste. (1 Ioan 4:8-10). El vrea şi poate să-ţi ierte toate păcatele, pentru că unicul Său Fiu, Domnul Isus Cristos, a luat pedeapsa asupra Lui, ispăşind vina în locul tău.

Acest fapt este valabil pentru oricine îşi mărturiseşte vina în faţa lui Dumnezeu şi crede că Mîntuitorul Isus a împlinit totul pe crucea de pe Golgota.

O bogăţie imensă de peste 1.000 de promisiuni sînt valabile pentru oricine Îl primeşte. Care este răspunsul Tău la această reclamă făcută de Dumnezeu pentru tine?

Foarte bine lustruit

La cunoscutul cabinet de figurine de ceară a doamnei Tussaud, pe treptele de la intrare, se putea vedea un poliţist englez stînd în picioare. Unii chiar au vrut să vorbească cu el şi să-l întrebe pe unde poate să meargă mai departe. Însă abia atunci observară că el este făcut din ceară. Atît de natural, uimitor de natural părea, de parcă ar fi fost într-adevăr un Bobby englez. Era doar asemănare exterioară.

M-am dus prin toate camerele acelei expoziţii curioase. Pretutindeni acelaşi tablou: personalităţi renumite de toate nuanţele, regi şi conducători de oşti, politicieni, oameni de artă şi de ştiinţă. Neverosimilă această asemănare! De asemenea, incredibil de tăcuţi deveneau mulţi vizitatori

îndată ce intrau în această expoziţie. Ţi-ar fi venit să crezi că unii se vor amuza. Dar nu. Majoritatea devin foarte tăcuţi. Rămîn muţi. Aceste figurine au un efect apăsător, paralizant chiar. Ele sînt fără viaţă. Numai măsurile exterioare corespund.

Cît de mulţi oameni din zilele noastre se ostenesc pentru a avea o măsură exterioară, o haină creştină, o formă creştină pe din afară! Este de speriat cîtă aparenţă ne înconjoară astăzi!

Johannes Busch a spus odată: „Cine nu este roşu, este roşiatic, iar cine nu este creştin, este creştinesc". Cîtă dreptate a avut cu aceasta! Tocmai aceasta este nevoia în bisericile noastre, este nevoia poporului nostru, chiar şi pentru întreaga noastră – aşa zisă – ţară creştinească. La noi există un creştinism fără Cristos. Aici este religie, dar lipseşte viaţa. Există forme religioase, dar nu este putere. Sînt mulţi oameni creştini cu pregătire, însă aşa de puţini care mărturisesc cu curaj. Există aşa de multe concepţii spongioase, însă aşa puţini bărbaţi care să stea pe terenul stîncos al propovăduirii biblice. Da, aceasta este situaţia reală, ceea ce produce confuzie în zilele noastre, căci însuşi răul se învăluie în fasoane creştineşti. Cum se potrivesc de bine cuvintele Scripturii pentru timpul nostru: „Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrînaţi, neîmblînziţi, neiubitori de bine, vînzători, obraznici, îngîmfaţi; iubitori mai mult de plăceri decît iubitori de Dumnezeu; avînd doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceştia." (2 Timotei 3:1-5).

De aceea ţine minte că numai acela este creştin care a primit de la Domnul Isus o viaţă nouă. Şi tu trebuie să-l recunoşti pe Isus ca Domn al vieţii tale. Doar numele de

creştin, asemănarea şi forma, nu au nici o valoare.

Este precum automobilul care este lustruit la perfecţie. Motorul este nou, ca scos din cutie. Cauciucurile, frînele sînt în perfectă regulă. Chiar şi cheia este în contact, dar îi lipseşte benzina în rezervor, lipseşte carburantul. Cu acest automobil poţi să cobori cel mult la vale, dar va veni în mod sigur momentul cînd nu mai poţi face nimic cu el şi vei trăi o surpriză neplăcută. O, cît sînt de mulţi aceia – vorbind în pilda aceasta – care nu au carburant! Ei călătoresc comod, dar pe drumul larg care duce la pierzare. Direcţia însă este falsă. Toţi vor ajunge la o ţintă pe care n-au aşteptat-o.

Cine numără oştirea creştinilor cu certificat de botez care gîndesc că pot prezenta Dumnezeului Sfînt un astfel de document creştinesc? Şi cine poate număra mulţimea creştinilor de ocazie? La botez, la confirmaţie, la căsătorie, atunci da, le poţi vedea maşinile parcate în faţa bisericii. De asemenea, forţaţi de împrejurări, îi poţi vedea şi la capela de la cimitir. Cu cîtă aparenţă creştină se înconjoară astăzi lumea! Calea largă care duce la pierzare veşnică are în realitate un trotuar lat cu faţadă creştină. Are un nume, îşi păstrează simbolul, dar lipseşte viaţa. Despre un astfel de creştin, Biblia spune: „... îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort“ (Apocalipsa 3:1), şi „avînd doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea“...“ (2 Timotei 3:5).

Cercetează-te dacă ai viaţă din Dumnezeu, sau doar o formă de evlavie, o formă moartă, şi gîndeşte-te că doar cu torentul apei sînt duşi şi peştii morţi. De ceea ce ai tu nevoie, este viaţa din Dumnezeu.

Afară din murdărie !

„Zdrenţe, oase, fier şi hîrtie adunăm noi, da, toate acestea noi le adunăm ...“ Trupa mică de băieţi trece pe străzi şi strigă în cor; doi dintre ei trag în urma lor un căruţ zgomotos, încărcat cu vechituri adunate, zdrenţe, oase, fier şi hîrtie.

Îmi amintesc de o întîmplare ce s-a petrecut în Berlin. La marginea oraşului, departe de cartierele de locuinţe, există un sector imens unde se transportă gunoiul şi reziduurile oraşului. Acolo este un loc urît mirositor. În afară de stolurile de corbi croncănitori şi şobolanii care mişună printre gunoaie, căutînd cîte ceva de mîncare, mai era o singură fiinţă în acea imensitate de necuprins, colectorul nostru de vechituri. Cu un sac mare în spinare şi cu un băţ lung în mînă, el scormonea printre gunoaie căutînd fier vechi, sticle, oase, cîrpe şi alte vechituri aruncate la gunoi. Din zilele tinereţii sale şi pînă acum, acea zonă s-a întins tot mai mult, cuprinzînd o suprafaţă crescîndă. Într-o parte a gunoiului de odinioară a crescut de multă vreme iarbă, tufe şi chiar copaci. Dar drumul colectorului era zi de zi în urma gunoiului. Cu toate că a încărunţit, campania lui zilnică se compunea tot din doze de conserve ruginite, încălţăminte şi cauciucuri uzate, cioburi, cutii vechi de carton şi sticle, toate împrăştiate în munţi cenuşii şi gunoaie urît mirositoare. Aceasta este lumea lui de ieri, precum şi de astăzi. El nu cunoaşte o altă

viaţă, decît aceea de a scormoni mereu în murdărie şi praf. Ceea ce se întîmplă de obicei în jurul lui, pe el nu-l preocupă. El n-are nici o legătură cu viaţa pulsantă din jurul lui. Gîndurile sale se rotesc doar în jurul locului de gunoi. Pentru el valoarea unei zile se calculează după cîte zdrenţe, oase şi sticle cară acasă în sacul lui. Acasă? Ah, baraca aproape dărăpănată în care locuieşte, nu este căminul lui. De fapt, casa lui o constituia grămada imensă de gunoi situată la marginea oraşului. În mizeria şi praful acesteia îşi petrecea zilele lui triste.

Într-o zi însă, la locul de depozitare a gunoiului, vin la el doi bărbaţi, un poliţist şi un funcţionar de la judecătorie, care-i cer datele personale şi îi fac cunoscut că este căutat. O rudă de mult uitată de peste ocean i-a lăsat o moştenire de un milion. Dar colectorul de vechituri abia că dă atenţie la cele auzite. Nu-i vine să creadă că cei doi soli s-au deplasat special pentru el pînă la locul gunoaielor şi abia că nu-i vine să creadă că vestea lor are vreo însemnătate pentru el. În timp ce caută să-l convingă, colectorul de vechituri devine neliniştit şi agresiv, crezînd că vor să-l aresteze. În sfîrşit, pricepe realitatea. Se lasă de asemenea greu de convins că starea lui murdară şi zdrenţuroasă nu se mai potriveşte pentru el. Cei doi funcţionari îi oferă banii necesari ca să se îmbăieze, să se bărbierească şi să se îmbrace cu haine noi din cap pînă în picioare. Vechii lui cunoscuţi nu-l mai recunosc. Apoi călătoreşte cu funcţionarul de la judecătorie, care l-a luat de la grămada de gunoi, în Anglia, unde i se plăteşte de la o bancă londoneză moştenirea. Pe drumul de întoarcere îi dă însoţitorului său unul dintre bacşişurile cele mai generoase care s-au dat vreodată, 50.000 de mărci.

Ţi-ai dorit şi tu vreodată o viaţă nouă şi curată? Îţi este şi ţie scîrbă adesea de grămada de gunoaie în care te afli? Discuţiile murdare pe drumul înspre şcoală, bancurile şoptite la locul de muncă, pozele arătate în secret, filmele,

ilustratele şi cărţile rele – caracterizează ele viaţa ta? Toate aceste lucruri sînt mai rele decît o grămadă de gunoi. Putregaiul şi otrava putreziciunii şi a morţii sînt în ele. Cu toate acestea, mulţi cunosc numai necurăţia şi permanenta poftă şi dorinţă nestăpînită după ele. În dosul zîmbetului radios al obrazului fardat se ascunde adesea o inimă nefericită. Şi totuşi se scormoneşte mai departe în munţii de gunoi, aşa cum făcea odinioară colectorul nostru de vechituri.

Acuma însă fii atent! Unul pe care tu L-ai dat uitării de multă vreme a lăsat un testament pentru tine. Chiar pentru tine! Tu eşti chemat la o mare parte de moştenire. Milioanele pămîntului sînt doar un fir de praf faţă de această moştenire, căci tu vei deveni moştenitor al lui Dumnezeu împreună cu Cristos. Pe toate acestea simţurile noastre le pricep cu mult mai puţin decît colectorul de zdrenţe moştenirea milionului său. Să nu consideri însă această solie drept o glumă! Nu te gîndi că aceasta nu te priveşte şi pe tine! Chiar dacă oamenii din jurul tău nu se lasă abătuţi din vechiul lor făgaş, tu eşti chemat să devii un fiu al Celui Preaînalt. Aceasta a proclamat-o El cu solemnitate şi doreşte să te facă moştenitorul Slavei Sale. Noi amîndoi nu putem înţelege tot ce cuprinde acest fapt; este mult prea măreţ pentru mintea şi inima noastră! Tu însă trebuie să ieşi afară din pulberea păcatului care este vechea viaţă. „Căci tot ce este în lume: pofta firii pămînteşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii, nu este de la Tatăl, ci din lume. Şi lumea şi pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu rămîne în veac“ (1 Ioan 2:16-17). De aceea trebuie să te laşi spălat şi curăţit pe deplin. Şi ce sublim şi măreţ că „sîngele lui Isus Cristos Fiul lui, ne curăţeşte de orice păcat.“ (1 Ioan 1:7). Grăbeşte-te, orele sînt preţioase! Tu ai putea muri pe neaşteptate, mai înainte de-a intra în posesia marii moşteniri!

E totul în ordine cu tine ?

Totul în ordine? Americanul întreabă simplu: „Okay?", care prescurtat este: „O.K.". Această expresie, precis ai auzit-o şi tu de multe ori, căci cuvîntul nu se foloseşte numai în S.U.A., ci şi în multe alte ţări. Te-ai întrebat vreodată de unde vine această expresie cu prescurtare specifică O.K.? Nu este chiar aşa de simplu să răspunzi la această întrebare. Există mai multe explicaţii despre cum a luat naştere acest „okay".

Doresc să povestesc aici cea mai verosimilă istorie a genezei acestui cuvînt. Oricum, un cuvînt englezesc care să sune aşa, nu există. De asemeni în vocabularele foarte vechi precum şi în scrierile limbii engleze nu se poate găsi acest cuvînt. El apare prima dată în S.U.A., nu în Anglia sau în posesiunile engleze. Prin urmare, acest cuvînt nu poate fi mai vechi decît însăşi Statele Unite, iar S.U.A. există ca stat din 4 iulie 1776, cînd s-a despărţit de ţara mamă Anglia, prin renumita declaraţie de independenţă. Probabil că această expresie deosebită a fost folosită pentru prima oară în timpul războiului american de independenţă, fără nici o intenţie şi totuşi într-un mod foarte original de către un ofiţer german.

Acest german nu este nimeni altul decît cunoscutul general Friedrich Wilhelm von Steuben (1730 – 1794). Înainte de-a reuşi să devină general, el a avut o viaţă agitată. Ca fiu al unui ofiţer prusac, o mare parte din

copilăria lui a fost nevoit s-o petreacă în tabăra de companie. La vîrsta de 17 ani intră în armata prusacă şi curînd devine sublocotenent, luptînd curajos în bătăliile războiului de şapte ani. Curînd după aceea, Frederic „cel Mare" îl aduce ca aghiotant în statul său major. Iai tîrziu, îl vedem ca mareşal al curţii prinţului de Hohenzollern – Hechingen, iar în cele din urmă drept colonel în armata din Baden.

Curînd însă se scîrbeşte de intrigile de curte, şi mai ales propria-i nelinişte îl împinge la noi acţiuni. În felul acesta el urmează sfatul unor prieteni, înalţi politicieni, şi călătoreşte peste marele ocean spre America de Nord, ţara viitorului, care tocmai se dezbăra de dominaţia Angliei, pregătindu-se pentru lupte grele. Steuben era omul de care America avea nevoie mai mult decît de praful de puşcă şi tunuri.

Miliţia americană este nedisciplinată, decăzută, fără nici o pregătire. Ofiţerii ei nu cunosc nici tactica, nici strategia de luptă. Pe timp îndelungat ei nu pot ţine piept trupelor engleze care atacă, acestea fiind solidare şi bine instruite. Steuben însă, care în anul 1778 este numit inspectorul general al armatei de către Congresul S.U.A., face ordine temeinică. El elaborează instrucţiuni practice pentru serviciul de instruire şi are grijă ca aceste instrucţiuni să fie şi executate. Chiar în calitate de conducător activ de trupe cîştigă rapid succese importante. După ce independenţa este asigurată şi pacea este încheiată, la recomandarea primului preşedinte George Washington, pentru meritele avute faţă de S.U.A., Congresul îi acordă o importantă proprietate de pămînt împreună cu o pensie substanţială. Şi astăzi încă, în luna septembrie a fiecărui an, societatea germano – americană „Steuben" face cunoscuta paradă Steuben în New York.

Însă cum se face că expresia „okay" i se atribuie generalului Steuben? Steuben a fost un general de ispravă, însă

cînd a mers la vîrsta de 57 de ani în America, n-a mai avut chef să învețe limba engleză. Totuşi, silit de împrejurări, el trebuia să-şi însuşească cuvintele cele mai importante, cu toate că-i venea foarte greu. Îndeosebi ortografia lui se orienta mai mult după fonetica germană. Subalternii săi trebuiau uneori să ghicească despre ce era vorba, ceea ce de multe ori era şi un motiv de haz. În felul acesta s-au răspîndit cu repeziciune printre soldaţii americani cele mai noi greşeli gramaticale ale şefului lor. Documentele oficiale pe care le avea de controlat şi semnat trebuiau să poarte însemnarea „all correct: Steuben" ceea ce înseamnă „perfect, în regulă: Steuben". Ca de obicei însă, generalul Steuben a transcris pronunţia engleză în ortografia germană şi scrie în loc de prescurtarea „a.c." pentru „all correct", simplu „O.K.". Soldaţii săi au găsit această prescurtare foarte hazlie şi aşa a ajuns „okay-ul" foarte curînd de pomină, rămînînd astfel pînă în zilele noastre.

Acum te rog, aruncă din nou privirea asupra titlului. Cum îţi merge ţie? Este totul „okay", totul în ordine? Nu, nu mă refer la exteriorul tău, ci la omul dinăuntru. Tu spui: „Dar la mine totul este în ordine. M-am orientat totdeauna după cele zece porunci, n-am furat doar de la nimeni nimic şi n-am nici o crimă pe conştiinţă." Ei, poate fi adevărat, dar cum stai tu de pildă cu porunca a noua? Încă n-ai spus niciodată vreun neadevăr? Sau cum este cu porunca „Să iubeşti pe Dumnezeul tău din toată inima ta" ... ? Nu-i aşa că examinat la lumină trebuie să recunoşti că la tine nu este totul în ordine cum ar trebui să fie? Şi dacă eşti foarte sincer, îţi aduci aminte şi mai bine cît ai necinstit sfintele porunci ale lui Dumnezeu!

Dar să presupunem că în toată viaţa ta ai păcătuit numai o singură dată faţă de porunca dumnezeiască; să zicem că ai spus numai o singură dată o minciună, ceea ce este tot aşa de rău de parcă ai spune adevărul pe jumătate. Pentru aceasta eşti supus întregii judecăţi a Sfîntului Dumnezeu,

căci El mărturiseşte în Cuvîntul Său: „Căci, cine păzeşte toată Legea şi greşeşte într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.“ (Iacov 2:10). Atunci vei avea pe buze întrebarea cine va putea sta în faţa lui Dumnezeu şi cine va putea intra în împărăţia cerului?“ Această întrebare este uşor de înţeles. Ea face destul de clar cît de tristă şi deznădăjduită este situaţia întregului neam omenesc. Totuşi fraza de mai sus se poate numi falsă. Corect ar trebui spus: „Această întrebare face destul de clar cît de tristă şi deznădăjduită ar fi situaţia întregului neam omenesc, dacă Dumnezeu n-ar avea o iubire, o veste bună pentru omenire ca şi pentru tine. Această veste se numeşte: Dumnezeu te iubeşte! Dumnezeu te caută! Da, Dumnezeu L-a jertfit pe Fiul Său, Isus Cristos, pe care-L iubea nespus de mult, drept cel care n-a călcat nici o poruncă, care n-a făcut nici un păcat. Pe El L-a judecat în locul tău. Pedeapsa care ţi se cuvenea ţie, a aruncat-o asupra Lui. Şi s-a întîmplat o minune a harului: Domnul Isus, de bună voie, din dragoste pentru Tatăl Său, din dragoste pentru tine, S-a lăsat răstignit pe crucea de pe Golgota!

Nu este aceasta o veste bună pentru un suflet condamnat la moarte, cînd un altul îşi asumă vina, iar el este graţiat? Această graţiere însă n-o primeşti automat. Prin poarta strîmtă nu poţi mărşălui în coloană. Pe aici trebuie să se treacă unul cîte unul. De aceea hotărăşte-te! De tine este vorba! Domnul Isus Cristos îţi spune: „... cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă“ (Ev. Ioan 5:24). O, de ai auzi Cuvîntul Său şi de I-ai da crezare! Atunci cu adevărat este „okay“, totul este în ordine cu tine!

De asemeni un ABC

ABC-ul pe care-l învaţă copiii la şcoală? Nu de el este vorba aici. De asemeni nu mă gîndesc la marea societate americană de radiodifuziune ABC (American Broad Casting Company), nici la prescurtarea referitoare la Argentina, Brazilia, Chile. Şi în domeniul tehnic, de asemenea există o mulţime de invenţii şi procedee tehnice unde întîlnim aceste trei litere: ABC. Însă aici nu este vorba de niciunul din aceste familii de ABC-uri numite mai sus. Aici trebuie relatat despre cele mai periculoase ABC-uri care există. Mă refer la aşa numitulele „arme – ABC". Acesta sună inofensiv, pentru că ne aminteşte de Abecedarul şcolar, o noţiune care sună aproape copilăreşte. Însă aceasta nu este altceva decît denumirea colectivă pentru mijloacele de luptă atomice, biologice şi chimice. Şi acestea sînt cu totul altceva decît inofensive.

Numai puţine ştiri pătrund în public despre ce lucruri îngrozitoare se ascund în spatele fiecăreia dintre cele trei litere. Aceasta se datorează faptului că strategii militari ai puterilor mondiale veghează cu grijă asupra secretelor lor. Posibilul adversar trebuie să rămînă nesigur, de aceea ei maschează cu un înveliş impermeabil acest arsenal al distrugerii. Ceea ce însă ne-a devenit cunoscut şi ne mai devin încă cunoscute, este suficient să caracterizăm acest ABC, drept ABC – ul ororii.

Toate discuţiile în legătură cu securitatea mondială culminează astăzi în problema armelor atomice. Asupra efectului distrugător „A" din acest ABC sîntem, în mare măsură, teoretic lămuriţi. Curios este însă că celelalte forţe de distrugere din camera roşie a dezvoltării armelor celor mai moderne par a fi uitate. Arma atomică revendică toată atenţia, în timp ce materialul de luptă biologic şi chimic trece pe planul al doilea. În parte aceasta constă în aversiunea naturală pe care o simte oricine faţă de lucrurile funeste. Însă după cum am mai spus, atîrnă greu în balanţă faptul că există foarte puţine informaţii asupra dezvoltării celor mai noi arme B şi C.

În decursul anilor oricum multe noutăţi au pătruns în viaţa publică. Acestea sînt atît de neimaginat, încît raţiunea le-ar refuza, bucuroasă să nu dea crezare acestor posibilităţi moderne de purtare a războiului.

Cu toate acestea, se ştie că de exemplu S.U.A. cheltuieşte sume considerabile pentru cercetarea substanţelor biologice şi chimice de luptă, în timp ce cheltuieşte sume şi mai ridicate pentru studierea mijloacelor de apărare împotriva acestora. Ruşii şi chinezii lucrează fără îndoială tot cu aceeaşi rîvnă în aceste domenii. R.F. Germania în cadrul tratatului din anul 1954 şi-a luat obligaţia fericită să nu producă nici un fel de arme ABC. De asemenea, prin protocolul de la Geneva din 1925, ca şi la convenţia din Haga, semnatarii se obligă să nu utilizeze mijloace de luptă chimico – biologige.

Odinioară, omenirea se găsea încă sub teribila impresie a începutului războiului cu gaze din primul război mondial. Soldaţii celui de-al doilea război mondial purtară după ei măştile cu gaz de pe un cîmp de luptă pe altul, însă nici Hitler, nici Stalin nu îndrăzniră a începe lupta cu gaze toxice.

Astăzi cercetările chimice şi biologice cu progresele lor enorme stau la egalitate cu fizica nucleară. Aşa de

exemplu, s-au creat noi produse insecticide care au înlesnit stîrpirea ţînţarilor anofeli care provocau malaria pe întinse ţinuturi de pe glob. Din aceste insecticide însă s-au dezvoltat curînd şi otrăvuri cu acţiune dăunătoare asupra omului. Ele cauzează moartea, boli grave sau tulburări psihice. S-a făcut următoarea experienţă cu o pisică: a fost expusă acţiunii unui gaz pentru nervi, după care a fost închisă într-o cuşcă împreună cu doi şoareci. În timp ce înainte de expunerea acţiunii la gaz pisica s-ar fi comportat absolut normal, acum se temea căutînd să se ascundă de frica şoarecilor pe care probabil îi vedea tot aşa de mari precum şoarecii o vedeau pe ea. Acest gaz pentru nervi declanşat împotriva unei armate duşmane, ar „dezorienta" pe adversar pe o cale nouă şi diabolică. Şi se ştie deja că există mai multe materiale chimice de luptă de genul acesta, care produc tulburări temporare sau permanente ale conştiinţei. Unul dintre ele este în stare să facă din oameni sclavi lipsiţi de voinţă.

Alte substanţe ţintesc asupra distrugerii psihice a omului. Multe culturi de bacterii periculoase cum ar fi ciuma, holera şi alte epidemii care la noi sînt dispărute de mult, stau gata pentru a trece în ţara duşmanului şi a face ca locuitorii ei să moară în chinuri groaznice. Dar drept cea mai otrăvitoare substanţă chimico – organică este desemnat botulinul. Deja o cantitate neînchipuit de mică de numai 0,0084 mg. acţionează mortal. El poate fi pulverizat din avion sau împroşcat prin cartuşe de gaz. Este fără miros şi fără gust şi ca urmare nici nu poate fi constatat. Provoacă o paralizie progresivă care duce în cele din urmă la paralizia respiraţiei şi a cordului, omul rămînînd deplin conştient pînă la moarte. Există temeri că astfel de materiale de război ar putea nimeri prin sabotaj în rezervoarele de apă potabilă şi în cel mai scurt timp ar putea nimici popoare întregi.

Dacă deja este foarte dificil de a controla fabricarea şi

experimentarea armelor atomice, atunci pare lipsit de perspectivă includerea lor în negocierile pentru dezarmare. Este mult mai uşor să se fabrice gaze şi să fie depozitate în secret. Pînă şi ţările mai puţin dezvoltate sînt deja în stare să le producă.

O perspectivă într-adevăr îngrozitoare se deschide în faţa ochilor noştri. Toate acestea arată ce este în stare să facă omul lipsit de Dumnezeu. Cauza înarmării, neliniştii şi fricii din toată lumea este păcatul. Oricare mutilat de război, orice ruină este la urma urmelor efectul păcatului. Cuvîntul „păcat" este un cuvînt incomod. Mai bine îl treci sub tăcere. Nu vorbeşti cu plăcere despre el. Păcat nu înseamnă numai să nu minţi, să nu preacurveşti, să nu furi, să nu ucizi. Păcat înseamnă să trăieşti în aşa fel, de parcă Dumnezeu n-ar exista. Fiecare însă care trăieşte în păcat de parcă n-ar exista Dumnezeu, este în adevăratul înţeles al cuvîntului despărţit de Dumnezeu. Oare şi tu ţi-L închipuieşti pe Dumnezeu ca şi mulţi alţii, ca pe un om bătrîn cu o barbă stufoasă, un om cumsecade sau ceva asemănător? Şi aceasta tot păcatul a izbutit să facă, ca mulţi oameni să aibă o închipuire falsă despre Dumnezeu, care contrazice pe deplin Fiinţa şi Atotputernicia Preasfîntului Dumnezeu. În Biblie se spune că păcătoşii au „mintea întunecată, fiind străini de viaţa lui Dumnezeu, din pricina neştiinţei în care se află în urma împietririi inimii lor." (Efeseni 4:18). Cînd un orb nu vede, lipsa lui de vedere este o dovadă a orbirii lui. Iar cînd un om care nu este născut din nou nu pricepe ce este Duhul lui Dumnezeu, atunci aceasta este dovada stării lui pierdute. „Dar omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sînt o nebunie ..." (1 Cor. 2:14). „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sînt pe calea pierzării" (1 Cor. 1:18). Un alt loc din Biblie spune că Dumnezeu mai invită încă la împăcare, căci „pe viaţa Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea

păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui şi să trăiască" (Ezechiel 33:11). Încrede-te în El; El şi-a arătat deplin dragostea Sa faţă de noi. (Romani 5:8).

Bunica scriitorului Karl May

Karl May a scris despre Winnetou şi Old Shatterhand, despre comoara din lacul de argint, testamentul incaşilor şi multe altele. Operele sale cuprind exact 70 de volume. Ediţiile lor se ridică la milioane de exemplare şi cresc continuu. Dar ce-i cu bunica lui Karl May? Ce caută ea aici? Povestirile lui cu indieni doar nu sînt pentru bunici. Şi tocmai bunica este aceea căreia trebuie el să-i mulţumească pentru aceste povestiri. Ea, Johanne Christiane May, a fost cea care a exercitat o influenţă cu efect durabil asupra lui şi care apoi i-a stimulat fantezia. El o preţuia foarte mult pe bunica lui, de aceea şi scrie detaliat despre această femeie inteligentă.

Karl May s-a născut în 1842 într-un orăşel sărăcăcios din Saxonia. Tatăl său era un ţesător sărac şi Karl era al cincilea copil din cei paisprezece fraţi. Din nefericire, nouă dintre ei au murit în primii lor ani de viaţă. Micuţul Karl de asemeni se îmbolnăvi grav la puţin timp după ce se născuse. Îşi pierdu lumina ochilor şi-şi petrecu primii ani ai copilăriei într-o continuă boală şi orbire totală. Mai tîrziu l-a tratat un medic iscusit. El şi-a recăpătat vederea şi a devenit un băiat puternic şi robust.

Mama sa a trebuit să muncească tot timpul, ca să poată ajuta şi ea la întreţinerea familiei. Bunica însă s-a ocupat permanent de nepoţii ei şi îndeosebi de micuţul orb, îngrijindu-l cu devotament. Această femeie nu numai că

era altruistă, ci dispunea şi de un uimitor talent de a povesti istorioare captivante legate de viaţă, stimulînd astfel fantezia micuţului Karl, care era interesat să audă tot mai multe. Era aşa de entuziasmat de cele auzite, că adesea începea să plîngă. Ore în şir putea să stea liniştit şi nemişcat pentru a cugeta asupra personajelor din povestirile bunicii.

Dar să-l lăsăm pe Karl May însuşi să evoce acest timp din amintirile sale: „Nu vedeam nimic. Pentru mine nu existau personaje, forme, culori, nici localităţi. Eu puteam palpa personajele şi obiectele, le puteam auzi şi chiar mirosi. Aceasta însă nu era suficient pentru a mi le înfăţişa fizic şi în imagini. Nu ştiam cum arată un om, un cîine, o masă; despre acestea puteam doar să-mi fac o imagine vagă în sinea mea. Iar cînd cineva vorbea, deşi nu vedeam persoana, interiorul ei îmi era însă aproape. Tot aşa a rămas şi cînd am început să văd. Aceasta este cheia succesului cărţilor mele, a tot ceea ce se laudă sau se acuză la mine. Numai cine a fost orb se poate transpune cu imaginaţia în toate cîte le-am scris. Eu rămîneam peste zi la bunica mea. Ea a fost tatăl meu, mama mea, educatoarea mea şi lumina soarelui. Tot ce am acumulat în mine, a venit de la ea."

De persoana bunicii lui se leagă o întîmplare ciudată, care în mod deosebit l-a impresionat adînc pe micul Karl. Într-o zi anume, la prînz, bunica a căzut dintr-o dată de pe scaun ca moartă. Toată casa se alarmează. Este adus doctorul. El constată o apoplexie (moarte subită prin atac de cord). Bunica ar fi moartă, iar după trei zile se poate înmormînta. Însă ea trăişte! Moartea este numai aparentă! Cu toate acestea, ea nu poate mişca nici un mădular, nici măcar buzele sau pleoapele întredeschise. Ea vede şi aude totul, chiar şi plînsul şi jalea rudelor. Înţelege şi fiecare cuvînt vorbit. Ea aude şi vede tîmplarul care-i ia măsură pentru sicriu. Cînd acesta este gata, ea este aşezată

înăuntru şi pusă într-o cameră răcoroasă. În ziua înmormîntării, este aşezată pe catafalc în coridor. Sosesc cioclii, la fel şi preotul, cantorul împreună cu corul bisericesc de copii. Familia începe a-şi lua rămas bun de la cea aparent moartă. Închipuieşte-ţi numai chinul acesteia! Trei zile şi trei nopţi şi-a dat toată osteneala posibilă să arate că încă mai trăieşte, printr-o oarecare mişcare, însă în zadar.

Acum soseşte ultimul moment în care mai putea fi recunoscută starea ei de fapt. Odată ce sicriul ar fi fost închis, însemna că ar fi fost îngropată de vie.

Mai tîrziu ea povesteşte că în marea ei frică şi-a dat toată osteneala, ca atunci cînd vor veni rudele să-i strîngă mîna ca pentru ultima oară, să-şi poată mişca măcar un deget. Aşa se face că fetiţa cea mai tînără care de asemenea a ţinut mult la bunica, a ţipat dintr-o dată, îngălbenind de groază: „Ea m-a prins de mînă, voia să mă ţină strîns", striga ea. Şi într-adevăr, moarta aparentă închise şi-şi deschise mîna cu mişcări uşoare. Oamenii care au venit la înmormîntare, dau buzna afară. În grabă este adus un alt doctor, iar acesta confirmă: Johanna Christiane May a fost numai aparent moartă.

Ceea ce Karl povesteşte despre bunica lui este un fapt neobişnuit, ca şi atîtea alte lucruri din cărţile lui. Dacă acest eveniment s-a întîmplat realmente, sau este pur şi simplu doar o născocire ca şi toate povestirile sale, nu pot să spun. În orice caz, în timpurile de demult au fost îngropaţi mulţi morţi aparenţi. Aceasta este sigur. La nivelul ştiinţei medicale din zilele noastre este mai mult decît exclus să nu fie recunoscută moartea aparentă a unui om. Pentru aceasta nu trebuie să-ţi faci griji. Însă altceva este mult mai important şi foarte serios: că mulţi oameni care sînt în viaţă, sînt deja morţi. Aşa ne spune Biblia. Aceşti oameni pot părea aşa de sănătoşi, vînjoşi şi întreprinzători, însă Cuvîntul infailibil al lui Dumnezeu

afirmă despre ei că aceştia fiind încă în viaţă, sînt morţi. Nu numai aparent, ci morţi pentru eternitate!

Vreau să-ţi explic acest lucru întemeindu-mă pe Sfînta Scriptură. Urmarea păcatului, a vieţii fără Dumnezeu este moartea. Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „... plata păcatului este moartea"! (Rom. 6:23). Şi moartea ca plată a păcatului se arată în trei feluri, iar prima dată în moartea trupului. Oamenii mor, toţi sînt supuşi acestei morţi - cei întorşi la Dumnezeu, cît şi cei care nu sînt întorşi la Dumnezeu. Fiii lui Dumnezeu însă au făgăduinţa: „Eu sînt învierea şi viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi". (Ev. Ioan 11:25).

Apoi se arată plata păcatului prin moartea spirituală. Mulţi oameni sînt morţi spiritual. Cel care nu este născut din nou, este mort în păcate. El are urechi dar nu aude, are ochi şi nu vede. El nu poate şi nu vrea să primească şi să înţeleagă ceea ce este dumnezeiesc. (1 Cor.2:14; citeşte şi Efeseni 2:1 şi Ev. Matei 8:22). El este un cadavru viu.

În sfîrşit, moartea veşnică, şi ea ca plată a păcatului. Moartea veşnică este condamnarea veşnică. Aceasta este cea mai mare pedeapsă pentru toţi cei care sînt morţi duhovniceşte, pentru toţi aceia care refuză să primească vestea bună a lui Dumnezeu, preferînd să trăiască în păcat. Toţi aceştia vor auzi odată aceste cuvinte groaznice: „Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care a fost pregătit diavolului şi îngerilor lui!" (Ev. Matei 25:41; citeşte şi Apocalipsa 20:14-15).

Isus Cristos, prinţul vieţii, îţi oferă chiar astăzi viaţa veşnică! Ia-L pe cuvînt şi lasă-te salvat! (Ev. Ioan 5:24).

Scandal pe estradă

Agitaţie în Berlin! De data aceasta, nimic politic. Revista „Bravo" a invitat grupul muzical pop „Rolling Stones" să vină la Berlin ca să dea concerte în sala Waldbühne. Reprezentaţia urma să aibă loc miercuri, 15 septembrie 1965. Cei cinci englezi sosesc după-amiază pe aeroport, unde sînt întîmpinaţi de o mulţime de admiratori. După aceea tineretul năvăleşte literalmente în sala Waldbühne ca să-şi sărbătorească idolii. Pe unii tineri nu era uşor să-i deosebeşti dacă sînt băiaţi sau fete, căci unii dintre adolescenţi şi-au lăsat părul lung pînă peste umeri. Atît fetele cît şi băieţii, fără excepţie, toţi poartă pantaloni lungi şi strîmţi.

Din ce în ce tot mai multă lume vine să-i vadă şi să-i audă pe „Rolling Stones". Încă înaintea de începerea concertului pop, rondul supraaglomerat al sălii Waldbühne ajunsese la o înghesuială extrem de periculoasă. Unii tineri aprind materiale inflamabile pentru artificii colorate. Alţii aruncă artificii cu fum înecăcios. Fetele încep să ţipe. În sfîrşit, grupul „Rolling Stones" apare pe scenă şi intră în acţiune. Ei îşi aruncă capetele pe spate şi înainte, în dreapta şi în stînga, în timp ce instrumentele lor scot nişte sunete asurzitoare.

N-au trecut nici două minute, că tinerii din sală, deveniţi isterici, încearcă să năvălească pe scenă. Poliţia îşi pune toate forţele ca să-i respingă. Deja căzuseră cîţiva admira-

tori pe tribună pentru că partea din faţă a acesteia a fost unsă preventiv cu săpun moale. Grupului de muzică pop i se pare prea riscant să continue reprezentaţia şi părăseşte temporar scena. Abia după ce poliţia a format un cordon dublu, grupul intră din nou în acţiune pentru a împlini cele douăzeci de minute ale reprezentaţiei stabilite mai înainte. În gălăgia ce s-a iscat în sală muzica aproape că nici nu se mai aude.

Curînd însă admiratorii se năpustesc dintr-o dată în faţă, apropiindu-se de vedetele lor idolatrizate. Într-o clipă aceştia au dispărut. Fug de pe scenă, ca şi cum ar fi fost în joc viaţa lor şi sub protecţia poliţiei se ascund într-un adăpost subteran, de unde pe căi ocolite sînt conduşi la hotel. După aceasta, sala Waldbühne se transformă cu desăvîrşire într-o căldare vrăjită. În timp ce în faţa sălii o mică orchestră intonează ritmuri ieşite din comun, ca la un ordin, admiratorii pop încep să demonteze scaunele, alţii aruncă cu pietre şi sticle de colo-colo în lămpile electrice, sau alţii aruncă cu bucăţi de scaune în mulţimea care ţipă asurzitor. Treizecişicinci de poliţişti încearcă să calmeze masele, însă zadarnic. După o luptă înverşunată între poliţişti şi admiratori, cei din urmă sînt alungaţi de pe arenă. La întoarcerea spre casă aceştia se asociază cu tinerii decepţionaţi care n-au putut primi bilete. De îndată maşinile parcate sînt răsturnate şi deteriorate, blocîndu-se străzile. Tramvaiele rapide de cursă lungă se opresc. Cînd liniştea se restabileşte într-o oarecare măsură, este deja tîrziu.

Acuma putem vedea care a fost bilanţul reprezentaţiei „Rolling Stones" în Berlin: Pentru reprezentaţia lor de douăzeci de minute au primit 60.000 de mărci. În urma lor a rămas un cîmp de luptă. Numai sala Waldbühne s-a ales cu o pagubă de circa 40.000 de mărci: băncile, scaunele au fost aproape complet deteriorate, jumătate din becuri au fost sparte. Încăierarea celor aproximativ 20.000 de

suporteri – pop, majoritatea fiind între 15 – 17 ani, cu poliţiştii s-a soldat cu o jertfă de 87 de răniţi, dintre care mulţi foarte grav, care au fost transportaţi la spital. Dimensiunea pagubelor produse în afară de sala Waldbühne abia că se poate calcula. 85 de tineri recalcitranţi au fost arestaţi.

În toate vremurile au existat lucruri care au captivat inima omului, vrăjind-o şi înlănţuind-o. Ele au fost şi sînt adorate în public sau tainic. La poporul Israel a fost un viţel de aur pe care l-au turnat din bijuteriile lor, apoi i s-au închinat. La băştinaşii din pădurile seculare au fost şi sînt nişte figuri urîcioase din lemn, cu ochii holbaţi. La oamenii de azi, în loc de idealuri, roată – mprejur cît vezi cu ochii sînt numai idoli; aceştia sînt atît de idolatrizaţi, încît portretele lor se poartă cu sine, sau se decorează camera cu ele.

Există însă idoli mult mai moderni; tot ceea ce îţi acaparează inima este un idol şi tot ce jertfeşti idolului tău ca timp şi bani, este idolatrie.

Tu trebuie să ştii că eşti chemat la cu totul altceva. Dumnezeu vrea să te aibă! El îţi spune: „Eu sînt Domnul, acesta este numele Meu; şi slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor“ (Isaia 42:8). Fii cinstit! Nu te înşela singur! Idolatria ta strict personală nu te-a făcut fericit. Şi tocmai fericirea este ceea ce cauţi, de care ai nevoie! Dumnezeu vrea să ţi-o dăruiască. El îi asigură pe toţi care vin la El: „... vă voi curăţi de toate spurcăciunile voastre şi de toţi idolii voştri“ (Ezechiel 36:25). De aceea, vino la Isus Cristos! Numai El te poate face liber şi fericit!

O jumătate de pod – o absurditate

O jumătate de pod? Da, aşa ceva există. Unde? La Avignon, în sudul Franţei. El trece peste ... nu, el tocmai că nu trece. Ar fi trebuit să treacă peste Rhon. Pe malul stîng însă, în evul mediu era regatul Sfîntului Imperiu Roman al naţiunii germane, iar pe malul drept al Rhonului se afla regatul francez. Şi fiindcă cele două regate nu s-au unit, podul a rămas neterminat.

Astăzi, jumătatea de pod de la Avignon face parte din monumentele vrednice de văzut ale acestui oraş bogat în construcţii romane vechi. Nenumărate ilustrate cu fotografia podului care se sfîrşeşte în mijlocul Rhonului sînt trimise în toată lumea.

Însă un pod pe jumătate este o întreagă nebunie. El nu duce la ţintă, la ţărmul celălalt. Iar oamenii pe jumătate nehotărîţi sînt creştini întregi? Cîtă nesiguranţă găsim în jurul nostru! Ai dori să aparţii jumătate lui Dumnezeu şi jumătate păcatului? Aşa era şi cu poporul Israel odinioară, pe timpul profetului Ilie. O parte slujea singurului Dumnezeu adevărat, şi o parte zeului soarelui, Baal, din mediul lor păgîn. Atunci Ilie îi puse în faţa alegerii. Chemă tot poporul să se adune pe muntele Carmel şi le adresă întrebarea: .„Pînă cînd vreţi să şchiopătaţi de amîndouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeţi după El; iar dacă este Baal, mergeţi după Baal“ (1 Regi 18:21).

Şi astăzi, la foarte mulţi aş dori să le pun aceeaşi întreba-

re. Cine se împarte în două, între a fi un urmaş al lui Cristos Isus şi al mersului lumii acesteia, acela este incapabil să trăiască. El va fi sfîşiat. Ernst Moritz Arndt, marele poet german, spune: „Libertatea şi împărăţia cerului n-o cîştigă cei cu inima împărţită!" Acesta este un cuvînt adevărat. De aceea sfîrşeşte-o cu indiferenţa! Indivizii indiferenţi nu sînt persoane întregi, ci nişte laşi. (citeşte Apoc. 3:15-16). Isus Cristos doreşte să te predai cu toată fiinţa ta! „Nimeni nu poate sluji la doi stăpîni", spune Cuvîntul lui Dumnezeu (Ev. Matei 6:24). Nu te opri în prag, nu dori să fii pe jumătate înăuntru şi pe jumătate afară! Jumătate pentru Dumnezeu şi jumătate pentru lume înseamnă să fii în întregime în slujba diavolului. De aceea, ori aici, ori dincolo! Pentru a fi un urmaş al lui Cristos este nevoie de tărie şi hotărîre, curaj şi sacrificiu. Pentru aceasta ia o hotărîre serioasă şi urmează-L din toată inima!

Torţa lui Alexandru

Pe hipodromul de la curtea împărătească din Pella, în Macedonia, aşteaptă un băiat. Ochii lui sînt sclipitori, albaştri, iar părul blond şi lung îi flutură. Este prinţul Alexandru. Iată, sclavii îi aduseră un cal negru înfocat, cu ochii furioşi şi agitaţi; un animal pe care nimeni nu-l putea stăpîni. Dar Alexandru a observat că numai atunci se speria armăsarul şi o lua la fugă, cînd îşi vedea propria-i umbră. Prinţul îl aşează cu faţa la soare; un salt calculat pe spatele calului, o luptă scurtă între om şi animal, după care calul se supune inteligenţei şi puterii omului. Mai tîrziu acesta i-a fost cel mai credincios însoţitor care l-a purtat prin toate bătăliile şi primejdiile vieţii sale zbuciumate.

Şi ce viaţă aventuroasă şi bogată în răspunderi a dus călăreţul său!

După moartea subită a regelui Filip, tatăl său, Alexandru, în vîrstă de douăzeci de ani, se urcă pe tronul Macedoniei în anul 336 înainte de Cristos. El este un tînăr educat şi plin de putere. Educatorul lui a fost înţeleptul Aristotel (384 – 322 î.e.n.), cel mai mare învăţat al timpului său. Plin de rîvnă, Alexandru studiase cărţile de istorie, a citit pe poetul Homer. Curînd însă, tînărul monarh este pus în faţa primei încercări, căci grecii refuză să-l asculte. Reuşeşte însă repede să-i convingă să recunoască stăpînirea sa. El devine adevăratul unificator al întregului popor grec.

Prima sa ţintă războinică este cucerirea împărăţiei persane. Această împărăţie se întindea la „infinit", pînă la capătul lumii cunoscute pe atunci. Însă nici Darius al III–lea, regele Persiei, nu doarme. Cu multele sale nave de război şi trupele lui, el este de o sută de ori superior micului grup al macedonenilor şi grecilor. Oricît de mare este riscul, Alexandru nu cunoaşte însă nici o ezitare. Instinctul lui îl mînă spre Asia Mică. Cu oastea lui ajunge la locurile vechii cetăţi Troia şi curînd se ciocneşte cu oştile persane. În fruntea trupelor sale se năpusteşte în luptă şi caută duelul cu comandantul suprem al armatei persane. După o luptă grea, persanii sînt risipiţi. Bătălia este cîştigată. Această primă victorie înseamnă pentru Alexandru cîştigul Asiei Mici în întregime. Fără lupte îşi croieşte drum de-a lungul coastei vestice. Un oraş după altul se supune curajosului rege. Darius însă, nu se dă încă bătut. În timp ce Alexandru se întoarce spre sud, pentru a cuceri bogatul colţ nord–estic al Mării Mediterane, soseşte vestea că regele persan se apropie cu o superioritate de douăsprezece ori mai mare. Într-adevăr, în faţa oraşului Issus grecii au fost atacaţi din spate prin surprindere. Învălmăşeala se extinde. Din nou este Alexandru însuşi

acela care, în fruntea cavaleriei, adună trupele şi le conduce în luptă. Deşi rănit, face totuşi efortul să pătrundă în oastea duşmană şi să ajungă la Darius; acesta reuşeşte cu mare greutate să scape. Lucrul de necrezut devine realitate: persanii sînt puşi din nou pe fugă, iar calea spre Fenicia şi Egipt este deschisă.

Acuma marşul continuă mai departe spre sud în ţara faraonilor. Egiptenii, care de două sute de ani trăiau sub stăpînirea persană, îl salută pe Alexandru ca pe eliberatorul lor. În delta Nilului regele întemeiază portul Alexandria, care nu numai că devine baza sa navală cea mai importantă, ci foarte curînd şi un centru al comerţului mondial, precum şi un centru al artei şi ştiinţei. Pînă în zilele noastre Alexandria a rămas unul din cele mai mari oraşe ale Africii, unde occidentul se întîlneşte cu orientul.

Armatele lui Alexandru însă îşi continuă drumul mai departe spre nord şi răsărit, în inima împărăţiei persane. Apoi trece dincolo de Eufrat şi ajunge la Tigru, unde din nou se ciocneşte cu armatele lui Darius. Cu toate că acesta îl întîmpină cu atelaje pe două roţi trase de cai, atelaje prevăzute la roţi cu seceri ascuţite din fier care ţîşnesc în afară, iar în vîrful oiştilor cu fier ascuţit şi topoare, toate acestea nu pot împiedica pierderea luptei. În felul acesta drumul este deschis spre inima împărăţiei persane, spre Asiria, Babilonia şi vechea Persie.

Totuşi, spiritul neobosit al lui Alexandru nu se declară satisfăcut. El este cuceritor şi stăpînitor, iar acuma vrea să devină şi descoperitor. În marşuri nesfîrşite spre răsărit, prin pustiuri şi lanţuri nesfîrşite de munţi mirifici, el caută India, în spatele căreia – după cum se credea – se sfîrşea discul pămîntului. După traversarea Indusului, o armată imensă a unui rege indian îl aşteaptă. În faţa armatei, sute de elefanţi de război stau ca un zid. Aceste „tancuri ale antichităţii" scot nişte sunete stridente de trompetă din trompele lor ridicate în sus, iar colţii lor uriaşi se mişcă

ameninţător. Printr-o încercuire iscusită însă, Alexandru stăpîneşte şi această situaţie periculoasă şi atacă duşmanul din flancul lipsit de elefanţi.

Cînd Alexandru s-a întors iarăşi în ţara sa natală, Macedonia după 8 ani şi jumătate, străbătuse aproape 18.000 de km, ceea ce este egal cu aproape jumătate din circumferinţa globului. Acum el se dedică pe deplin ordinii şi reconstrucţiei imensului său imperiu. Totuşi, îl preocupă mereu şi alte planuri pentru explorarea lumii. Dar în mijlocul activităţii sale neobosite se îmbolnăveşte de malarie. Oastea lui trece tăcută prin faţa patului lui de suferinţă. Vocea i se opreşte în gît, numai cu ochii îi mai salută pe tovarăşii săi. Avea doar treizecişitrei de ani cînd a încetat din viaţă.

Ceea ce mi se pare important în toate cuceririle sale este un fapt care ne face să înţelegem mai uşor pe omul Alexandru şi strategia lui. Astfel se relatează că de cîte ori asedia o cetate duşmană, înfigea în pămînt o făclie aprinsă, în faţa porţii acestei cetăţi. Aceasta însemna că, dacă cineva venea la el atîta timp cît făclia ardea, i se acorda milă şi i se dăruia viaţa. Cînd făclia se stingea, el lua oraşul cu asalt, iar pe toţi împotrivitorii îi trecea prin sabia judecăţii.

Făclia vieţii tale mai arde încă. Cît timp, aceasta n-o ştii nici tu. O furtună neaşteptată poate să ţi-o stingă într-o clipă.

Chiar şi flacăra vieţii lui Alexandru s-a stins relativ devreme. De aceea, gîndeşte-te că există Unul care îţi oferă astăzi încă har şi viaţă. Ce va fi mîine, îţi este necunoscut. Dumnezeu îţi mai acordă astăzi îndurare prin Fiul Său Isus Cristos, care a murit şi pentru tine pe crucea de pe Golgota. De aceea Duhul Sfînt îţi spune: „Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile ..." (Evrei 3:7-8), căci „grozav lucru este să cazi în mîinile Dumnezeului celui viu!" (Evrei 10:31).

De tine este vorba

Ştiai că numele tău este scris în Biblie? Ţi se pare neverosimil? Totuşi el stă scris. Numele tău stă scris în Biblie în mod sigur, incontestabil.

Mai întîi doresc să-ţi spun ce anume nu stă scris în Biblie. Numele tău civil cu care eşti trecut în cartea de telefoane sau la fişierul biroului de evidenţă a populaţiei. Nu, acesta nu stă scris acolo. Aici tu ai dreptate. Dar aceasta nici nu-i aşa de grav. Pe drept cuvînt ai privi cu îndoială, că în 2.000 de ani n-au mai fost şi alţii care s-au numit ca şi tine. Poate că au fost o sută sau cinci sute, sau poate mai mulţi care au purtat acelaşi nume. Care dintre atîţia se referă la tine? Întreaga bucurie că numele tău se află scris în Biblie s-ar spulbera într-o clipă.

Numele tău civil ca Horia Popescu, sau Irina Mihăiescu, nu este amintit nici măcar o singură dată în Biblie. Şi totuşi, numele tău stă scris acolo! Da, nu poate fi nici o îndoială asupra acestui fapt. Şi acest nume, fie că-ţi place sau nu, fie că-ţi pare demodat sau nu, acest nume sună: „Păcătos". Dar acum, atenţie! Biblia spune despre Isus Cristos ceva minunat: „Omul acesta primeşte pe păcătoşi" (Ev. Luca 15:2).

Acesta este un nume cum nici nu poate fi un altul mai clar şi mai potrivit. Niciunul nu poate spune că „acest nume nu mi se potriveşte!" Ba da, şi cum se mai potriveşte! Şi cît de uşor este de înţeles! Nu poţi să-ţi închipui

nimic altceva prin aceasta, decît un suflet care trebuie să meargă la pierzare, pentru că stă sub mînia lui Dumnezeu.

Chiar acesta este şi cazul tău! În felul acesta stă scris numele tău în Biblie. Acest fapt este clar şi neîndoielnic.

Ce faci tu cînd vrei să intri într-o casă? Suni sau baţi la uşă. Uşa se deschide iar tu intri. Aici nu-i nimic greu sau neclar. Orice copil poate face acest lucru. Exact aşa poţi să faci şi tu acum. Du-te şi bate la uşa Mîntuitorului tău! El îţi deschide. El te primeşte şi eşti primit ca un copil al lui Dumnezeu. Aceasta este totul. Împotriva acestui lucru nici Satana nu poate spune nimic. Şi chiar dacă Satana îţi şopteşte că eşti prea rău pentru a merge la Isus şi că întîi trebuie să te faci mai bun, căci eşti doar un păcătos, atunci el îţi face un serviciu fără să vrea, căci tu ai voie să te aşezi sub Sfîntul Cuvînt al lui Dumnezeu, care spune despre Isus Cristos: „Omul acesta primeşte pe păcătoşi ...". El nu te alungă. Nu, de mii de ori nu! El te primeşte!

Desigur că ai auzit despre problemele rasiale din Africa sau din alte părţi. Acolo, unele restaurante, autobuze şi tramvaie sînt special numai pentru albi. Negrii n-au voie să păşească în ele. Pentru ei, sînt localuri anume. Hai să luăm odată lucrurile în ordine inversă. Să zicem că te afli într-o călătorie prin centrul Africii. Ai ajuns într-unul din multele oraşe noi de acolo. După o călătorie obositoare, cauţi un adăpost pentru înnoptare. Rătăceşti prin oraş. Picioarele îţi sînt grele ca plumbul. Peste tot la hoteluri vezi anunţul: „Numai pentru negri!" Afară se lasă întuneric. Eşti frînt de oboseală, iar setea te chinuieşte. După ore în şir de căutare, te mai tîrăşti cum poţi pînă la hotelul următor, şi dintr-o dată vezi o placă indicatoare scrisă cu litere mari: „Aici se primesc albi." Ce ai de făcut? Stupidă întrebare! Nu-i aşa că intri imediat înăuntru? Îţi vei zice: „Casa este pentru mine!" Cît de fatal ar fi, dacă la placa indicatoare ar fi însemnate o serie de nume, iar numele tău nu s-ar găsi scris printre ele! Ce bine că acolo stă scris simplu „albi", şi

acest cuvînt este pe deplin îndeajuns. Tu cauţi un adăpost, şi aici este unul pentru albi. De tine este vorba! Fără îndoială! S-ar fi potrivit pentru tine o altă placă indicatoare deasupra uşii?

Tot aşa de simplă este şi Evanghelia. „Păcătos" – de tine este vorba! Tu poţi intra prin uşa acestei invitaţii: „Omul acesta, primeşte pe păcătoşi!"

Un petic de pînză cenuşie

Tînărul pictor examinează încă o dată tabloul la care lucrase deja săptămîni la rînd. Constată că trebuie să mai finiseze. Tema măreaţă a tabloului său este „Întoarcerea fiului risipitor".

Acum este aproape gata. Aproape? Da! La drept vorbind, mai este doar o pată relativ mică, care arată culoarea pînzei originale. Aproape gata? Nu, de fapt nu! Partea cea mai importantă, sau mai bine zis, cel mai important lucru, lipseşte încă: el, fiul risipitor. În rest totul este gata: minunata casă părintească, cu toate ornamentele ei, este foarte reuşită; pe lîngă casă robi veseli care lucrează la îngrijirea animalelor care zburdă; lanuri de grîu şi flori pe marginea drumului; mai încolo, în planul din spate, munţi împăduriţi, iar deasupra albastrul luminos al cerului. Şi totuşi dominantă este statura tatălui pe faţa căruia radiază o bunătate de nedescris, dar, ale cărui trăsături reflectă o îngrijorare. Cu privirea în zare, scrutează văzduhul aşteptînd pe cineva. Şi dintr-o dată, l-a zărit! Acest cineva trebuia să fie redat pe locul cenuşiu, liber. Acolo îşi are locul fiul risipitor, care încă nu este pictat. La drept vorbind, de ce nu? Ei bine, pictorul nostru

a căutat de multă vreme un tînăr care i-ar putea fi ca model pentru fiul risipitor. Pînă acuma însă n-a găsit pe cel potrivit. Pictorul are o imagine foarte precisă despre el. Într-o zi pe cînd străbătea cartierul de mizerie al Londrei, dintr-o dată îşi zăreşte modelul. Rareori a întîlnit o statură omenească mai ruinată: păr răvăşit, barbă neîngrijită, murdar, învelit mai mult în zdrenţe, tînăr şi totuşi încovoiat, rezemîndu-se de un zid. În obrajii lui fini viciul şi patimile au săpat urme de neşters. O faţă de om schimonosită pînă la imposibilitatea de a mai fi recunoscută. Aproape că nici nu aude cînd pictorul i se adresează. Abia cînd acesta îi întinde o monedă de argint, în ochii lui stinşi apare o licărire. Apoi repede cade la învoială. Înţelege că a doua zi după - amiază la ora trei trebuie să apară aşa cum este la locuinţa pictorului. Adresa o găseşte pe cartea de vizită. O masă bogată şi o plată bună îi sînt asigurate. Ca plată anticipată, primeşte pe loc zece lire, ca să fie sigur. Ziua trecu repede. În ziua următoare, sună punctual la uşa cu adresa. Pictorul deschide în grabă. A pregătit totul. Se bucură că în sfîrşit va putea termina tabloul. Dar cine este acesta? Un om străin stă în faţa uşii lui. Necunoscutul vrea să intre. Pictorul îl opreşte. Tocmai vrea să întoarcă spatele străinului, cînd acesta scoate ceva din buzunar şi-i pune în faţa ochilor o carte de vizită cu adresa sa, a pictorului. Atunci totul se lămureşte. Tînărul, acel chip jalnic pe care l-a depistat în cartierul mizeriei, stă înaintea lui. Însă el a fost la frizer care l-a bărbierit, s-a spălat, s-a îmbrăcat în haine noi, şi aşa aranjat, avea o figură ordonată. Ce decepţie! Tînărul din cartierul mizeriei a ruinat totul cu felul lui necugetat. Aşa cum arată, nu mai are nevoie de el, pictorul nu-l poate folosi ca model. De aceea, necăjit, îi închide uşa în faţă.

Tabloul rămîne mai departe neterminat. Bucata de pînză cenuşie rămîne mai departe cenuşie. Locul din faţa crediciosului tată rămîne mai departe gol. Şi toate acestea

numai pentru că „unul" care trebuia să vină aşa cum era, n-a venit. Ba el a venit, ce-i drept, însă nu aşa cum s-au înţeles. Aşa cum venise el, nu putea fi acceptat.

Ştii tu că şi astăzi mulţi oameni fac exact ca şi el?

Se poate ca tu însuţi să te găseşti într-o stare ruinată de nemulţumire. Tînjeşti după o viaţă curată, fericită? Poate că pînă acuma ai încercat să ieşi din situaţia nefericită într-un mod cu totul greşit. În loc să vii la Isus Cristos, Domnul şi Mîntuitorul, aşa cum eşti, şi să-I aduci vina ta, tu amîni mereu, tot în speranţa că te faci mai bun. În loc să dai totul la o parte ca să fii iertat, tu mai vrei poate să dai dovadă de ceva calităţi proprii. Ce păcat! Trebuie atunci ca uşa să stea închisă între tine şi bunul Dumnezeu, pînă tu devii mai bun? Nu, înţelegerea dintre Dumnezeu şi oameni sună altfel! Fiul lui Dumnezeu a venit să caute şi să mîntuiască ce era pierdut, de aceea El cheamă pe toţi cei trudiţi şi împovăraţi să vină la El! (Ev. Luca 19:10; şi Ev. Matei 11:28). Domnul Isus doreşte să-ţi dăruiască salvare, pace şi linişte.

Este aşa de uşor să devii un copil fericit al lui Dumnezeu. Poate că locul gol-cenuşiu de pe pînza tabloului nostru este încă liber.

Umple-l!

„Aşa cum sînt la Tine vin
Putere n-am, Tu-mi fii sprijin!
Mă spală-n Sîngele-Ţi divin,
O, Mielule, eu vin, eu vin!"

Baza „Zero“

Istoria lasă în urmă monumente stranii. În amintirea unor oameni cu renume, noi avem adesea monumente şi mai importante decît oamenii. Pietre funerare împodobesc scenele măcelurilor de mult trecute, sau mărturisesc despre naşterea ori moartea oamenilor, pentru ca renumele lor să supravieţuiască prin ele. Dar oare ştim noi unde s-a aprins primul foc? Sau, ştim cînd anume? Unde se află indicaţia asupra locului unde a apărut prima roată? Nimeni nu ştie! Cu marile evenimente istoria nu o ia aşa de exact.

De aceea nu e puţin de mirare că locul de naştere a erei atomice este indicat doar printr-o placă simplă de lemn în mijlocul pustiului din statul Noul Mexic. Inscripţia sună simplu: „Ground Zero“ (Baza „zero“). Însă inscripţia nu este gravată, ci este vopsită. Dedesubt stă scris: „Fumatul interzis!“

În vara anului 1945 dintr-o dată apare viaţă în pustia Noului Mexic, la Carrizozo. Coloanele de camioane şi-au croit drum prin nisip, pietre şi mărăcini uscaţi. Odinioară se căuta aici aur şi putere. Unii le-au găsit pe amîndouă, alţii şi-au lăsat oasele în pustie. Însă materia misterioasă cu care omul se întoarce în pustie este mai preţioasă decît tot aurul la un loc din Rio Grande. Materia se numeşte plutoniu.

11 iulie 1945. Tehnicienii încep construcţia în „Baza zero“ a unor schele de oţel înalte de 30 de metri. După

două zile urmează montarea primei bombe atomice ce urma să fie experimentată. Fizica şi politica s-au unit cu intenţia de a îngenunchea pe duşman. Bomba modernă care este montată pe schela de oţel este rezultatul acestei uniri.

Profesorul Oppenheimer şi colaboratorii săi stabilesc aprinderea primei bombe atomice din lume pe data de 16 iulie 1945, orele 5,30. Toate posturile centrale de filmat şi de măsurat s-au postat la o mare distanţă. Oamenii de ştiinţă se aflau la 15 km depărtare, în cazemate subterane, de unde vor supraveghea explozia. La ora cinci încep contactele radiofonice care-i pun în legătură pe toţi observatorii pentru a le da la timp semnalele. Încă 30 de minute, încă 20, încă 15 ... .

Tensiunea macină nervii savanţilor, asupra cărora următoarele minute vor hotărî rezultatele cercetărilor. Cu toate că specialiştii cred în exactitatea calculelor lor, totuşi există temeri pînă la ultima secundă. Toţi cunosc ce teribile urmări poate avea declanşarea unei reacţii în lanţ. În ultimele secunde înaintea momentului hotărîtor, profesorul Oppenheimer abia că mai poate respira. Numai cu foarte mare efort se mai poate menţine pe picioare. Emiţătorul de timp ticăie nemilos prin microfon. Cu 45 de secunde înainte de orele 5,30 ceasul automat de aprindere intră în funcţiune. Acum o întoarcere nu mai este posibilă. Încă 30, 20, 10 secunde ... Cît de nesfîrşite pot fi secundele! Apoi o uriaşă explozie de lumină. Mai luminoasă decît o mie de sori, după care urmează un bubuit profund, îngrozitor. În timp ce mingea de foc se înalţă, unul dintre ofiţerii care erau de faţă a strigat: „Acuma profesorii au pierdut controlul!“ Norul de foc şi fum se urcă, urcă mereu pînă la 12.000 de metri înălţime. Din clipa aceasta lumea noastră nu mai este aceeaşi ... .

După cîteva ore de la explozie, primii cercetători în costume de protecţie se îndreaptă spre „Baza zero“, unde

găsesc un crater mare de 400 de metri. Solida schelă de oţel este dispărută. Nu-i de mirare, căci prin dezagregarea unei cantităţi de plutoniu de mărimea unui măr s-au dezvoltat 55 de milioane grade Celsius. Această temperatură este aproximativ de zece ori mai puternică decît temperatura de la suprafaţa soarelui. Pe o mare întindere de jur împrejur pămîntul s-a topit, transformîndu-se într-o sticlă verde. Fulgerul luminos al exploziei s-a făcut vizibil pînă la 700 km depărtare, iar în localitatea Gallup, situată la 400 km distanţă, unde bubuitura exploziei a ajuns după aproximativ 20 de minute, au zăngănit geamurile caselor.

După această încercare, faptele au devenit foarte repede serioase. Deja la 6 august 1945 prima bombă atomică este aruncată peste oraşul Hiroşima. Numele acestui oraş japonez este indisolubil legat de suferinţe nesfîrşite şi groază de neconceput. Bomba provocase moartea a peste 200.000 de oameni. Mulţi dintre aceştia n-au mai fost găsiţi niciodată. Pe lîngă răniţi şi infirmi, numeroşi sînt condamnaţi la moarte din cauza urmării radiaţiei radioactive, iar alţii, din cauza gravităţii leziunilor. Dar cînd pe data de 9 august 1945 a doua bombă este aruncată peste oraşul Nagasaki pe care-l şterge de pe faţa pămîntului, Japonia depune armele.

Deja, de mai bine de douăzeci de ani, lumea trăieşte cu bomba atomică şi de atîţia ani benzile de producţie din laboratoarele atomice merg încontinuu. Primei bombe atomice i-au urmat alte mii de bombe, iar lupta de concurenţă în tehnica armelor dintre marile puteri mai continuă. Această luptă s-a deplasat tot mai mult de la bombe la rachete purtătoare. În fortificaţiile subterane bombele albe stau ca nişte stafii în vîrful rachetelor intercontinentale. Sub stafiile lor albe ticăie moartea intercontinentală.

În ultimii ani puterea bombei atomice s-a înmulţit mai mult decît de o mie de ori. De la bomba din pustia Nou – Mexicană s-a ajuns la bomba cu hidrogen. Aceasta

înseamnă că o singură bombă „H“ are mai multă putere de distrugere decît o mie de bombe de la Carrizozo.

De la prima explozie a bombei atomice, secretul fabricării acesteia n-a rămas doar în Statele Unite. Spionul Fuchs a trădat cele mai importante secrete către Uniunea Sovietică. Chiar dacă astăzi puţine ţări posedă bomba atomică, în cîţiva ani poate să se ajungă la douăzeci de ţări. Cu toate străduinţele pentru pace şi siguranţă, riscul unui război va creşte mereu. Bărbaţii de stat din răsărit şi apus se ostenesc teribil să stopeze această reacţie politică în lanţ. Conferinţe pentru pace aici, conferinţe pentru dezarmare dincolo.

Însă cu toate aceste întruniri, nu există aproape nici o îndoială că în taină se fac toate pregătirile pentru desfăşurarea scenei celei mai îngrozitoare în drama istoriei omenirii. Exact aşa cum a profeţit Cuvîntul lui Dumnezeu, se va întîmpla: „Cînd vor zice: »Pace şi linişte!« atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei ...“ (1 Tesal. 5:3). Acesta este motivul pentru care asupra omenirii apasă o inexplicabilă şi înspăimîntătoare frică. Ei bănuiesc doar că ceva de neînchipuit le stă în faţă. În realitate însă toate semnele acestui timp indică clar că arătătorul de la ceasul acestei lumi arată timpul scurt înainte de ceasul al douăsprezecelea! Pentru creştini însă nu este nici un motiv de teamă! Ei merg cu paşi repezi spre apropiata revenire a iubitului lor Domn. Ce eveniment măreţ va fi acesta, cînd toţi acei care aparţin Domnului Isus vor fi răpiţi în slavă şi-L vor întîmpina pe Domnul lor!

Ce groază va fi pentru cei necredincioşi şi pentru creştinii cu numele! Acest mers al istoriei omenirii nu este ideea unor vizionari sau sectanţi, ci se întemeiază pe făgăduinţele ferme ale Cuvîntului lui Dumnezeu. Şi clipa venirii Sale poate fi acum! De aceea gîndeşte-te serios, în cazul în care încă nu eşti al Lui. Grăbeşte-te, salvează-ţi sufletul!

O cămilă şi 87 de piane

Tot la cîteva zile, acelaşi teatru! Săptămîna trecută a venit regina Angliei, ieri Sofia Loren, iar astăzi Beatles. Poliţistul înalt de statură oftează stînd neputincios în valurile mulţimii de oameni care-l înconjoară. În faţa magazinului universal londonez Harrods curioşii aleargă de la o vitrină la alta pentru a-şi vedea idolii răscolind între cravate şi plimbîndu-se printre exponate. În magazinul universal, cel mai exclusiv din Europa şi al doilea ca mărime din lume, primul fiind o întreprindere din Texas, persoanele distinse merg la cumpărături după orele de închidere.

Imensa clădire construită în stil victorian are peste 60 de vitrine. Astăzi firma dă de lucru la peste 6.000 de oameni. O uimitoare dezvoltare, cînd te gîndeşti că domnul Harrods a început cu o mică prăvălioară acum o sută de ani, pe care a preluat-o de la un prieten falimentar. Majoritatea personalului lucrează la cele două etaje. Subsolul se întinde cu mult mai departe peste hotarul casei, afară spre cartierul Knightsbridge. Kilometri întregi poţi merge prin labirinturile unui oraş subteran. Afară de multele magazii mai există o fabrică de pîine, una de ciocolată, o vopsitorie, o curăţătorie, o fabrică de ţigări, ce produce o marcă proprie a casei.

Sortimentul magazinului universal este repartizat în peste 200 de raioane de vînzare şi fiecare în parte este cu mult superior în varietatea şi bogăţia de sortimente decît

cele mai multe magazine de specialitate din Londra. Numai în imensa hală cu produse alimentare sînt oferite spre vînzare 45.000 de sortimente de mărfuri nealterabile din toată lumea. Miei şi porci sînt special hrăniţi pentru Harrods. Maiestrul măcelar, care supraveghează personalul, merge de colo pînă colo îmbrăcat într-o redingotă victoriană încheiată cu nasturi pînă sus. În felul său, el îndeplineşte o contribuţie la tradiţia firmei.

Raionul de piane al casei Harrods trece drept cel mai mare magazin de piane al Europei. În ce alt magazin de specialitate s-ar vinde 87 de piane pe săptămînă? Se mai pot însă achiziţiona şi antichităţi sau smochinguri din dantelă neagră cu căptuşeală de mătase roşie sau verde, sau un serviciu de masă aurit pentru suma de 25.000 de mărci de la secţia de giuvaeruri a casei; soţia răsfăţată a unui milionar poate achiziţiona un inel cu diamant de 11 carate pentru suma de 200.000 de mărci etc. Dorinţele cele mai bizare pot fi satisfăcute.

O deosebită putere de atracţie o are grădina zoologică a casei Harrods, de la etajul al doilea. Într-o perfectă curăţenie, animalele exotice aşteaptă în multe cuşti pe noul lor stăpîn sau stăpînă. Într-o vitrină se pot vedea trei rînduri de şiraguri de perle, elogiate ca ultima modă pentru cîini; cîţiva paşi mai departe, se recomandă răsfăţarea patrupedelor prin oferirea unor biscuiţi cu ciocolată, bomboane cu lapte, sau comprimate din mentă. Tablete cu vitamine şi medicamente speciale promit chiar şi animalelor domestice morocănoase să le păstreze buna dispoziţie. Iar cine vrea să pregătească o bucurie deosebită cîinelui său, toate acestea i le poate prezenta într-un minunat ambalaj de cadou care poartă eticheta: „Căţelului meu iubit îi doresc o viaţă fericită!"

Abia însă după un drum la raionul de asigurări a casei Harrods te poţi bucura netulburat de cimpanzeul sau puiul de urs de curînd achiziţionat. Dacă s-ar întîmpla vreodată

ca favoritul să facă prea multe nebunii şi la următoarea serată să muşte răutăcios pe oaspeţi de picior, ce are a face? Eşti asigurat! O mare hală de coloane găzduieşte banca particulară a casei. Aici oricine poate în decurs de un minut să rezolve chiar şi cele mai complicate afaceri băneşti. În afară de aceasta, se ţin peste 100.000 de conturi de credit. Mulţi clienţi cumpără mărfuri fără nici un fel de bani, prin aceea că prezintă doar o fişă metalică cu numele şi numărul respectiv. La fiecare patru săptămîni, ei primesc socoteala acasă.

Servirea clienţilor este fără asemănare în acest magazin universal. Îţi poţi exprima dorinţe pe care altă întreprindere le-ar refuza socotindu-le pretenţie exagerată. Poţi telefona şi la miezul nopţii pentru a-ţi comanda micul dejun pentru dimineaţa următoare, iar la ora patru să mai dai ordin să-ţi mai trimită încă patru sticle cu apă minerală. Zi de zi, 24 de ore pe zi, şi aceasta 365 de ori pe an, poţi să comunici firmei hotărîrea ta de a te lăsa antrenat la şcoala de golf a casei pentru viitoarea olimpiadă, de a împrumuta pentru cîteva ore cel mai nou model de maşină de curse, să absolvi un curs de limbă spaniolă sau chiar să rogi ca mătuşa Mary să fie ajutată la mutarea ei în Honolulu, fără să neglijeze a i se expedia la noua adresă obişnuitul gem de portocale, sorturile de ceai sau sosul pentru salată.

Abia la întrebarea dacă există totuşi ceva ce firma nu poate rezolva, cei doi domni din biroul de presă stau şi se gîndesc, însă pînă la urmă ajung la concluzia că nu le vine în minte ceva, ce n-ar putea rezolva. Apoi ei aduc un exemplu cît de departe poate merge servirea clientului. Nu de mult, Ambasada Marocului din Londra s-a adresat cu o cerinţă magazinului. Diplomaţii erau într-o mare încurcătură. La o eminentă vizită a unui şeic, voiau să-l primească cu obiceiuri din patria sa. Pentru aceasta aveau nevoie de o cămilă. Harrods a fost şi aici de ajutor. Dintr-un avion

închiriat coborî punctual, dintr-o cutie uriaşă, cocoşata locuitoare a pustiei, păşi apăsat, puţin ofensată, prin circulaţia londoneză, în întîmpinarea misiunii ei diplomatice.

Neckermann-ul face posibilul, dar Harrods face chiar imposibilul, posibil! Aproape că te întreabă: N-ai dori tu, cîşigătorul de prim rang de la loto, să-ţi cumperi fericirea după pofta inimii de la Harrods? Da? – Eu nu! Şi mulţi alţii n-ar dori, căci Domnul Isus spune: „căci viaţa cuiva nu stă în belşugul avuţiei lui!“ (Ev. Luca 12:15) Viaţa este mai de preţ decît posesiunea materială. Mulţi au rîvnit toată viaţa lor anumite lucruri, iar în cele din urmă, cînd au reuşit să intre în posesia lor, li s-au părut dintr-o dată cu mult mai puţin valoroase decît au crezut. Mulţi care posedă tot ce se poate stăpîni în bunuri materiale sînt dezgustaţi de toate, sînt nemulţumiţi şi suferă de o serie de boli închipuite sau reale. Pavel, credinciosul şi curajosul luptător pentru cauza lui Cristos, declară: „Dar lucrurile, care pentru mine erau cîştiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Cristos.“ (Filip. 3:7) Cu aceasta el merge şi mai departe, pentru că a recunoscut că nu numai toate aceste lucruri materiale, ci chiar toate valorile, potrivit rangului şi valorile morale pălesc pe deplin în faţa preţului nespus de mare al recunoaşterii lui Isus Cristos Domnul. Nici un cîştig la loterie şi nici firma Harrods nu pot face ca tu să devii fericit. Aceasta o poate face numai Isus Cristos. El doreşte ca tu să fii fericit. De aceea deschide-I inima şi lasă-L să intre! Mărturiseşte Lui toate păcatele tale. El vrea să ţi le ia.

Iar cînd ai devenit proprietatea Lui, atunci şi pentru tine este valabilă o promisiune care depăşeşte cu mult ceea ce mintea omenească poate să-şi închipuie prin tot ce-i frumos şi bun. „Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc!“ (1 Corinteni 2:9). Ce răsplată de nedescris!

Este plăcută otrava de şobolani ?

Ai mîncat vreodată otravă de şobolani? Stupidă întrebare! Noi ştim cu toţii că otrava pentru şobolani este periculoasă. Dar ca să ştii cum acţionează, întîi trebuie să fi mîncat din ea. Cine vorbeşte în felul acesta, este tot aşa de nepriceput ca şi unul care citeşte reviste pornografice şi cărţi slabe, pentru ca să ştie ce este imoral.

Un bărbat care a reuşit să realizeze ceva în viaţă şi s-a înălţat la mare cinste povestea unui prieten cum că, în anii adolescenţei, un tînăr i-a arătat o carte pornografică. Această carte a avut-o cîtva timp în mîinile sale. Ar fi dorit să dea şi jumătate din averea lui, dacă nu s-ar fi uitat niciodată în ea. Ilustraţiile acelei cărţi l-au urmărit toată viaţa, cu toate că şi-a dat toată osteneala să le uite.

Seminţele de buruieni răsar uimitor de repede. Ele n-au nevoie nici de stropitoare, nici de un pămînt arat. Acest adevăr ţi-l poate confirma orice ţăran. Buruiana se răspîndeşte nemaipomenit de repede. Unde a prins o dată rădăcină, acolo rămîne cu înverşunare. Exact aşa este şi cu otrava care se răspîndeşte prin reviste, cărţi şi altele. Această otravă roade adînc în inimă şi-n memorie, se întinde şi nu se lasă stîrpită.

Se întîmplă ca şi cu scaieţii din Australia. Cînd englezii au luat în stăpînire Australia, după cum se relatează, în această regiune a globului nu erau scaieţi. Un scoţian care poseda în Australia plantaţii şi dorea să aibă această plantă

naţională (scaietele reprezintă stema scoţiană), a adus din ţara sa natală seminţe de scai. El le-a semănat pe acestea într-un colţ din grădina lui. Dar vîntul a purtat seminţele scaieţilor pînă departe, iar astăzi e plin de ele în Australia.

Cărţile proaste, ilustratele şi discuţiile poartă sămînţa răului în ele, iar această sămînţă încolţeşte repede, creşte şi se înmulţeşte în inimă.

Există şi o lege dumnezeiască care sună astfel: „Ce seamănă omul, aceea va şi secera." (Galateni 6:7). Toate vorbele oamenilor sînt „seminţe", în mod deosebit însă cuvintele tipărite. Toate ilustraţiile pe care le vezi, toate cărţile pe care le citeşti sînt seminţe care într-un fel oarecare răsar şi se dezvoltă. Cine citeşte lucruri rele şi cine le priveşte, îşi va găsi fructele acestor seminţe rele chiar în viaţa lui. Da, el va „secera ... putrezirea", cum exprimă Cuvîntul lui Dumnezeu în Galateni 6:8.

În faţa unui tribunal pentru minori a avut loc o dezbatere judiciară împotriva a doi băieţi de 15 şi 16 ani, care erau învinuiţi pentru repetate delicte împotriva moralităţii. La întrebarea judecătorului, ce anume i-a determinat pe ei să intre pe făgaşul delictelor şi implicit al păcatului, amîndoi au dat acelaşi răspuns că în ultimul an şcolar au primit de la un coleg de clasă nişte ilustrate pornografice – de atunci au căzut pradă păcatului.

Viaţa noastră de fiecare zi şi mai ales petrecerea timpului liber, care pentru unii înseamnă ceva de nebiruit, este atît de dominată de sexualitate, încît faptul devine o problemă. De sub peniţa unor scriitori se revarsă un adevărat puhoi de lucruri josnice şi dezgustătoare. Revistele, filmele şi televiziunea relatează într-un mod neruşinat despre imoralităţi, crime şi fapte violente, otrăvind cu ilustraţiile şi articolele lor fantezia unei mulţimi imense de oameni şi mai ales a tineretului. Numeroase gazete şi reviste pornografice sînt foarte dăunătoare. Totul se învîrteşte în jurul dragostei, însă nu al dragostei adevărate,

ci al patimilor impuse. Urmarea nemijlocită a acestora este înmulţirea delictelor împotriva moralităţii, precum şi divorţurile tot mai numeroase. Cercul vicios însă merge mai departe. Copiii sînt victimele imoralităţii. Numai în S.U.A., ca urmare a multor căsnicii desfăcute, din cei 45 de milioane de copii, mai mult de 12 milioane trebuie să trăiască fără părinţi. Cea mai mare parte din ei cresc fără disciplină şi sprijin, fiind expuşi ispitelor de tot felul. Ce vor face aceştia cînd vor fi mari?

Noi am muncit greu pentru a reconstrui oraşele noastre bombardate în cel de-al doilea război mondial. Ne dăm multă osteneală ca oraşele noastre să fie curate şi în exterior. Pretutindeni avem un sistem exemplar de purificare a apelor menajere şi industriale. Tot gunoiul şi apa murdară sînt eliminate prin canalizare subterană. Asupra acestei reglementări sînt dispoziţii legale. Sînt interzise şanţuri pentru scurgerea apelor menajere, ca şi puţuri absorbante. În alte domenii însă, dispoziţiile legale nu sînt aşa de severe. O altă murdărie se scurge peste oraşe şi sate, mult mai periculoasă, sub forma cuvîntului tipărit şi a ilustraţiilor care pătrund nestingherit. Urmarea este o descompunere tot mai adîncă a societăţii noastre. Se împlineşte exact ceea ce Domnul Isus a profeţit cînd spunea: „Cum s-a întîmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întîmpla şi la venirea Fiului omului." (Ev. Matei 24:37) Aceeaşi degenerare morală ca şi odinioară se va repeta nemijlocit înainte de sfîrşitul istoriei lumii. Decăderea morală, care se răspîndeşte tot mai mult, este de asemenea un semn al timpului de pe urmă.

Dar tu care citeşti aceste rînduri, poate eşti şi tu afectat. Animat prin multe ispite din jurul tău, cauţi vreo satisfacţie păcătoasă, pentru ca în cele din urmă să descoperi că eşti mai nefericit ca niciodată. Urmarea este că tot cauţi noi posibilităţi şi experienţe ... După toate acestea îţi merge ca unui morfinoman. El trebuie mereu să-şi ridice

doza pentru a ajunge la starea dorită. De aceea viaţa unui om legat de păcat este o tortură fără pereche. Pe de o parte patima şi vina, de cealaltă parte sentimentele de pocăinţă care te zguduie într-o parte şi alta, aducîndu-ţi tot mai multă nemulţumire. Şi dacă continui mai departe tot aşa, atunci starea corporală, sentimentală şi spirituală slăbită te va face incapabil să mai suporţi excesul de împovărare, te va duce la prăbuşire. Vei recolta „putrezirea". Chiar şi radiosul fluşturatic sau zîmbitoarea damă de consumaţie în realitate sînt doar nişte ruine arse care şi-au vîndut zîmbetul, ba chiar şi viaţa pentru bani cît mai mulţi. În realitate sînt – după cum o serie de articole a unei reviste trebuia să recunoască – profund nefericite, iar ultimii ani de viaţă şi-i petrec într-un ospiciu, sau se sinucid. De aceea Cuvîntul lui Dumnezeu avertizează: „Nu vă înşelaţi în privinţa aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii ... nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu." (1 Corinteni 6:9).

Dar cine mă poate ajuta? Unde este salvare pentru mine? – poate aşa te întrebi. Isus Cristos a întîlnit o dată la fîntîna lui Iacob în Sihar o femeie al cărei suflet era foarte apăsat. El i-a spus multe lucruri, dar cel mai important a fost următorul: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu ..." (Ev. Ioan 4:10). Şi acest „dar" a făcut-o şi pe ea liberă. Acesta se numeşte Isus, Fiul lui Dumnezeu. El este Salvatorul, Eliberatorul! Şi pe tine vrea să te facă liber. Numai El îţi poate dărui ceea ce inima ta doreşte. Cînd tu ai apă de izvor proaspătă, atunci nu mai doreşti să bei zeamă tulbure dintr-o băltoacă infectată.

Predicile de morală nu eliberează. Trebuie să ai ceva mai bun, da, cel mai bun. Pînă acum tu ai vorbit „metaforic", încercînd să-ţi astîmperi setea cu ape din băltoace murdare. Acest fapt însă te-a făcut tot mai nemulţumit. De aceea îngăduie să ţi se arate izvorul nesecat şi proaspăt!

Acest izvor real de viaţă este Isus, care doreşte să devină Domnul şi Mîntuitorul tău. O, de-ai cunoaşte şi tu darul lui Dumnezeu!

„Vino la apa vieţii,
Setos, ostenit şi slab;
Vino, că nu în zadar vii,
Aici vei afla repaus.

Grăbeşte-te, nu-ntîrzia!
Viaţa veşnică-ţi va fi plata.
Aici e apa vieţii,
Aici fie ţinta ta!"

Parisul nu mai există

„La orele 17.00 a fost aruncată o bombă asupra Parisului. Ea a explodat la 500 de metri înălţime. Exact o secundă după aceea, Parisul a încetat a mai exista."

Aşa se poate citi în cartea unui cunoscut scriitor al zilelor noastre. Cartea sa poartă titlul: „Nici unul n-a scăpat cu viaţă." În ea autorul descrie cititorilor săi o imagine a groazei, pe care alţii, înaintea lui şi după el, au înfăţişat-o în culori la fel de înfiorătoare.

În timp ce la 16 iulie 1945 asupra Noului Mexic se aprinse deodată o lumină, care era ca de la 1.000 de sori, un observator strigă: „Ajutor, acum am pierdut controlul!" Iar de cînd, la 6 august acelaşi an la Hiroşima, primul nor atomic aducător de moarte indica spre cer ca un „deget

arătător", amenințător și prevenitor, teama de o nouă calamitate nu ne-a mai părăsit. Un viitor război cu arme atomice va răspîndi groaza față de care toate grozăviile din lunga istorie a omenirii trebuie să pălească. Numeroși scriitori ai timpului nostru s-au ocupat cu această temă înfricoșătoare. Unele titluri ale acestei teme despre sfîrșitul lumii sună astfel: „Nici unul n-a scăpat cu viață", „Rămîi cu bine lume mică", „Frica", „Nu va mai fi timp", „După naufragiu – și apoi ...?", „Războiul și bomba".

Însă nici o fantezie omenească nu va putea ajunge pînă la realitatea cruntă a distrugerii atomice. Armele nucleare ucid și distrug împătrit. Cine supraviețuiește valului arzător de căldură care înaintează cu viteza luminii, va fi distrus de radiațiile radioactive care pătrund prin ziduri și blindaje, distrugînd într-o fracțiune de secundă toate celulele din corpul său. Acela care învinge cele două atacuri prin împrejurări fericite, va fi zdrobit de către valul enorm de presiune care-i smulge organele din trup. După aceea vine moartea într-un chip deosebit de înfricoșător, pentru că este invizibilă, n-o poți atinge, n-o poți gusta sau auzi. În fața acestei morți toate simțurile omului încetează să mai funcționeze. La o bună distanță de punctul de detonație se mai văd încă urme de case și mai curg rîuri și pîraie, însă fantomele radiațiilor morții, ale precipitațiilor atomice, au îndeplinit și acolo lucrarea lor ucigătoare. Numai puține case mai dau adăpost oamenilor în fața radiațiilor. Fructele pomilor, apa rîurilor și a pîraielor sînt radiate și poartă perfida, chinuitoarea moarte lentă.

Unul dintre cele mai mari produse ale inteligenței umane – descoperirea dezagregării atomului – pare într-adevăr un blestem pentru omenire. Infernul de la Hiroșima însă nu este încă grozăvia cea mai teribilă ce pîndește în întunericul viitorului. Astăzi bomba de la Hiroșima este numită „o bombă mică". Cea mai mare de pînă acuma a fost aprinsă de către Uniunea Sovietică în ghețarul Arcticei

pe insula Nowaja Semlja. Ea a avut o putere de explozie ce corespunde cu forţa a peste 65 de milioane tone de explozibil tradiţional, dezvoltînd energia a 3.250 de bombe de la Hiroşima.

Nici într-un alt domeniu oamenii nu sînt mai ingenioşi ca într-acela de a se ucide reciproc. Cu cîţiva ani în urmă deja erau depozitate în arsenalele de armament ale marilor puteri mii de bombe nucleare. Iar de la Hiroşima încoace numărul ţărilor care posedă bomba atomică a crescut considerabil.

Cu toate străduinţele popoarelor de a menţine pacea, cu toate pactele de neagresiune şi ostenelile O.N.U., omenirea se află în continuare la marginea prăpastiei. Însăşi posibilitatea declanşării maşinăriei distrugătoare generată de o eroare se apropie tot mai mult de domeniul posibilului.

Aşadar cine descrie cruzimile unui război atomic nu este un pesimist care din cauza unei bucurii răutăcioase vrea să răpească liniştea altora. Nu numai scriitorii sînt aceia care ne prezintă tablouri ale viitorului plin de groază. Această zugrăvire a realităţilor aparţine şi oamenilor lucizi, oameni de specialitate, care calculează cu precizie posibilităţile distrugerii. Aceştia sînt specialiştii în domeniul militar. Astfel în anul 1958 în S.U.A. specialiştii, folosind toate resursele tehnicii şi ştiinţei moderne şi avînd în vedere toate punctele de vedere posibile, au calculat cum ar arăta un singur atac atomic compact asupra S.U.A. şi ce urmări ar avea. „Ziua în care începe războiul" era la 17 octombrie 1958, o zi blîndă, liniştită de toamnă. Dar acea zi era ziua unui bilanţ de o inimaginabilă distrugere.

Specialiştii militari şi posturile guvernamentale au calculat mai dinainte ce ar fi trebuit să întreprindă un agresor pentru a lovi decisiv. Peste numeroase obiective – circa 224 – ca oraşe, zone industriale şi instalaţii militare trebuiau să cadă 263 de bombe atomice de mărimi diferite.

Bombele de 50 sau 100 de megatone desigur că n-au fost puse la socoteală, pentru că în anul 1958 încă nu erau cunoscute.

În această „zi în care începe războiul", din populaţia S.U.A. ar pieri 19,7 milioane de oameni, conform bilanţului teoretic făcut a doua zi. Alţi 22,8 de milioane de cetăţeni americani urmau să moară în urma rănilor grave. Deci prin acţiunea unei singure zi de război nuclear – 42,5 milioane de morţi. Afară de aceştia, pe 40,2 milioane de supravieţuitori răniţi prin radiaţii, arsuri, sau din cauza presiunii exploziei, îi aşteaptă haosul: milioane de locuinţe distruse, de asemenea legăturile de comunicaţie, alimentele şi apa contaminate, spitalele distruse fără a mai putea acorda primul ajutor.

Acesta a fost bilanţul pe care l-au făcut oamenii cu o judecată sănătoasă, oameni de ştiinţă din sectorul de cercetări ştiinţifice ale aviaţiei militare, ale armatei şi marinei militare americane, meteorologi, oameni specializaţi ai oficiului federal pentru apărarea civilă, funcţionari administrativi, tehnicieni de comunicaţii şi politicieni comunali.

Numai în Statele Unite ale Americii ar fi 42,5 de milioane de morţi printr-un singur atac atomic.

Aceasta înseamnă că ar fi mai mulţi morţi decît a produs al doilea război mondial în toate popoarele. Cînd te gîndeşti la cei 600.000 de morţi care au fost victimele în cel de-al doilea război mondial în rîndul populaţiei civile germane prin atacurile aeriene, acest număr ne apare de-a dreptul modest. Să presupunem că poate specialiştii americani au greşit ceva în calculele lor. Tot aşa de bine însă puteau greşi cu ceva mai puţin, aşa că bilanţul ar fi cu cîteva procente şi mai înspăimîntător.

Cunoscutul evanghelist Billy Graham a publicat recent o carte cu titlul: „Lumea în flăcări". Acest titlu se va împlini odată literalmente. Odinioară, batjocoritorii din timpul lui

Noe refuzau să creadă în potopul care urma să vină, deşi erau avertizaţi. Neîncrederea i-a dus pe toţi la pierzare. Niciodată însă nu va mai fi pământul nimicit de un nou potop. (citeşte Geneza 9:12-15). El va fi nimicit prin foc, va fi „o lume în flăcări". Cuvîntul lui Dumnezeu mărturiseşte „că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile şi pământul de acum sînt păzite şi păstrate prin acelaşi Cuvînt, pentru focul din ziua de judecată şi de pieire a oamenilor nelegiuiţi." (2 Petru 3:6-7). Nimeni nu va putea scăpa de această judecată afară de aceia care şi-au găsit un refugiu în Isus Cristos. Astăzi încă El mai este un loc de refugiu, o barcă de salvare pentru toţi! Prin Cuvîntul Său, El cheamă pe fiecare astăzi, care încă nu este salvat: „Căutaţi pe Domnul cîtă vreme se poate găsi; chemaţi-L, cîtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui şi omul nelegiuit să se lase de gîndurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu oboseşte iertînd." (Isaia 55: 6-7).

Escaladatorul

Maşinile claxonează, insulte aruncate încolo şi încoace, fluierături stridente ale poliţiei ... Oamenii ordinii reuşesc cu greu să respingă masele spre trotuarele supraaglomerate. Astăzi însă, în centrul oraşului Los Angeles, pulsantul oraş cu şase milioane de locuitori din sudul Californiei, are loc din nou ceva deosebit. Vis-à-vis de unul din cele mai mari magazine universale ale oraşului se îngrămădesc mii de oameni agitaţi.

Un escaladator a făcut cunoscut printr-un afiş că în această zi la o oră stabilită va escalada fără vreun ajutor

străin peretele magazinului pînă la acoperiş. Acum stau toţi acolo înghesuiţi ca ciorchinii de struguri, aşteptînd nerăbdători marea senzaţie. Mulţi din mulţime se uită iarăşi şi iarăşi la peretele neted şi înalt, după care dau din cap fără să spună vreun cuvînt. Alţii gesticulează violent pentru a explica vecinului care se îndoieşte ce drum va alege escaladatorul pentru temerara sa ascensiune.

În sfîrşit, a sosit şi momentul mult aşteptat. Un tînăr cu trupul zvelt, îmbrăcat într-un trening de culoare albastru deschis care atrage privirea, îşi face apariţia şi, încet, cu grijă, începe să escaladeze peretele. Cu binoclul se puteau vedea trăsăturile feţei căţărătorului, exprimînd firescul unei asemenea tentative. Deja balansează pe bordura unei ferestre, apoi urcă pe o cărămidă ieşită puţin în afară, apoi ... mai departe pe o cornişă îngustă. În felul acesta, el urcă bucată cu bucată, urmărit cu încordare de privirile unei mulţimi imense. Imposibilul pare a deveni realitate. Deja se apropie de acoperiş. Se poate observa clar cum tînărul pipăie la dreapta şi la stînga peretele de deasupra lui, pentru a găsi iarăşi ceva care să fie destul de solid pentru a-i susţine corpul şi a-l ajuta să înainteze. Şi parcă a zărit ceva care arăta ca o bucată de tencuială de ciment cenuşiu sau ca o cărămidă albicioasă, ieşită în afară. Se întinde după ea cît poate, însă nu ajunge pînă la ea. Cu răsuflarea tăiată, mulţimea priveşte în sus. Pe mulţi îi trec fiorii. Tînărul de pe zid ezită o clipă, după care face o mişcare fulgerătoare pentru a apuca presupusa ieşitură din zid. În acel moment, sub ochii îngroziţi de spaimă ai spectatorilor se prăbuşeşte la pămînt. În mîinile sale mai ţinea un ghemotoc cenuşiu ce s-a dovedit a fi din pînză de păianjen îmbîcsită de praf, ce-a considerat el c-ar fi piatră.

Cît de mulţi oameni se aseamănă în închipuirea lor religioasă cu acest escaladator! Pe baza propriei lor străduinţe şi cumpăniri, ei încearcă să atingă împărăţia cerurilor. Ei cred că pot fi mîntuiţi după propriul lor model, sau trăiesc

după mottoul: „Fii corect şi nu te uita la nimeni!“ La sfîrşit însă vor face o amară experienţă, pentru că s-au încrezut doar într-o pînză de păianjen, fiind pierduţi pentru veşnicie. Pesemne zîmbeşti. După tine astea sînt „concepţii învechite“. Nu te înşela însă! Cuvîntul lui Dumnezeu este sfînt şi infailibil şi va mai dăinui încă şi atunci cînd tot ce vedem cu ochii va trece, se va nimici. El spune despre aceia care pornesc cu puteri proprii spre Împărăţia lui Dumnezeu: „... ţes pînze de păianjen ... Pînzele lor nu slujesc la facerea hainelor şi nu pot să se acopere cu lucrarea lor.“ (Isaia 59:5-6).

De aceea nu-ţi pune încrederea şi speranţa într-o pînză de păianjen care nu rezistă la nimic. Pune-ţi speranţa numai în Fiul lui Dumnezeu, care este Mîntuitorul Isus Cristos. El a murit pe cruce pentru păcatele tale. Podoaba şi haina de sărbătoare să-ţi fie sîngele şi dreptatea lui Isus, şi nicidecum o pînză de păianjen. Numai Domnul Isus este stînca ce te poate purta prin furtuni şi chiar prin moarte. El şi numai El doreşte să te aibă aproape de Sine şi să-ţi dăruiască de pe acum siguranţa şi bucuria veşnică. Şi tu vrei să declari cu încredere şi cu o inimă fericită: „Da, El este Stînca şi Ajutorul meu.“ (Psalmul 62:2) De aceea nu mai ţese pînză de păianjen, ca să nu se mai poată spune despre tine: „Încrederea lui este zdrobită şi sprijinul lui este o pînză de păianjen.“ (Iov 8:14).

Conturi neachitate

Un mare latifundiar din Irlanda, în acelaşi timp un creştin devotat, a ţinut o predică oamenilor care lucrau pe moşia lui. Aceasta a fost foarte originală şi impresionantă. Într-una din zile, el puse nişte afişe în locurile principale ale domeniilor sale cu următorul text: „Lunea viitoare între orele 10 – 12 mă voi afla în biroul vilei mele de la ţară.
În timpul acesta sînt hotărît să achit toate datoriile pe care muncitorii de pe moşia mea le au. Aduceţi cu dumneavoastră toate conturile neachitate."

Zile la rînd acest anunţ a fost un subiect de comentarii pentru muncitori. Peste tot se vorbea de această ofertă neobişnuită. Unii o socoteau drept o propunere neinspirată, naivă. Alţii ziceau „aici este ceva la mijloc", alţii erau de părere că moşierul ar fi înnebunit de-a binelea, căci cine a mai auzit vreodată, ca un om cu o judecată sănătoasă să facă asemenea oferte de binefacere.

Cînd sosi ziua stabilită, nenumăraţi oameni se îndreptau spre biroul moşierului. Iar cînd se făcuse ora 10 în faţa biroului era adunată o adevărată mulţime de oameni. Exact după un minut, latifundiarul împreună cu secretarul său sosesc cu maşina şi, fără a scoate vreun cuvînt, intră în birou după care închid uşa. Oamenii de afară încep o discuţie aprinsă: „Să fie ceva la mijloc, sau nu? Să fi luat în serios anunţul, sau vrea să-şi bată joc de noi? Poate că vrea să-i ducă de nas şi să-i umilească numai pe aceia care în

mod cinstit îşi vor prezenta datoriile." Alţii, la rîndul lor, amintesc că semnătura lui proprie se află sub anunţ. Desigur că nu va abuza de propriul său nume ca să se facă nedemn de încredere pentru totdeauna.

În felul acesta se scurge o oră întreagă, fără ca măcar un singur om să fi intrat pentru a-şi prezenta conturile neachitate. Iar cînd vreunul sfătuia pe un altul ca totuşi să încerce să intre, acesta primea răspunsul: „Eu nu am aşa mari datorii ca tine ... Eu n-am nevoie ...Încearcă tu mai întîi ..." Şi aşa se scurgea timpul preţios ... .

În cele din urmă se făcuse ora 11.30, cînd o pereche de oameni vîrstnici care locuiau la hotarul cel mai îndepărtat al moşiei se apropie de biroul moşierului. Bătrînul ţinea în mînă o legăturică de conturi şi facturi. Cu vocea tremurîndă el întrebă pe un oarecare: „Este adevărat, vecine, că moşierul plăteşte toate conturile celor ce vin acum la el?" Dar răspunsul dispreţuitor sună: „Eu cred că totul este numai o şarlatanie!" Cînd cei doi bătrîni au auzit aceste vorbe, li s-au umezit ochii de lacrimi, iar femeia zise ca pentru sine: „Şi noi credeam că este adevărat, ne bucuram că putem muri fără datorii."

S-au întors să plece necăjiţi, cînd cineva le strigă: „Încă n-a încercat nici unul. De ce nu mergeţi înăuntru?" Atunci îl iau pe moşier pe cuvînt şi cu sfială deschid uşa şi intră în birou. Acolo li se spune: „Bun venit". Ca răspuns la întrebările îngrijorate, dacă anunţul este adevărat, secretarul răspunse: „Credeţi dumneavoastră că domnul moşier v-ar putea înşela? Daţi-mi toate conturile neplătite!" Ei le-au prezentat pe toate. Sumele au fost adunate la un loc şi primesc un cec semnat de moşier.

Cu inima săltînd de bucurie, ei vor să părăsească biroul: „Vă rog să mai rămîneţi aici încă puţină vreme, pînă ce biroul se va închide la ora 12." La care ei răspund că afară aşteaptă mulţi să li se spună că oferta este adevărată. Moşierul însă rămîne la hotărîrea sa şi spune: „Dumnea-

voastră m-aţi luat pe cuvînt şi aţi intrat. Şi cei de afară trebuiau să facă acelaşi lucru, dacă voiau să le fie plătite datoriile." Aşa treceau preţioasele minute ... . Mulţimea de afară se uita neliniştită spre uşă. Nici unul nu îndrăznise să apese pe clanţa uşii şi să intre, cum au făcut cei doi bătrîni. În fine, la ora 12 fix, perechea de bătrîni iese afară cu feţele radiind de bucurie. „Şi-a ţinut cuvîntul?", întrebă mulţimea pe cei doi. „Da, uitaţi-vă, aici este cecul preţios ca aurul curat!" „De ce n-aţi venit imediat afară, ca să ne spuneţi şi nouă?" „Moşierul ne-a rugat să aşteptăm înăuntru, pentru că şi voi trebuia să-l credeţi pe cuvînt şi să intraţi tot aşa cum am intrat şi noi."

Scurt timp după aceea, iese şi moşierul urmat de secretarul său şi se grăbesc spre automobil. Ei sînt asaltaţi de către mulţime, oamenii întind spre ei conturile neachitate. Unii strigă nerăbdători: „Nu vreţi să ne achitaţi şi nouă datoriile, cum aţi făcut cu cei doi?" Dar în timp ce moşierul se urcă în maşină, se mai întoarse o dată spre oameni şi spuse: „Acuma este prea tîrziu. Aţi avut prilejul şi suficient timp. Eu v-aş fi achitat toate datoriile voastre, însă voi nu m-aţi crezut."

Apoi foloseşte ocazia pentru a compara evenimentele din dimineaţa aceea cu modul în care oamenii nesocotesc oferta lui Dumnezeu, şi anume, de-a li se ierta păcatele, dacă încearcă să găsească refugiu în Isus Cristos Cel răstignit şi înviat. Da, Isus este singurul Domn şi Mîntuitor care poate să plătească şi să şteargă păcatele omenirii.

Cred că oamenii moşierului au înţeles oferta atît de sugestivă.

Este cu atît mai grav cînd tu nu te încrezi în cuvîntul Lui şi dispreţuieşti oferta Lui; sau cînd critici Cuvîntul Său, sau nu vrei să crezi că Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu, pentru că aceasta te incomodează. Isus Cristos vorbeşte despre astfel de oameni: „V-am spus ... şi nu credeţi." (Ev. Ioan 10:25). Ce tristă constatare, care-i priveşte pe toţi

scepticii, pe toţi criticii şi tăgăduitorii lui Dumnezeu, însă şi pe cei nepăsători deopotrivă. „Nu credeţi!“ – Crezi tu Cuvîntul Său?

„Lizuca Tănase“ sau ultima noutate din atelierul visurilor

De fapt o cunoşti pe Lizuca Tănase, nu? Atunci vreau să ţi-o prezint, însă mai întîi vreau să-ţi spun cine nu este ea şi anume că ea nu este o oarecare doamnă tînără cu pantofi cu tocuri înalte şi coafată după moda cea mai nouă, că răspunde la modestul nume de „Lizuca Tănase“. Lizuca Tănase este o noţiune colectivă pentru masele largi de oameni. Ea este consumatorul de filme, de emisiuni la radio şi televiziune, al ilustratelor şi al presei de bulevard.

Lizuca Tănase este foarte curtată. Toţi se orientează după ea: producătorul de film, cîntăreţii de mare succes, întreaga publicitate etc., căci toţi au pus ochiul pe punga Lizucăi Tănase. De altfel, ei şi obţin această pungă. Astfel, în R.F. Germania, se cheltuieşte anual un miliard de mărci numai pe reviste. Tirajul total săptămînal al revistelor celor mai citite se ridică la 20 de milioane de exemplare. Pe paginile acestor reviste cu fotografii nenumărate, viu colorate, Lizuca Tănase te priveşte surîzînd. Privită săptămînă de săptămînă tot mereu în alte poziţii, surîsul ei redă fericirea ei deplină. Această frumuseţe ireproşabilă este mereu privită cu un surîs de către vedeta sau actorul pe care-l adoră. Iar Lizuca cu zîmbetul ei este decupată de cei mai mulţi şi expusă pe pereţii camerei deasupra patului.

Atunci cine se mai miră cînd „Lizuca Tănase“ crede că

trebuie să arate şi ea exact aşa de frumoasă ca şi Lizuca de pe coperta revistei, sau ca vedeta de pe afişul de cinematograf? Şi cine mai are motiv de iritaţie cînd tineretul crede că şi el trebuie să strige sau să vorbească cu o voce răguşită ca şi cîntăreţul lor milionar? Aceasta se petrece adesea involuntar şi este tot aşa de stupid pe cît este de răspîndit. Da, să fii măcar o singură dată o vedetă aşa de fericită sau măcar o dată să te poţi îmbrăca în pielea unei vedete mult admirate şi divinizate! Aceasta este dorinţa Lizucăi, însă din păcate nu este posibil. Aşa că ea stă decepţionată la casa cinematografului pentru a vedea ultima noutate din „atelierul de visuri". Acest lucru trebuie să i-l îngădui. Ea este mereu la curent cu toate ... Ştie toate ... Ea ştie ... .

... ce vîrstă are Caterina Valente ... .

... cînd e ziua de naştere a lui O. W. Fischer ... .

... cine o însoţeşte pe Soraya, şi dacă Farah Diba încă mai este fericită ...,

... cu cine este căsătorită Brigitte Bardot.

... Ea este mereu la curent cu cele mai noi veşti de la Hollywood.

Însă ceea ce Lizuca Tănase nu ştie, sau nici nu vrea să ştie, este „Moartea reginei sexului". Sub astfel de titluri, sau altele asemănătoare, s-a putut citi şi despre sinuciderea renumitei artiste americane de cinema, Marilyn Monroe. Menajera lui Marilyn a găsit-o pe vedetă moartă în locuinţa ei luxoasă, după ce şi-a administrat o supradoză de somnifere. Doi medici, care au fost chemaţi imediat, n-au putut decît să constate decesul. O mare mulţime o adora pe Monroe. Fotografia ei cu surîsul radios atîrna pe pereţii din camerele multor femei de serviciu şi pe uşile garderobelor soldaţilor. Cînd însă vedeta Hollywood-ului a fost înmormîntată în parcul memorial, cimitirul

proeminenţilor din Los Angeles, în urma sicriului au mers doar foarte puţini: coafeza ei, garderobierul, soţul de-al doilea, jucătorul de basebal Joe Dimaggio, şi încă vreo cîţiva. Nici măcar o singură vedetă de cinema n-a putut fi văzută în micul convoi mortuar. Robert Wagner, eroul principal în numeroase filme, care divorţase de Natalie Wood cu puţin timp înainte, a vorbit în numele tuturor cînd zicea: „Noi ocolim cimitirul atîta vreme cît putem. Cu toţii avem frică de cimitir şi de Hollywood."

La două zile după sinuciderea lui Marilyn Monroe, a fost găsită moartă în vila ei luxoasă din Westend-ul londonez actriţa de film Patricia Marlowe, în vîrstă de 28 de ani. Decoratorii care lucrau în vila lui Marlowe au fost cuprinşi de spaimă la ţipetele îndelungate ale unui copilaş. În cele din urmă au anunţat poliţia, care după ce a spart uşa bine încuiată, a găsit copilul în vîrstă de 15 luni al Patriciei Marlowe plîngînd în pătuţul lui. Alături, pe o sofa, zăcea vedeta de cinema lîngă o serie de sticluţe ce conţineau somnifere ... .

De asemeni vedeta Hollywood-ului Susan Hayward a înghiţit cu intenţia sinuciderii două cutii de somnifere. Ea a mai putut fi salvată ... Despre artista Ava Gardner, fosta soţie a lui Frank Sinatra, se ştie că în ultimul timp a băut mai mult decît a filmat ... Iar Frank Sinatra la vîrsta de 50 de ani, în 1966, s-a căsătorit pentru a treia oară cu vedeta Mia Farow în vîrstă de 21 de ani ... Vedeta Gene Tierney, fosta prietenă a lui Ali Khan, a trăit mult timp într-un sanatoriu de nervi, după cum cele mai multe vedete sînt mai mult la psihiatru decît în studioul de filmat. Şi Judy Garland a dat adeseori ocazie să se vorbească despre ea, prin încercările ei de sinucidere, crizele de nervi şi scandaluri ... Rita Hayworth, renumita vedetă din perioada postbelică, între timp este divorţată de cinci ori. În aceeaşi situaţie este şi Liz Taylor din pricina capriciilor ei şi a multor divorţuri. Banii şi luxul au împietrit cu

desăvîrşire pe multe vedete. Odată, cînd Liz Taylor a primit de la soţul ei, Eddie Fisher, o brăţară gravată cu diamante care a costat „o nimica toată" de 200.000 de mărci, ea a pus-o pe mînă; după un sfert de oră însă, se juca pisica cu ea ... . Aşa le merge multora.

Starul Robert Wagner a mărturisit odată resemnat: „Aveam tot ce se poate avea: maşină sport, un iaht de lux, vilă şi terenuri la ţară, bani şi tezaure de artă ... Însă Hollywood-ul, cu tot contractul de patru milioane de dolari, nu m-a făcut fericit – da, mi-e pur şi simplu frică."

Dar mai bine să încheiem cu acest capitol întunecat care se poate continua la nesfîrşit ... Lizuca Tănase cunoaşte numai partea melodiei strălucitoare şi permanent asurzitoare, însă falsă, care o atrage cu farmecul ei. În realitate este greu de imaginat o influenţă mai mincinoasă decît aceea a vedetelor, care aproape în toate cazurile eşuează din punct de vedere uman. Sînt ca nişte robi care lucrează din greu în branşa lor. Însă amăgitoarea lor însemnătate este primită de obicei de public drept autentică. Aceste personalităţi artistice se pot lăuda că sînt socotiţi „zeii" timpului acestuia. Ei se bucură de o adorare ce nu li se cuvine nici personalităţii şi nici realizărilor lor. Ceea ce este mai îngrozitor după părerea mea, este faptul că ei prezintă o imagine despre viaţă care în majoritatea cazurilor este falsă şi în mod intenţionat falsă.

Ce păcat că Lizuca Tănase e dusă de nas în felul acesta! Nu-i aşa? Ce trist este de asemenea, că Lizuca Tănase îşi jertfeşte într-un mod aşa de nechibzuit banii munciţi cu trudă zeilor timpului nostru – şi desigur şi organizatorilor lor. Cel mai trist lucru este însă că Lizuca Tănase, pe lîngă toate acestea, nu se simte prea bine, este chiar nefericită.

Gîndeşte-te că şi tu eşti chemat la o fericire adevărată. Eşti mult prea preţios pentru o bucurie aparentă şi înşelătoare pe care lumea ţi-o oferă de atîtea ori. Adevărata bucurie a inimii se poate găsi numai şi numai în Domnul

Isus Cristos. De aceea, vino la El! El îţi face cunoscut drumul vieţii adevărate şi înaintea Feţei Sale sînt bucurii nespuse. (Psalmul 16:11).

O săgeată de foc

Episcopul englez John Taylor Smith, care era şi duhovnic militar al armatei britanice, a vorbit odată într-o biserică mare asupra textului din Ev. Ioan 3:7: „Trebuie să vă naşteţi din nou." La sfîrşitul predicii sale a rezumat încă o dată totul şi a spus: „Dragul meu prieten, naşterea din nou n-o poţi înlocui cu nimic, dar chiar cu nimic! Tu poţi fi membru al unei biserici, chiar al unei biserici mari, ca aceea din care fac şi eu parte, venerabila fracţiune catolicizantă a bisericii anglicane. Însă calitatea de membru a unei biserici nu înseamnă că eşti născut din nou! Isus spune clar: »Dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu.«" (Ev. Ioan 3:3) În timp ce ţinea braţul stîng întins arătînd spre preot, el continuă: „Poţi fi chiar şi preot ca prietenul meu de aici de lîngă mine, şi totuşi să nu fii născut din nou. Căci Isus spune: »Dacă un om nu se naşte din nou, NU poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu.«" La dreapta episcopului stătea preşedintele prezbiteriului pe înaltul său scaun. Vorbitorul întinse mîna direct spre el şi zise: „Tu poţi să fii chiar aici, ca prietenul meu, preşedintele prezbiteriului, şi totuşi să nu fii născut din nou! Isus însă spune: »Dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu!«" Şi cu aceasta predica sa despre naşterea din nou luă sfîrşit.

La scurt timp după aceasta, primi o scrisoare de la preşedintele prezbiteriului, în care acesta îi scrie: „Mult

stimate episcop! Mesajul lui Dumnezeu prin dumneavoastră mi-a pătruns inima. De peste treizeci de ani îndeplinesc funcţii bisericeşti, dar niciodată n-am trăit bucuria naşterii din nou. Niciodată n-am ştiut nimic despre aceasta. Partea mea a fost, să-mi îndeplinesc cu stricteţe serviciul conform cerinţelor regulamentului bisericesc. Eu însă nu ştiam care este realitatea cu mine. Cînd însă dumneavoastră aţi arătat cu mîna direct spre mine şi aţi spus: »Tu poţi să fii chiar şi preşedintele prezbiteriului şi să nu fii născut din nou ...«, atunci am înţeles clar unde se găsea răul fundamental. Eu n-am trăit niciodată naşterea din nou." Din seara aceea, relatase el în continuare, se simţea nefericit şi ticălos. Şi predica îi produsese o nelinişte atît de mare în starea lui sufletească, încît îi tulburase pînă şi somnul. Îi spuse în scrisoare episcopului că doreşte să aibă cu el o discuţie între patru ochi.

La această propunere, episcopul John Taylor Smith a fost dispus să aibă o asemenea convorbire. Au citit împreună Cuvîntul lui Dumnezeu şi în scurt timp amîndoi au căzut în genunchi în rugăciune. Cel întîlnit de „săgeata de foc" a Cuvîntului lui Dumnezeu şi-a luat locul înaintea lui Dumnezeu ca un biet păcătos pierdut şi şi-a pus încrederea numai în Isus, care devenise Domnul şi Mîntuitorul său. Ca unul care era născut din nou, se ridică din îngenunchere mulţumind şi lăudînd din toată inima pe Dumnezeu.

Din nefericire, sînt mulţi oameni care se numesc creştini, dar în realitate sînt creştini numai pe hîrtie. Ei îşi bazează speranţa mîntuirii lor pe hîrtiile şi documentele lor creştine, de parcă în faţa unui Dumnezeu Preasfînt certificatul de botez sau ceva asemănător ar fi de ajuns. Însă nici botezul, nici apartenenţa la vreo biserică sau confesiune nu mîntuieşte pe oameni! Isus spune: „Dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu." Da, este vorba despre o întoarcere hotărîtoare şi o naştere

din nou. Atît profesorul D. Karl Heim cît şi mulţi alţi vestitori ai Evangheliei au avut o dorinţă serioasă de a trezi suflete din somnul siguranţei aparente.

Să dea Domnul ca tot mai multe „săgeţi de foc" de felul acesta să fie aruncate în scopul amintit. Citeşte Cuvîntul lui Dumnezeu! El vrea să verifice pe fiecare om şi să-l apere de siguranţa de sine ce duce la moarte. „Nu este Cuvîntul Meu ca un foc, zice Domnul, şi ca un ciocan care sfărîmă stînca?" (Ieremia 23:29).

Semnătura decisivă

Ţarul Rusiei, Petru cel Mare, avea obiceiul ca din cînd în cînd să-şi dezbrace haina împărătească şi să se îmbrace modest ca să nu fie recunoscut atunci cînd dorea să se amestece cu poporul simplu. Cu multă vreme înainte de a se urca pe tron, în anul 1682, cînd făcea călătorii îndepărtate, s-a deghizat ca meşteşugar sau negustor, pentru a cunoaşte ţara şi oamenii altor popoare. În felul acesta el a străbătut Europa fără să fie recunoscut. În Olanda, el a lucrat pentru mai multă vreme ca tîmplar, ceea ce a dat compozitorului german Lortzing subiect pentru piesa sa muzicală: „Ţar şi tîmplar."

În anii de mai tîrziu, cu cît afacerile de stat îl captivau tot mai mult, rareori mai reuşea să se deghizeze ca un simplu supus, ca pe această cale să poată afla direct grijile şi nevoile poporului său. De cele mai multe ori el îmbrăca pentru scurtă vreme uniforma unui simplu ofiţer, sau îmbrăcămintea unui funcţionar, pentru a se informa despre opinia şi disciplina soldaţilor săi.

În acest timp un tînăr ofiţer rus lucrase în calitate de

casier la o fortăreaţă de la graniţa împărăţiei Rusiei. El plătise solda regimentelor superioare. Acest tînăr ofiţer fu cuprins de un viciu: începu să joace cărţi. Şi după cum se întîmplă cu cei mai mulţi jucători, acest viciu l-a dus treptat la ruină. Foarte curînd, toate economiile sale au fost pierdute la jocul de cărţi şi în cele din urmă nu s-a putut împotrivi ispitei de a se atinge de banii încredinţaţi lui. Din cînd în cînd, luă cîteva ruble din casa de bani. Cîteva luni în şir a făcut acest lucru. Cîte ruble a luat în total, nici el nu mai ştia. La un moment dat însă, sosi pentru el o înştiinţare neplăcută. I se face cunoscut că a doua zi va veni un funcţionar al curţii imperiale care-i va examina contabilitatea şi situaţia caseriei. Această înştiinţare a fost ca un şoc asupra lui: Acuma va fi demascat ... aşa că s-a isprăvit cu el! Numaidecît s-a apucat să-şi revizuiască registrele. Capul îi ardea, iar cifrele îi jucau înaintea ochilor. De mult s-a lăsat noaptea, iar el a aprins un felinar. În sfîrşit, a adunat toate cheltuielile plătite ca soldă, apoi a scăzut această sumă din totalul sumei ce i-a pus-o la dispoziţie administraţia militară. Cu mîini tremurînde şi aproape fără să vrea, el începe a număra banii rămaşi în casa de bani. Dar vai, lipseşte o sumă uriaşă! El notează totul cu mare exactitate pe o foaie de hîrtie: suma de bani încredinţată lui, plăţile făcute, restul de bani, iar dedesubt, suma lipsă. Ochii săi privesc trist această sumă. Deznădăjduit, scrie alături cuvintele: „O mare datorie! Cine o poate plăti?"

El îşi dădu seama că niciodată nu va fi în stare să achite aceşti bani. Aşa că, în mintea lui se conturează hotărîrea de a nu mai supravieţui demascării de mîine. Încă în această noapte, el vrea să-şi pună capăt vieţii. Pe masă intenţionează să lase toate dosarele deschise împreună cu foaia de însemnări, ca oricine să poată vedea ce s-a întîmplat aici. Stînd aplecat peste masa de scris trebuie să recunoască cu reproşuri amare că a dat greş şi unde l-a

împins pasiunea jocului de cărţi. El a abuzat în chip ruşinos de marea încredere ce i s-a acordat. A delapidat! El este un hoţ şi un ticălos! De aceea intenţionează să-şi pună capăt vieţii ratate. Pistolul încărcat era pus pe masă. Şi pe cînd reflectează la ceea ce făcuse, dintr-o dată îl cuprinde o oboseală de plumb şi i se închid ochii.

Tocmai în noaptea aceasta Petru cel Mare vine în această fortăreaţă deghizat ca ofiţer de pază. El spune parola soldaţilor de pază din ghereta din faţa porţii şi primeşte imediat intrarea, după care face o rundă în jurul fortăreţei. Conform ordinului, toate luminile trebuiau să fie stinse. Cînd trecu însă peste coridorul principal, vede pe sub una din uşi o rază de lumină. Îşi pune urechea la uşă, dar n-aude nici o mişcare. Apasă uşor pe clanţă şi aruncă o privire în cameră. Vede casa de bani deschisă, dosare, hîrtii pe masă, iar pe ofiţerul superior aţipit cu revolverul lîngă el. Se întreabă atunci ţarul, ce-ar putea să însemne toate acestea? Intră în cameră în vîrful picioarelor, se strecoară încet pe la spatele tînărului care dormea, îl priveşte peste umeri şi citeşte de pe foaia de hîrtie ce se afla în faţa lui. Într-o clipă ţarul îşi dă seama de toată situaţia. Individul a furat de multă vreme în mod sistematic. Primul lui gînd este să-i pună mîna pe umăr şi să-i strige: „Sînteţi arestat!“ În ultima clipă însă îi este milă de tînărul ofiţer. Cît de tînăr era el încă! Oare cine să-l fi corupt? Ce vor zice părinţii lui? Apoi, privirea îi cade asupra acelui suspin adînc scris în cuvinte: „O mare datorie! Cine o poate plăti?“

Adînc impresionat, ţarul ia pana cu cerneală ce căzuse din mîna celui ce dormea şi scrie numai un singur cuvînt pe hîrtie. Apoi părăseşte camera încet şi închide uşa. Au mai trecut o oră, două ..., dintr-o dată cel ce dormea se trezeşte. Se uită la ceas şi-şi dă seama că se făcuse ziuă. Se ridică brusc, pune mîna pe revolver şi-l ridică spre tîmplă..., tocmai vrea să apese pe trăgaci ... cînd privirea

i se opreşte pe foaia de hîrtie din faţa lui şi pe un cuvînt care nu era acolo înainte ca el să fi adormit. Era numele „Petru". Lasă pistolul să-i cadă din mînă, îşi freacă ochii şi murmură în sinea lui: „Cum este posibil aşa ceva?" Apoi merge repede la dulapul cu arhivă, alege un document care poartă semnătura originală a ţarului şi o compară cu numele ce se afla sub rîndul „O mare datorie! Cine o poate plăti?". Nici o îndoială! Într-adevăr este semnătura ţarului. În noaptea aceasta ţarul a fost aici! El ştie totul. El cunoaşte datoria mea şi totuşi el însuşi vrea s-o plătească. Deci nu trebuie să mor. Şi în loc să-şi pună capăt vieţii, cuvîntul ţarului îl determină să oprească răul pe care îl gîndise.

Dimineaţa devreme, soseşte un curier de la curtea ţarului, îl cere pe ofiţerul superior şi îi înmînează într-un săculeţ de pînză o mare sumă de bani. Ofiţerul îi numără şi găseşte exact suma ce-i lipsea din casa de bani. Îndată depune banii în tezaur, iar la scurt timp, cînd funcţionarul de revizie îi face verificarea casei găseşte totul în ordine.

Ţarul a plătit totul, cu toate că în nici un caz nu era obligat la aceasta. Dimpotrivă, l-ar fi putut alunga pe necredinciosul administrator, pedepsindu-l cu severitate. Însă el l-a iertat, plătindu-i şi datoria.

Tot aşa este şi cu vina mea şi cu a ta înaintea lui Dumnezeu. O mare datorie! Cine poate să o plătească? Eu nu! Nici tu! Ce bine că a venit UNUL care a achitat totul! Acesta este Isus Cristos. Gîndeşte-te însă, pe El nu l-a costat doar o semnătură pentru ca noi să fim împăcaţi cu Dumnezeu. Nu, ci El a părăsit slava cerească, S-a dezbrăcat de Sine, iar la urmă S-a lăsat pironit pe cruce. Pe crucea de la Golgota, Dumnezeu Tatăl a încheiat cu Fiul Său preaiubit toate socotelile, decontînd datoria mea şi a ta. El, care era curat fără vină, desăvîrşit, fără păcat. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru

fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui sîntem tămăduiţi." (Isaia 53:5).

Crezi tu aceasta?

La bătaia gongului va fi ora ...

Eu am făcut odată o vizită la un muzeu neobişnuit de ceasuri. Aceasta a fost foarte interesant. Rămîi uimit de ceea ce le-a trecut prin minte oamenilor să facă de-a lungul veacurilor, pentru a împărţi şi a măsura timpul. Există cadrane solare care arată timpul exact, apoi ceasuri cu apă, precum şi ceasuri cu nisip cu o precizie uimitoare. De asemenea, interesant de văzut este şi primul ceas de buzunar, „ouşorul viu din Nürnberg" al lui Peter Henleins din anul 1511, care seamănă într-adevăr mai mult cu un ou de găină decît cu ceasurile noastre plate, moderne. Apoi un mare număr de ceasuri cu muzică, ceasuri astronomice şi alte ceasuri ingenioase pînă la cunoscutul „ceas cu cuc". Într-adevăr, aproape că nu este un alt domeniu al tehnicii care pînă în zilele noastre să fi însufleţit spiritul inventiv al oamenilor ca şi construcţia de ceasuri. Un ceas cu adevărat unic, se poate admira în primăria din Copenhaga. Cu cele peste 15.000 de piese, este o minune a tehnicii ceasornicăriei. Pe lîngă aceasta, creatorul lui, Jens Olsen, n-a fost decît un simplu lăcătuş. Numai calculele şi pregătirile i-au luat acestui om 50 de ani din viaţă. Iar cînd în anul 1945 se putea începe montarea, el a murit. Ajutorul său a continuat lucrul şi zece ani mai tîrziu a finalizat opera. Printr-o apăsare pe buton, regele danez a pus în mişcare pendulul ceasului - minune. La trei sute de ani el deviază de la timpul exact cu mai puţin de o jumătate de secundă. Pe un

total de 17 cadrane şi discuri, acesta arată printre multe altele: ora locală, timpul real al soarelui şi al stelelor, toate răsăriturile şi apusurile de soare, răsăritul şi apusul stelelor, eclipsele de soare şi lună, mişcările planetelor şi bineînţeles, calendarul exact. Ceasul are un aşa numit „mecanism fix pentru calendar", care numai o dată pe an, la anul nou, lucrează exact timp de şase minute. În aceste puţine minute, acest mecanism efectuează 570.000 de mişcări şi atunci arată pentru anul nou datele tuturor zilelor de sărbătoare fără dată fixă. De asemenea, o rotiţă face să se arate migraţiunea polului ceresc. La această piesă, niciodată nu vei putea observa vreo mişcare, căci este rotiţa cu cea mai bună mişcare din cîte au fost instalate la vreun ceas. Ea face numai o singură rotaţie în 25.700 de ani.

Există încă multe alte curiozităţi în acest domeniu, de exemplu ceasurile minuscule care sînt introduse într-o verighetă, precum şi ceasuri gigantice. Unul din cele mai cunoscute orologii mari despre care a auzit aproape oricine, Big Ben, în româneşte „marele Ben", după numele ce-l poartă, are un clopot greu de 15.500 kg care este montat în clădirea parlamentului din Westminster. De acolo, în fiecare seară însoţeşte cu gongul lui emisiunea principală a buletinului de ştiri englez la radio. Acest gigantic orologiu de turn, ale cărui arătătoare mari măsoară peste patru metri lungime, funcţionează cu mare precizie.

Milioane de oameni se orientează după el. „Marele Ben" este controlat de trei ori pe săptămînă de către un specialist. Acesta unge şi curăţă mecanismul uriaş al cărui pendul cîntăreşte mai bine de 300 de kg şi a cărui greutate de peste două tone şi jumătate trebuie să fie ridicată mai sus de 50 de metri. Specialistul nostru însă nu trebuie să aibă aparate complicate pentru a-l menţine în funcţiune pe „marele Ben". El ridică doar telefonul receptorului montat

în ceasornic şi vorbeşte cu un coleg din biroul firmei sale, care supraveghează un ceasornic special. Apoi aşteaptă amîndoi ca „marele Ben" să bată ora exactă. Dacă se stabileşte vreodată o diferenţă de timp, să zicem de o secundă, atunci specialistul nostru se duce la locul din turn unde oscilează pendulul şi scoate din buzunar un peni pe care-l pune pe bucata traversală netedă la capul pendulului. Aceasta este suficient pentru ca durata normală de oscilaţie a pendulului să se modifice într-atît încît să meargă iarăşi corect. De altfel, pînă acuma se aflau acolo exact nouă peni şi jumătate. Este interesant şi îmbucurător în acelaşi timp, că astfel de neregularităţi de importanţă mondială – ca ora exactă a „marelui Ben" – acum, în zilele zborului spre lună, să fie reglate prin simplul fapt de a vîrî mîna în buzunarul pantalonului.

La capitolul ceasuri ar mai fi de relatat unele lucruri, ca de exemplu ceasuri meteorologice care sînt trase numai prin presiunea aerului şi a oscilaţiei temperaturii; sau ceasuri fotoelectrice care asimilează lumina în celulele lor şi o transformă în curent electric, iar acesta la rîndul lui pune în funcţiune un mic mecanism – un cadru solar – ca să zicem aşa. Mai există apoi ceva foarte modern, „ceasul marţial", care a fost construit în America pentru a satisface o necesitate foarte importantă. El stă la dispoziţia astronauţilor la un preţ convenabil şi arată în paralelă şi timpul pe vechea noastră planetă, Pămînt. Încă un lucru însă te va interesa în mod sigur: cînd auzi crainicul care anunţă la radio ştirile, cum spune: „Dăm ora exactă. La bătaia gongului va fi ora ..." Ei bine, el nu se uită la ceasul de pe mînă şi loveşte cu pumnul într-un gong. Nu, el nu face prea mare lucru. Apasă numai pe o mică clapă şi aşteaptă ca şi noi bătaia electronică a gongului care este declanşat printr-un impuls electric, de-a lungul unor lungi linii de cablu. Cablurile conduc la o casetă enigmatică care se aseamănă cu un aparat de radio. Este un ceas cu cuarţ.

Acest mecanism complicat foloseşte pentru împărţirea şi măsurarea timpului vibraţiile mecanice ale unui cristal de cuarţ. Prin procesele electrice produse prin presiune, structura atomică a cuarţului este folosită pentru a măsura timpul absolut exact. Acest ceas arată pînă şi greşelile de măsurare a timpului astronomic după rotaţia pămîntului; şi pretutindeni în lume, fie în Berlin sau Tokio, în Moscova sau Washington, aceste ceasuri cu cuarţ dau timpul exact, după care se ghidează şi ascultătorii emisiunilor radiofonice.

În definitiv, pretutindeni acest lucru este important: ora exactă. Un călător care vine grăbit şi gîfîind la gară, întreabă pe un funcţionar al gării: – „Cînd pleacă trenul de opt?" – „Exact la ora opt!" primeşte răspunsul. – „Mai ajung oare trenul?" – „Nu, chiar acuma a plecat!" – „Plecat?", strigă călătorul decepţionat. – „Pe ceasul de la biserică este ora 7,58; pe ceasul de la poştă este 7,55; iar la ceasul dumneavoastră este 8,01. Pe care ceas mă mai pot bizui?" – „Aceasta rămîne la aprecierea dumneavoastră!" zice funcţionarul, „ ... însă pentru plecarea trenurilor, timpul de pe ceasurile noastre este decisiv."

Tot aşa este şi în viaţa ta şi a mea. Ceasul lui Dumnezeu dă ora exactă. Acest ceas este Cuvîntul sfînt şi veşnic. Cînd ne orientăm după acest ceas atunci nu vom fi decepţionaţi niciodată şi nici înşelaţi. El arată exact unde ne găsim. Iar arătătoarele ceasului de har al lui Dumnezeu sînt în dreptul lui „ACUM". „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mîntuirii." (2 Cor. 6:2) Cine nu vine astăzi la Isus Cristos nu ştie dacă mîine va mai avea un prilej. Cine nu poate spune astăzi împreună cu groful Zinzendorf: „Eu ştiu sigur că poliţa cu vina mea este anulată, ruptă, căci Isus a murit pentru mine!", nu ştie ce-i va aduce ziua de mîine. Totul depinde de momentul predării tale. Căci bătaia gongului, hotărîtoare vieţii tale, va suna şi pentru tine odată. Nu lăsa să fie totul prea tîrziu!

Jaguarul

Acest cuvînt are un răsunet magic. Fantasticul automobil englez de sport îl vedem înaintea ochilor noştri perfect ca formă şi gonind ca un bolid. El este extraordinar de rapid şi scump, rîvnit de mulţi şi posedat de puţini. Dar lasă-mă să întrerup ... Nu despre maşini de sport este vorba acum.

Mult mai mult vreau să relatez despre un jaguar adevărat. Acesta este cu mult mai puţin cunoscut decît automobilul care-i poartă numele. Jaguarul este o pisică mare cu o blană frumoasă, galben-aurie cu pete negre. Asemenea leopardului, are o lungime de pînă la 1,50 m. Jaguarul este animalul cel mai feroce şi periculos din America Centrală şi America de Sud.

Un bogătaş mexican fiind în excursie, a găsit într-o zi un pui de jaguar. El l-a luat la ferma lui şi l-a hrănit cu biberonul. După cîteva săptămîni mînca deja bucăţele mici de carne crudă. Încetul cu încetul, din micuţa arătare ciufulită a ieşit un jaguar adult cu mădulare puternice şi o blană netedă. Vizitatorii fermei rămîneau uimiţi privind neobişnuitul animal domestic.

Însă cîţiva vînători de prin împrejurimi l-au avertizat pe proprietar să nu ţină acest animal periculos pe lîngă casă, să-i redea libertatea, sau dacă nu, să-l închidă într-o cuşcă. Jaguarul este o fiară sălbatică, niciodată nu va deveni destul de îmblînzit pentru a deveni un animal domestic.

Dar proprietarul de mîndru ce era, ţinea la părerile lui. El credea că prin îngrijirea lui plină de dragoste animalul îşi va pierde toată firea sălbatică şi că va deveni un animal domestic. Toate sfaturile pe care le dădeau alţii el le socotea ca date din invidie. În felul acesta, jaguarul a rămas mai departe la el. Şi într-adevăr acesta îl urma ca un cîine credincios. Zi de zi, îl lăsa pentru un timp să cutreiere în deplină libertate în jurul gospodăriei. Ajunsese cu timpul însoţitorul său permanent şi cel mai preferat. Dar într-o seară stăpînul se aşează ca de obicei comod în fotoliul său să citească ziarul. În timp ce citea, el observă că jaguarul torcea în felul pisicilor, se frecă pe la picioarele lui cu corpul său greoi. În continuare animalul repetă acest fapt. Voia să fie uşor scărpinat. Întinse în mod automat mîna şi îi mîngîie corpul mare. Apoi jaguarul începu să-l lingă pe mînă. Dar ce era aceasta? ... Limba o simţea mai aspră ca de obicei. Deodată îşi aminti că, în după-amiaza acelei zile se rănise la mînă într-o tufă de trandafiri. Şi într-adevăr, cînd puse ziarul de o parte, văzu că rana abia vindecată fu deschisă iarăşi de limba aspră a jaguarului şi sîngeră din nou.

Rămase încremenit. Porunci animalului să plece de lîngă el, însă acesta nu-l ascultă. Astfel, îi dădu un brînci cu piciorul pentru a se duce în colţul opus al camerei. Apoi luă iarăşi ziarul ca să-l citească mai departe.

Dar ceva era neobişnuit. Liniştea ce se aşternu i se păru sinistră. Un pericol neprevăzut plutea în aer. Privi spre jaguarul său peste marginea ziarului. Atunci, făcu ochii mari de spaimă şi deveni palid ca moartea. Ceea ce vedea, nu mai era îmblînzitul său animal „domestic". Jaguarul cu ochii înflăcăraţi pîndea ca un animal de pradă şi agitat îşi mişca coada încoace şi încolo. Fiara cu putere uimitoare şi cu multă energie, cu umerii încordaţi sta gata de atac. Abia că putu să gîndească pînă la capăt ce s-ar putea întîmpla,

cînd puternica felină şi făcu saltul să-şi maltrateze victima fără apărare într-un chip nemilos şi crud.

Vînătorii au avut dreptate. Un jaguar nu-şi va tăgădui niciodată natura sa de animal de pradă. Acuma însă era prea tîrziu.

Şi Satana procedează exact aşa cu oamenii. Mai întîi îi momeşte să se joace cu păcatul. Atunci cel ademenit ajunge ca o minge de joc a păcatului. La început totul arată aşa de frumos şi ademenitor şi chiar inofensiv. Apoi devine o sclavie amară şi urmează sfîrşitul îngrozitor. Însă nu trebuie să fie aşa. Laudă şi mulţumiri să fie aduse lui Dumnezeu, că există un Eliberator! „Oricine trăieşte în păcat, este rob al păcatului" (Ev. Ioan 8:34), însă „... dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi." (Ev. Ioan 8:36) Isus a venit în lume, deci avem motive pentru o bucurie veşnică!

Două relatări demne de amintit

La începutul anului 1945, corespondentul de război Clarence W. Hall ajunse în micul sat de circa o mie de suflete, Schimabuku, pe Okinawa. Acolo el făcu o uimitoare descoperire.

Iată relatarea lui:

„Satul se afla exact pe linia de înaintare americană împotriva japonezilor. În timp ce patrula de recunoaştere ajunse pînă la intrarea în sat, soldaţilor le fu tăiată calea de către doi bărbaţi care se înclinară în faţa lor şi apoi intrară în discuţie cu ei. Subofiţerul călit în luptă – aşteptîndu-se la un şiretlic ostil – fiind vigilent, făcu semn unui translator să se apropie. După ce ascultă dădu din cap: „Eu nu înţeleg

aceasta. Se pare că noi sîntem aici bine veniţi. Ni se urează bun venit, ca fraţi creştini. Unul spune că este primarul, iar celălalt este învăţătorul satului. Cartea pe care o ţinea cel mai în vîrstă în mînă, era o Biblie." Subofiţerul dădu din cap şi zise: „Să-l aducem mai bine pe pastorul nostru." Şi numaidecît pastorul militar veni, împreună cu el şi cîţiva corespondenţi de presă. Nouă însă ni se păru de-a dreptul suspect şi mai întîi ne lăsarăm conduşi prin sat de cei doi bărbaţi. Mai văzuserăm deja şi alte sate din Okinawa. Toate făceau o impresie proastă. Schimabuku, din contră, strălucea ca o piatră preţioasă. Pretutindeni eram salutaţi surîzînd. Plini de mîndrie ei ne arătară casele de o curăţenie perfectă, ogoarele plantate în terase, grînarul şi mica fabrică de zahăr.

Amîndoi povesteau cu mare entuziasm, iar traducătorul ne spuse: „Ei au întîlnit pînă acuma doar un singur american şi aceasta cu multă vreme în urmă. Pentru că el era un creştin, ne consideră şi pe noi tot creştini. Ei nu pot înţelege însă prea bine de ce am tras noi cu arma cînd am ajuns aici." Încetul cu încetul, iese la iveală toată povestea. În urmă cu 30 de ani, un misionar american în drum spre centrul ţării a făcut un popas în satul acesta. Prin mărturia lui s-au convertit doi oameni. Misionarul i-a învăţat cîteva cîntări creştine şi le-a lăsat şi o Biblie tradusă în limba japoneză, îndemnîndu-i totodată să trăiască după principiile acestei cărţi. De atunci n-au mai venit în contact cu creştini din exterior, însă cu Biblia în mînă au reuşit să ducă o viaţă cu adevărat creştină.

Cum a fost posibil acest lucru? Cei doi convertiţi au citit neobosit în Cuvîntul lui Dumnezeu şi au găsit în Isus Cristos Domnul lor, un model de viaţă ideal, iar din predica Lui de pe munte un îndreptar pentru comportarea în comunitate. Şi prin Biblie tot mai mulţi locuitori s-au convertit cu adevărat. Astăzi studiul Bibliei este disciplina principală în şcoală, unde elevii citesc zilnic şi învaţă pe de

rost pasaje importante. În felul acesta, deja o generaţie întreagă a crescut prin Cuvîntul lui Dumnezeu. Succesul este evident. În Schimabuku nu există închisori, nu sînt locuri de distracţii, alcoolismul şi divorţurile nu constituie o temă. Locuitorii se bucură de o adevărată sănătate morală şi trăiesc fericiţi şi mulţumiţi.

Serviciul lor divin este simplu, însă cu toate acestea, solemn. Nu există liturghie. Unii citesc din Biblie, alţi credincioşi se roagă, apoi cîntă împreună. Şoferul meu şi cu mine am fost de-a dreptul acaparaţi de puterea melodică a cîntării: „Lăudaţi cu toţii puterea Numelui lui Isus", încît am început să cîntăm şi noi cu însufleţire. Apoi, privirea ni s-a oprit pe Biblie. Cartea legată în imitaţie de piele era uzată, coperta plesnită şi paginile pătate. Însă ei o ţineau în mînă cu atenţie şi respect.

După terminarea serviciului divin, pe cînd mulţimea se împrăştia, iar noi aşteptam, şoferul meu îmi şopti cu o voce emoţionată: „Deci toate acestea a reuşit să le facă Biblia şi doi oameni care cred în Isus." Apoi privind într-o parte spre o groapă în pămînt făcută de un obuz de tun, murmură: „Poate totuşi noi întrebuinţăm arme false pentru a îmbunătăţi lumea." Aceasta este relatarea corespondentului de război.

Şi acum, zboară cu mine în gînd spre Elveţia paşnică, bogată şi neutră de peste o sută de ani. Evanghelistul francez Erino Dapozzo, originar din Italia, a povestit nu de mult:

„Cu cîtva timp în urmă am dat un anunţ la cîteva ziare din Elveţia franceză, şi anume în Geneva, Montreux şi Lausanne. Prin aceste anunţuri căutam biblii noi şi chiar vechi, pentru lucrarea misionară din Franţa. Multă vreme nu s-a anunţat nimeni. Într-un tîrziu, primesc o înştiinţare de la un birtaş. Remarcaţi, o comunicare dintr-un restaurant, nu de la o parohie. Birtaşul mi-a scris cîteva rînduri: »Stimate domn! Vă rog să treceţi pe la mine. Eu

am multe biblii pentru a le dărui.« Imediat am pornit la drum. Birtaşul a fost foarte prietenos: »Am un teanc întreg de biblii«, zise el. »Interesant, interesant«, spusei eu curios. Apoi am ieşit împreună pînă în faţa casei. Birtaşul zise: »Vreau să vă explic totul. Vedeţi acolo biserica?« »Da, desigur.« »Acum fiţi atent! Acolo este biserica, aici restaurantul meu. Perechile care se cunună în biserică, primesc de la domnul pastor o biblie, cadou de nuntă. Pe prima pagină a Bibliei stau scrise frumos numele şi prenumele lor. După cununie, nuntaşii vin la mine în restaurant pentru masa de prînz. Ei mănîncă bine şi beau mult. Iar cînd pleacă, rup din biblie prima pagină cu numele, iar Biblia o lasă aici.« Apoi birtaşul mă conduse într-o cameră laterală. Pe masă se găseau 62 de biblii, biblii noi, aruncate, în Elveţia cea evlavioasă."

Aceste două realităţi vorbesc de la sine, nu mai trebuie adăugat nimic. Să-mi fie însă permisă o întrebare către tine, care trăieşti de asemenea într-o ţară creştină: Cum preţuieşti tu Cuvîntul lui Dumnezeu? El înseamnă totul pentru tine, sau numai puţin, sau chiar nimic? Care este răspunsul tău? Priveşte la Biblia ta, dacă s-a depus praful pe ea, dacă da, atunci şi pe sufletul tău s-a depus. Ia în mînă minunata scrisoare a lui Dumnezeu adresată către tine! Tu vei găsi în ea comori nepreţuite, ea îţi oferă viaţa veşnică. Deci: „Căutaţi în Cartea Domnului şi citiţi!" (Isaia 34:16) „Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvîntul lui Dumnezeu şi-l păzesc!" (Ev. Luca 11:28).

O scrisoare eficace

Chicago – al doilea oraş ca mărime din S.U.A.. Lux, bunăstare, localuri de petreceri, dar şi locuinţe întunecoase, cîrciumi şi baruri ... .

O fată nimerise în drojdia societăţii din Chicago. La început, totul părea pentru ea aşa de ademenitor, însă după aceea nu rămase decît o tristă amăgire.

Ea se amuza cu prieteni şi prietene. În adîncul inimii ei însă rodea dorul de casă al unei fiice pierdute. De ani de zile, acasă o aştepta cineva; aceasta era mama ei care ar fi dorit chiar să meargă s-o caute ... Dar unde? Unde? ...

Dragostea găseşte remediu. Mama îi va scrie o scrisoare. Însă unde? Chiar şi pentru poliţia judiciară domiciliul fiicei este necunoscut. Fiica ei este dată dispărută.

Atunci îşi face o serie întreagă de fotografii cu chipul ei îmbătrînit de necaz. Aceste poze le lipeşte pe bucăţi de hîrtie, iar dedesubt scrie: „Vino acasă! Mama te aşteaptă!" Cu aceste fotografii ea merge prin cîrciumile din Chicago şi cere permisiunea să le afişeze pe pereţi. Să folosească oare la ceva? Oare va citi şi fiica ei? Va răspunde ea la apelul ei? ...

Afară este întuneric. Înăuntru doar puţină lumină, iar în acest semiîntuneric, într-un local de noapte o orchestră cîntă. O tînără femeie cu sufletul gol şi cu o viaţă ruinată se mişcă în această atmosferă sinistră. Dintr-o dată rămîne pe loc, ca lovită de trăsnet. Ce vrea să însemne aceasta? Pe

perete atîrna chipul unei femei bătrîne ... „Vino acasă! Mama te aşteaptă!“ – Atunci scoate un strigăt sfîşietor: „Mama!“ ...

Cîteva ore mai tîrziu ea este acasă. Cinci cuvinte, acestea nu sînt multe. Însă în ele se află şi cuprinsul scrisorii pe care Dumnezeu ţi-o adresează şi ţie: „Vino acasă! Unul care te iubeşte te aşteaptă să vii!“ El vrea să-ţi dăruiască pace, bucurie şi fericire. (Ev. Matei 11:28). Să dea Domnul ca scrisoarea Lui către tine să fie tot atît de eficace ca şi scrisoarea mamei către fiica ei. Vino acasă şi nu vei regreta niciodată!

Pătruns

„Ah, dacă ar fi omul transparent ca o meduză, pentru ca să poţi privi locul bolii sale.“ Cu aceste cuvinte un doctor îşi exprimase dorinţa fierbinte în numele multor medici. Ei se găseau neputincioşi în faţa „necunoscutului“ din corpul omenesc. O privire „directă“ în interiorul bolnavului le era cu neputinţă. Cine putea bănui că un astfel de vis vreodată va putea deveni realitate. Şi totuşi această zi avea să sosească: 8 noiembrie 1895. În această zi memorabilă, frumosul şi ingeniosul oraş Würzburg, pe care îl cîntase odinioară Walther von der Vogelweide şi în care Tilman Riemenschneider a creat operele sale de artă, iar Balthasar Neumann îşi ridică clădirile sale splendide în stil baroc, se află în înserarea timpurie a unei zile umede de noiembrie. În oraş este linişte. Luminile s-au stins. În noaptea aceasta însă, un bărbat nu poate dormi. Acesta este Wilhelm Röntgen, profesor de fizică la universitate. Încă de cu seară se comportă aşa de ciudat. Mănîncă puţin şi abia

aude ce se vorbeşte. Se grăbeşte să meargă din nou în laboratorul său. O neliniştе inexplicabilă domneşte înăuntrul lui. Röntgen bănuieşte că se află pe urma unei descoperiri nemaiauzite. Însă toată chestiunea mai este încă atît de nesigură şi plină de enigme.

În săptămînile care urmează, noapte de noapte ard luminile în dosul perdelelor din laboratorul său din Pleicherring, care astăzi poartă numele de Röntgenring. Din cînd în cînd, ferestrele laboratorului se întunecă, ca apoi să scapere iarăşi luminile îndărătul geamurilor; însă cine vrea să afle ceva mai detaliat, n-are succes. Röntgen este tăcut şi lucrează de unul singur. În cele din urmă, trebuie să-i aducă mîncarea în laborator şi tot aici îşi aranjează şi un pat de dormit. Numai soţiei sale îi dă de înţeles cînd îi spune: „Eu fac ceva despre care, cînd va afla lumea, va zice: »Röntgen a înnebunit!«". În felul acesta el lucrează 43 de zile în singurătatea laboratorului său. Numai cînd el însuşi va fi sigur de reuşită, intenţionează să vorbească despre aceasta. Iar cînd Röntgen, pe 28 decembrie 1895, îi prezintă preşedintelui societăţii fizico-medicale din Würzburg rezultatele muncii sale neobosite, această comunicare cuprinde 17 puncte clar formulate ca rezultat al experienţelor sale fără număr care l-au preocupat săptămîni la rînd, zi şi noapte. Lucrarea poartă titlul modest „Un nou gen de raze" şi este o senzaţie în domeniul fizicii întrucît face cunoscută descoperirea unui tip de raze atotpătrunzătoare. Această lucrare se tipăreşte imediat, după care la 23 ianuarie 1896 se convoacă o şedinţă a societăţii la care Röntgen însuşi urma să relateze despre descoperirea sa. Însă despre Röntgen şi descoperirea sa publicul începe să afle cu mult timp înainte şi cu totul neintenţionat. Röntgen scrisese prietenului şi colegului său, profesorul Exner de la Viena, o scrisoare în care i-a făcut cunoscut cele mai importante lucrări despre noua sa descoperire, punînd alăturat şi un clişeu al mîinii

radioscopate. Exner se consultă cu cîţiva prieteni asupra acestui lucru şi le arată şi radioscopia. Presa vieneză află şi a doua zi, pe 7 ianuarie 1896, scoate un articol cu titlul „O descoperire senzaţională." Telegramele aleargă în toată lumea şi în toate ziarele apar rapoarte senzaţionale: „S-au descoperit raze minune!", "Corpul omenesc a devenit transparent!". ... Nu numai laicii, dar şi mulţi învăţaţi se îndoiesc de autenticitatea comunicărilor presei. Apoi s-a făcut cunoscută vestea că împăratul, pe data de 13 ianuarie, l-a chemat la el pe savant, iar acesta i-a prezentat descoperirea sa.

23 ianuarie 1896. La şedinţa societăţii fizico-medicale este o mare înghesuială. O mare tensiune domneşte în sală. Într-un proces verbal al şedinţei citim: „Salutat prin aplauze de lungă durată savantul în vîrstă de 50 de ani, cu o statură înaltă, uscăţivă, cu păr închis la culoare şi barbă, intră în sală. Realist şi obiectiv, Röntgen relatează despre descoperirea lui, explicînd referatul prin exemple concrete, executate de aparatele construite de el însuşi. Oricine din sală putea să vadă pe ecran scheletul mîinii sale vii, sau contururile obiectelor împachetate etanş. Bătrînul anatomist, consilierul secret von Koelliker, pune mîna în faţa tuturor pe o casetă etanş izolată faţă de lumină, care se află sub o lampă. Încă în timpul referatului placa se developează, iar imaginea acestui schelet de mînă este privită cu uimire. Röntgen le numise aceste raze cu litera »X«. Însă la sfîrşitul şedinţei, domnul von Koelliker face propunerea ca descoperirea să poarte numele savantului, fapt ce a dezlănţuit o nouă explozie de entuziasm general.

De la acea zi de noiembrie a anului 1895 corpul omenesc a devenit explorabil spre folosul suferinzilor. Orice loc dorit se lasă expus în clişeu. Nici acum însă un lucru nu-l poate face omul, şi anume să fotografieze şi să recunoască ce se ascunde dincolo de starea aceasta corporală. Gînduri-le şi caracterul în multiplicitatea lor de forme nu se lasă

radiografiate. Chiar psihologia, cu grandioasele ei cunoştinţe ştiinţifice stă în faţa pragului unei case mari, necunoscute: omul – creatura necunoscută – aşa s-ar putea aproape spune. Cîtă camuflare, făţărnicie şi joc „de-a v-aţi ascunselea" este posibil, fără ca vreun alt om să le observe! Cîte gînduri rele şi imorale nu se ascund! Nimeni nu le poate observa. Sau poate totuşi?! Aceasta este de neînchipuit. Însă aşa este! Orice om este pe deplin transparent şi complet de pătruns – pînă în cutele cele mai tainice ale inimii şi totul este însemnat cu exactitate, chiar şi gîndurile tainice, căci „Doamne, Tu de departe îmi pătrunzi gîndul", chiar şi gîndurile tainice, căci: „Tu cunoşti toate căile mele", chiar orice cuvînt „căci nu-mi ajunge cuvîntul pe limbă şi Tu, Doamne, îl şi cunoşti în totul." (Ps. 139:2-4) Judecătorul ceresc într-o zi va da totul pe faţă, da, cu adevărat totul. „Fiindcă nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nimic tăinuit, care nu va fi cunoscut şi nu va veni la lumină." (Ev. Luca 8:17).

Meditează asupra vieţii tale! Fii sincer! Nu te înşela pe tine însuţi. Numai atunci Dumnezeu te poate ajuta. Mai întîi tu trebuie să-ţi descoperi păcatele tale înaintea Lui şi numai după aceea El le poate spăla şi ierta. Dacă nu o faci tu acum, atunci o va face El la judecată, cînd te va şi condamna. El astăzi încă îţi oferă iertare prin Isus Cristos.

În faţa lui Dumnezeu, „iertare" înseamnă ştergere şi uitare cu adevărat. Contul tău de datorii şi de vină poate să fie şters cu desăvîrşire. De aceea începe o viaţă nouă cu Salvatorul tău! El îţi promite: „Eu îţi şterg fărădelegile ca un nor, şi păcatele ca o ceaţă. Întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat!" (Isaia 44:22).

Cel mai minunat lucru secundar din lume

Sportul este ceva minunat! Nu mă refer la modernul „sport de spectatori" care se extinde din ce în ce mai mult; căci nu puţini par să creadă într-adevăr că ei sînt deja tipuri sportive atunci cînd populează locurile la peluză în stadioane, ori stau numai în faţa ecranelor de televizoare ca să privească întrecerile sportive. Nu, ci tu însuţi să-ţi oţeleşti corpul pe cît posibil în aer proaspăt şi în natură, primind un nou avînt pentru fiecare zi. Dacă este înţeles în felul acesta, sportul creează o echilibrare fizică şi psihică ce favorizează starea sănătăţii, avînd în vedere felul nostru de viaţă adesea stresant. Deci cînd faci gimnastică, baţi mingea, înnoţi sau schiezi, atunci nu e importantă stabilirea de noi recorduri, ci fortificarea corpului tău pentru a-l păstra flexibil şi sănătos.

De fapt, de unde provine cuvîntul „sport"? El vine – cum putea fi altfel – din Anglia, patria sportului. Acolo a fost preluat în secolul al cincisprezecelea, provenind din verbul latinesc „disportare" (a împrăştia, a distra). În înţelesul originar înseamnă prin urmare „sport" aşa ceva ca distracţie, deci petrecere a timpului. Această noţiune ce depăşeşte cu mult semnificaţia antrenamentului fizic, continuă să existe încă şi astăzi, de altfel, în termeni cum sînt: „Sport al minţii", „Sport filatelist", „Sportul cu undiţa" şi multe altele. Chiar şi expresia „să-ţi faci din ceva

un sport" conduce spre înţelesul iniţial al cuvîntului. Şi exact aceasta ar trebui să fie exerciţiile sportive fizice. Un amuzament sănătos care să reprezinte un balans pentru îndeletnicirile noastre profesionale adesea sărace în mişcare. Doctorii de asemenea accentuează mereu faptul că mai bună ar fi sănătatea noastră dacă ar fi mai puţini spectatori în faţa televizorului, cît şi la marginea terenului de sport, dar în schimb să fie practicate mai mult exerciţiile fizice pentru întărirea corpului.

Şi tocmai cei pasivi, care se consideră sportivi, tocmai aceştia iau sportul aşa de brutal, încît pot să se înfurie sau chiar să se lovească unii pe alţii cînd e vorba dacă mingea a fost într-adevăr în plasă sau nu. Prin aceasta uită cu desăvîrşire ce este sportul de fapt. Un englez înţelept s-a exprimat odată în felul acesta: „Sportul este cel mai minunat lucru secundar din lume".

Cel mai minunat lucru secundar din lume? Uneori îţi vine să te îndoieşti. Iulie 1966. Campionatul mondial de fotbal din Anglia. La marea finală din stadionul londonez Wembley, echipa engleză la 30 iulie învinge unsprezecele naţional german cu scorul de 4:2 şi primeşte din mîna reginei mult rîvnita cupă mondială de aur. A fost un joc captivant, un joc frumos. Cu prelungiri, ambele echipe au luptat 120 de minute şi în cele din urmă germanii au pierdut. Ceea ce s-a întîmplat însă în sferturile de finală şi în semifinală, nu arată nicidecum că sportul ar fi fost cel mai minunat lucru secundar din lume, ci mai degrabă dădea impresia de a fi fost luptă pe viaţă şi pe moarte. Acest fapt a inspirat un mare cotidian german să dea comentariului său asupra jocurilor mondiale de fotbal titlul semnificativ: „Tragedie". Despre frumuseţe şi imparţialitate sportivă nimic nu s-a putut simţi în unele momente. Din păcate, arbitrii au fost nevoiţi prea de multe ori să elimine cîte un jucător de pe teren. Unii jucători au fost eliminaţi chiar complet de către comitetul F.I.F.A.. Se pare că ei

confundaseră terenul de fotbal cu un ring de box. Pe lîngă aceasta, încălcarea regulilor era adesea aşa de perfidă, încît adevărata dimensiune trebuia dezvăluită prin filmarea cu încetinitorul. După terminarea meciului însă, atmosfera continuă în acelaşi spirit degradant. Uwe Seeler, căpitanul echipei germane, a trebuit la rîndul lui să se lase pălmuit de un jucător eliminat din echipa adversă. Arbitrii au putut părăsi stadionul numai sub protecţia poliţiei şi aceasta pe căi secrete. Preşedintele F.I.F.A., Sir Stanley Rous, a trebuit să fie caracterizat de către aceştia ca „idiot", după care a spus resemnat: „Eu privesc cu multă îngrijorare monstruozităţile ...".

Cel mai minunat lucru secundar din lume? Adesea ai cu totul o altă impresie. Încă o dată iulie 1966. Afară este întuneric beznă cînd echipa naţională de fotbal a Italiei, învinsă de echipa R. D. Coreene, aterizează pe aeroportul de la Genua. Ora exactă este 3,28 noaptea. Jucătorii nu au bărbi false după cum un caricaturist dăduse să se înţeleagă mai înainte, ci mai degrabă recurg la protecţia nopţii şi a poliţiei. Aceasta este pricina pentru care sosesc la această oră neobişnuită. Cînd se apropie scara de avion, iar echipa sportivă coboară, nu li se întinde nici un covor roşu, iar în lumina palidă a becurilor de pe aeroport nu li se înmînează nici un buchet de flori. Însă chiar şi momentul şi ora sosirii bine chibzuite, nu-i apără de „salutul de primire" al concetăţenilor lor. O ploaie de pătlăgele roşii şi altele cîte se îndreaptă spre ei ... O mulţime de 700 de capete îi întîmpină cu ţipete şi huiduieli însoţite de cuvinte murdare. Răsplătiţi în felul acesta, sportivii trebuie să străbată drumul de la avion pînă la maşinile ce-i aşteaptă sub paza trupelor italiene de jandarmerie. Chiar şi cînd coloana de maşini se pune în mişcare, mulţimea înfuriată azvîrle în maşini cu lovituri de picior.

Sportul, cel mai minunat lucru secundar din lume? Oricît ar fi de regretabil, dar nu aceasta este realitatea. Şi

aceasta fără să mai relatez, că într-adevăr pe ici, pe colo s-a întîmplat că cineva şi-a pus capăt vieţii, pentru că televizorul s-a defectat în timpul transmisiunii jocurilor mondiale de fotbal, sau pentru că echipa sa preferată a pierdut întrecerea. Acestea pot fi cîteva cazuri izolate, regretabile, ale unor oameni orbiţi pentru un moment. Dar cînd sute, sau chiar mii îşi pierd controlul şi nu mai ştiu ce fac, atunci chestiunea devine şi mai îngrozitoare.

Din nou, iulie 1966. Timp de două ceasuri străzile Lisabonei rămîn ca pustii. Întreaga populaţie stă în faţa aparatelor de radio şi televizoarelor şi urmăreşte meciul cu Brazilia. Apoi, dintr-o dată oraşul parcă explodează. Ca la un ordin, mii de oameni se năpustesc pe străzi cîntînd şi dansînd cu o bucurie exaltată. Spre cer sînt aruncate rachete luminoase. „Sîntem mai buni decît cei mai buni din lume" strigau oamenii, nemaiştiind ce să facă de entuziasmul ce i-a cuprins şi cu toţii se îngrămădesc în restaurante pentru a închina un pahar în cinstea victoriei. Cu totul altfel este atmosfera în Brazilia, şi mai ales în Rio de Janeiro. Într-o piaţă mare, centrală din Rio este ascultată de o mulţime de circa 5.000 de oameni transmisia directă prin radio a meciului din Anglia. Cînd devine clar că iubiţii idoli ai fotbalului sînt învinşi şi detronaţi, mulţi cad în leşin, în timp ce proprietarii de baruri, prevăzători, lasă în jos zăbrelele la geamuri. Şi au avut dreptate, căci mulţimea înfuriată se pune în mişcare. Între suporterii fierbînd de mînie şi poliţie se desfăşoară o adevărată luptă de stradă. Numai cu mare greutate poliţia reuşeşte să oprească mulţimea decepţionată, să nu ia cu asalt cartierul general al federaţiei braziliene de fotbal. Se ajunge la periculoase lupte corp la corp şi mulţi se aleg cu leziuni serioase. Nu altfel se petrece în Sao Paulo, al doilea oraş mare al Braziliei. Aici oamenii de ordine trebuie să formeze un cordon de pază în jurul locuinţei antrenorului naţional, Feola. Suporterii fotbalului strigă plini de ură: „Linşarea

lui Feola! Spînzurarea lui Feola!" Acesta este crudul adevăr. Din cel mai minunat lucru secundar din lume a devenit nebunie şi fanatism dezastruos.

Şi acum fă împreună cu mine un salt sportiv, o săritură în lungime, ca să spunem aşa. Eu vreau să te conduc de la ceea ce trebuie să fie „cel mai minunat lucru secundar din lume", la esenţialul decisiv al vieţii tale. Pavel, marele şi curajosul mesager al iubitului său Domn, a parcurs în viaţa sa mii de kilometri pe jos în călătoriile sale, iar pe mare a avut călătorii aventuroase. El s-a supus unor eforturi corporale mult mai mari decît mulţi eroi sportivi ai timpurilor noastre. Iată ce-i scrie el tînărului său prieten Timotei: „Căci deprinderea trupească este de puţin folos, pe cînd evlavia este folositoare în orice privinţă, întrucît ea are făgăduinţa vieţii de acum şi a celei viitoare." Şi el continuă solemn mai departe: „Iată un cuvînt adevărat şi cu totul vrednic de primit!" (1 Tim. 4:8-9). Acelaşi lucru vreau să ţi-l adresez şi ţie. Oţelirea fizică nu este nimica rău. Deci nu este rău a te căli prin exerciţii fizice şi sport. De aceea, practică sportul mai departe consecvent. Fă ceva pentru fizicul tău. Gîndeşte-te însă că un lucru secundar nu trebuie niciodată să devină un lucru principal! „Principal este ca principalul să rămînă principalul!" Aşa s-a exprimat odată un om plin de umor. Şi ce este principalul? Aceasta este principalul: pune-ţi viaţa în ordine faţă de Dumnezeu şi apoi trăieşte viaţa pentru Domnul tău! Atunci ai făgăduinţa vieţii veşnice şi te aşteaptă o cunună de biruinţă, care nu se veştejeşte niciodată.

Fii pregătit în orice vreme !

Southampton, 19 decembrie 1963. În urletul sirenelor, vaporul grecesc de lux „Lakonia" porneşte în larg într-o croazieră de Crăciun spre Madeira. De pe vas se văd batistele fluturînd ... Ţărmul se pierde în depărtare, toţi pasagerii sînt bine dispuşi, deoarece şi-au programat o călătorie deosebită. În prospectul biroului de voiaj englez stă scris textual: „Aveţi posibilitatea aici să petreceţi o vacanţă în care toate riscurile sînt excluse. Aici aveţi un concediu de care vă veţi aminti mereu şi despre care veţi vorbi tot restul vieţii." Toate riscurile excluse? Desigur, „Lakonia" dispune de o instalaţie automată de prevenire a incendiilor; oricum are mai multe locuri în bărcile de salvare decît pasageri sînt la bord, chiar şi atunci cînd toate cabinele sînt ocupate. Un concediu despre care se va vorbi tot restul vieţii? Şi acest lucru este adevărat – cel puţin pentru supravieţuitori – căci circa 160 de pasageri de pe vasul „Lakonia" îşi găsesc moartea în largul mării cu o zi înainte de ajunul Crăciunului. Care a fost cauza? Un uriaş incendiu. Şi acesta cu toată existenţa unei instalaţii automate de prevenire a incendiilor. Însă cum putea să izbucnească un astfel de incendiu? Din motive necunoscute ...

Bruxelles, 25 iulie 1966. Paturile sînt primenite, iar pe mese sînt aşezate flori. Ca gustare sînt pregătite mîncăruri deosebite. Multe familii din capitala belgiană aşteaptă întoarcerea acasă a copiilor lor. Aceştia urmau să sosească cu autobuzul dintr-o frumoasă excursie de vacanţă făcută

în Austria. Se aşteaptă ... Se face tot mai tîrziu. Se aşteaptă în continuare ... Curînd se strecoară zvonul: „Accident!". Apoi acest zvon este confirmat şi se răspîndeşte cu iuţeala fulgerului: „Accident pe autostrada lîngă Limburg." Răniţi? – Da! – Morţi? – Posibil! – Morţi?? – Da! – Cîţi? ... Apoi deveni realitate crudă: Din cei 43 de pasageri ai modernului autobuz, numai zece au scăpat cu viaţă, 33 au murit, dintre care 28 de adolescenţi şi copii. În aula unei şcoli din Limburg sînt aşezate şiruri lungi de sicrie negre ... .

Londra, 3 octombrie 1952. În gara suburbiei Harrow, trenul de dimineaţă stă gata de plecare şi este ticsit de călători. Cu toate că este timpul de plecare, trenul încă stă pe loc. Nimeni nu ştie de ce. Dintr-o dată, trenul accelerat din Scoţia intră cu viteză nebună în trenul din gară care aştepta. Vagoanele se izbesc şi intră unele în altele ca nişte cutii de chibrituri. După cîteva secunde, un al treilea tren, cel de Londra, în plină viteză străpunge în haosul de dărîmături şi trupuri sîngerînde, împrăştiate de-a lungul şi de-a latul şinelor. Peste o sută de oameni care erau în drum spre locul de muncă, nu mai ajung niciodată acolo ... .

Dar ce rost au aceste relatări? Aceasta ar însemna cumva că nu mai trebuie să călătoreşti cu trenul, sau cu maşina, sau să nu mai întreprinzi nici o călătorie cu vaporul sau cu avionul? Dacă te gîndeşti la cei 16.000 de morţi care rezultă anual din accidentele de circulaţie în R.F.G., aproape că ai ajunge la concluzia aceasta. Dar unde te mai poţi simţi în siguranţă? Niciunde. Accidente şi boli ţi se pot întîmpla şi acasă, acestea pot lovi atît pe bătrîn cît şi pe tînăr. Am o fotografie unde împreună cu mine se mai văd patru dintre prietenii mei, cu scurt timp înainte de bacalaureat. Cinci tineri sănătoşi şi plini de optimism. Nu după multă vreme, doi dintre tineri au murit. Unul într-un accident de automobil, celălalt în urma unei boli grele; tocmai el, cel mai sportiv şi cel mai vînjos dintre noi,

a trebuit să sufere de o boală aşa de chinuitoare.

Cu mult înainte, cînd eram în clasele primare, aveam un coleg strungar, cu părul creţ de culoare blond-roşcat. Era sprinten ca o sfîrlează şi plin de viaţă. Cînd învăţătorul nu era în clasă, încăleca peste b nci şi masă. Pe lîngă aceasta era aşa de sănătos şi sincer, că l-am îndrăgit în mod deosebit. S-ar fi gîndit cineva ca tocmai el să se îmbolnăvească aşa de grav? Cînd stăteam lîngă patul lui din spital şi el mă privea cu ochii lui luminoşi de băieţandru, încă nu bănuia nimic din ceea ce eu deja aflasem. Doctorii au pierdut orice speranţă în vindecarea lui. Avea numai 15 ani. Curînd colegii lui au stat în faţa mormîntului deschis ... Ceasul lui s-a oprit. Toate ceasur. e se opresc odată, la unul mai devreme, la altul mai tîrziu.

Odinioară în Londra, cînd am fost martor ocular la agitaţia şi consternarea produsă de accidentul de tren din Harrow, am văzut fotografiile în ziare. Pe una din fotografii se putea vedea un ceas. Era ceasornicul de pe peronul gării unde trenul de suburbie fusese zdrobit cu desăvîrşire. Arătătoarele lui indicau ora 8 şi 19 minute, exact clipa ciocnirii care le oprise pe loc. Însă lîngă ceas se mai putea vedea ceva. Acolo era atîrnat un afiş cu cuvintele: „Pregăteşte-te să întîlneşti pe Dumnezeul tău!" (Amos 4:12).

Cît de puţini vor fi citit acele cuvinte de pe placardă şi cîţi din ei vor fi cugetat asupra lor? Dintr-o dată însă, aceste cuvinte vorbeau cu glas de tunet, căci mulţi oameni au trebuit chiar în clipa aceea să-l întîlnească pe Dumnezeu. Ceasul lor se oprise.

O, de n-ai trece nepăsător pe lîngă aceste cuvinte biblice! Ele au fost adresate poporului lui Israel, însă mai vorbesc încă şi astăzi fiecăruia care vrea să le audă. Mai devreme sau mai tîrziu, vine ora pentru fiecare, cînd trebuie să întîlnească pe Dumnezeu. Eşti pregătit? Eşti tu la adăpost în Isus Cristos?

Horoscopul săptămînii

În orice ziar cotidian, revistă sau prospect pe care măcelarul ţi le pune amabil în sacoşă împreună cu cîrnatul şi şunca, peste tot te loveşti de acelaşi lucru: de horoscop. De fapt ce este un „horoscop" şi de ce în zilele noastre se întrebuinţează atît de multă cerneală pentru aşa ceva?

Cuvîntul „horoscop" provine parţial din latină, parţial din greacă şi înseamnă „perspectiva orei" sau „vederea orei". Se cerceta cum era poziţia stelelor, una faţă de cealaltă, în momentul naşterii unui om. De aici se credea că se pot primi lămuriri asupra destinului său. Grecii şi romanii au preluat aceste lucruri obscure de la babilonieni, ai căror preoţi păgîni se ocupau în mod deosebit cu prezicerea viitorului, pe baza studiului corpurilor cereşti – un neologism numit „astrologie". În evul mediu această superstiţie era foarte larg răspîndită, însă, şi aceasta ar trebui să alarmeze cel mai mult, ea a fost în floare nu numai în întunecimea evului mediu, ci astăzi este cu mult mai mult răspîndită. Pare a fi doar o glumă, însă este cruda realitate. În epoca noastră luminată, progresistă, în care dezagregăm atomul şi trimitem în spaţiu nave cosmice, credinţa în horoscop este superstiţia cea mai larg răspîndită.

Cum este posibil acest lucru? Mulţi oameni nu mai cred în Dumnezeu; sau ceea ce este şi mai rău, ei trăiesc aşa ca şi cum n-ar exista Dumnezeu. Ei vor să fie independenţi, să facă sau să lase numai ce le convine lor. De aceea se

îndreaptă spre o altă credinţă aproape obligatoriu, şi anume superstiţia. Aceasta este tot o credinţă, chiar dacă ea este îndreptată în sens opus, spre Satana. Cine este superstiţios, cade automat în vraja puterilor întunericului. Iar cine îi întinde Satanei degetul cel mic, aceluia el îi apucă toată mîna. Un astfel de deget mic este horoscopul.

În S.U.A. se cheltuiesc anual aproximativ 800 milioane de mărci pentru astrologie. Acolo există nu mai puţin de 30.000 de astrologi, care prin meseria aceasta îşi fac afacerile lor. În Anglia, potrivit statisticilor, două treimi din adulţi citesc sau răsfoiesc horoscoapele. Dar cum este situaţia în Germania Federală? Un institut de cercetări ale opiniilor a întrebat multe persoane asupra părerilor lor despre astrologie. Rezultatul obţinut: 28 % citesc zilnic horoscopul, 25 % citesc din cînd în cînd, 47 % nu-l citesc. Cu alte cuvinte, mai mult de jumătate din concetăţenii noştri citesc zilnic sau ocazional horoscopul.

Oare este adevărat ce stă scris în horoscop? Dacă horoscoapele din ziarele noastre ar spune adevărul, atunci n-ar exista, conform zodiacului, mai mult de 12 grupuri de oameni dintre care fiecare grupă ar trebui să experimenteze zi de zi aceleaşi lucruri. În afară de aceasta, horoscoapele din diferite ziare şi reviste se contrazic unul pe altul, sau sînt redactate într-un fel lipsit de precizie ca să poată fi interpretate în multe feluri cu multe înţelesuri, ca să se potrivească pentru oricine. De asemenea „regulile de joc" ale astrologiei sînt pe deplin arbitrare şi nu au de-a face cu ştiinţa cîtuşi de puţin. Aşa că nu trebuie să ne mirăm cînd adevăraţii oameni de ştiinţă ai astronomiei sînt adversari hotărîţi ai astrologiei cu totul neştiinţifice. Într-o depoziţie a societăţii astronomice se spune: „Ceea ce astăzi se prezintă ca astrologie, cosmobiologie ş.a.m.d., nu este altceva decît un amestec de superstiţie, şarlatanie şi afacerism."

Obiectiv deci, nu se poate da crezare horoscopului. Pentru aceasta însă să credem că poate fi doar o prostie, o glumă nevătămătoare? Nu, în nici un caz, nu. Cine îşi pune încrederea în horoscop se aşează cu aceasta în conflict direct cu Dumnezeu. El ajunge în sfera de extindere a puterii Satanei. După Biblie, superstiţia nu este numai un semn de prostie, credulitate şi lipsă de cunoştinţă, ci o punere la dispoziţia puterilor împotrivitoare lui Dumnezeu. „Să nu vă duceţi la cei ce cheamă duhurile morţilor, nici la vrăjitori; să nu-i întrebaţi, ca să nu vă spurcaţi cu ei. Eu sînt Domnul, Dumnezeul vostru." (Leviticul 19:31).

Credinţa în horoscop a fost, este şi va fi pînă la sfîrşit o credinţă demonică, drăcească. Urmările acestei credinţe ne înconjoară în tot locul: indiferenţă faţă de Cuvîntul lui Dumnezeu, deprimare, melancolie. Este un drum ce conduce la pierzare. Într-o astfel de viaţă se poate zări adesea de aici înspăimîntătorul foc al gheenei. Nu în zadar spune Dumnezeu despre acela care face astfel de lucruri: „Îmi voi întoarce Faţa împotriva omului aceluia ..." (Leviticul 20:6). De aceea nu trebuie să credem în horoscop. De aceea nu trebuie nici să-l citim. Ca şi toate lucrurile oculte, magia, ghicitul în cărţi, chiromanţia ş.a.m.d., horoscopul este viclenie perfidă ca o pînză de paianjen. Cine ajunge odată în ochiurile ei, fie chiar şi în glumă, se încurcă tot mai adînc în ele.

Cum poţi ieşi afară din această periculoasă pînză de păianjen? Unde se poate găsi eliberare? Mai întîi trebuie să-ţi dai seama că tu singur nu te poţi elibera. Nici un om nu este suficient de puternic ca să poată birui forţele întunericului din această lume. Singurul care este suficient de puternic, este biruitorul de la Golgota, Isus Cristos. El este Fiul lui Dumnezeu care l-a biruit pe cruce pe Satana. Această biruinţă trebuie s-o iei pentru tine în mod personal, ca un drept al tău. De aceea vino la El cu toate

păcatele tale şi constrîngerile ce le ai! Mărturiseşte-I vina ta! El te iartă şi-ţi curăţeşte inima, după care Isus Cristos îţi dă şi putere să începi o viaţă nouă cu El, spunînd NU păcatului.

Atunci nu mai ai nevoie de horoscop. Talismanul poţi să-l arunci la coşul de gunoi. Coşarul privit în legătură cu norocul tău îţi va deveni indiferent. O pisică neagră ce-ţi va tăia drumul poate să-ţi pară frumoasă sau nu, dar norocul sau nenorocul nu depinde de ea. Vinerea în ziua de 13 a lunii îţi vei vedea de treburile tale tot aşa de voios ca şi în celelalte zile. Cuvintele precum „mult noroc" sau „a ţine pumnul strîns", ce nu vin de la Dumnezeu, nu-ţi vor mai aluneca pe buze, iar tu nu vei mai trebui să baţi de trei ori în masă pentru a-ţi asigura viitorul. Cînd Isus Cristos este Domnul tău, atunci El îţi hotărăşte viitorul. Iar viitorul, orice om vrea să-l asigure. Noi nu lîncezim ca un mormoloc. Noi sîntem înzestraţi cu daruri spirituale, putînd să cugetăm asupra noastră retrospectiv, în momentul de faţă şi să privim în viitor. Totuşi, despre viitor nu ştiu nimic; nici măcar ce-mi va aduce clipa următoare. Nimeni nu poate spune acest lucru, nici mie, nici ţie. Însă, dacă Isus Cristos este Domnul tău, atunci te ştii călăuzit de El în toate situaţiile din viaţă ajungînd în împrejurări gata pregătite. Atunci noi, tu şi eu, putem spune cu o încredere neclintită că nu ni se poate întîmpla nimica decît ceea ce El a ales pentru noi şi ceea ce nouă ne este de folos. Astfel, viitorul nostru nu se află în stele, ci în voia lui Dumnezeu plină de har şi de îndurare.

Falsificări

Într-un oraş italian a murit un cunoscut expert de artă. Averea lăsată, care cuprindea desene de Paul Gavarni, renumit grafician francez, tocmai era pe punctul de a se vinde la licitaţie. Atunci un străin, pe semne el însuşi un colecţionar, intră în sala de licitaţie şi cere să i se arate foile de artă.

– „Acestea sînt falsificări", zice el indignat.

Din pricina unei asemenea impertinenţe a străinului, funcţionarul însărcinat cu vinderea obiectelor la licitaţie îi arată acestuia că desenele sînt semnate de către artist. Cu toate acestea străinul îşi menţine părerea.

– „Doar ele provin din averea cunoscutului colecţionar Arivano", replică agentul care conduce licitaţia.

– „Chiar aşa fiind", răspunde străinul cu vocea iritată.

Persoanele dornice de a cumpăra, îi înconjoară curioase pe cei doi certăreţi.

– „Răposatul a fost doar un prieten personal al lui Gavarni!"

– „Aceasta este o minciună! Este ceva cu totul imposibil!", sună impunător răspunsul străinului.

Agentul de la licitaţie spumegă de furie şi strigă către el:

– „Cum puteţi afirma aşa ceva revoltător?"

– „Pentru că ...", replică domnul cel străin foarte liniştit, „pentru că eu însumi sînt Gavarni.".

Se aud strigăte furioase din partea mulţimii.

– „Aruncaţi-l afară! Şarlatanul, înşelătorul!".

Agentul, care acum este de părere că are de a face cu un alienat mintal, dă ordin ca cel ce a tulburat liniştea să fie îndepărtat fără întîrziere. Licitaţia continuă, iar preţurile pentru desenele oferite se urcă mereu ... .

Această întîmplare s-a petrecut cu mulţi ani în urmă, iar străinul a fost cu adevărat Paul Gavarni. Însă pentru că el nu voia să fie tratat cu neîncredere de către admiratorii săi plini de temperament, nu i-a trecut prin minte altceva mai bun decît să tacă pentru moment.

Aş mai adăuga acestei întîmplari o mică anecdotă a lui Picasso, renumitul reprezentant al picturii moderne, care a fost întrebat odată care ar fi, după părerea lui, cel mai mare talent printre pictori. Maestrul, surîzînd, răspunde: „Peter Paul Rubens, căci a pictat în viaţa lui circa 600 de tablouri, dintre care s-au mai păstrat pînă astăzi 2.700 de bucăţi."

Înţelegi ce a vrut să spună Picasso cu acest răspuns semnificativ? Aproape că nu există un alt domeniu în care să se facă atîtea falsificări ca în pictură. Preţurile aproape astronomice pe care le obţin lucrările pictorilor renumiţi de pretutindeni le-au dat idei celor din breasla falsificatorilor. Adesea este extrem de dificil să deosebeşti un Rembrandt original de unul fals, căci falsificatorii de obiecte de artă sînt foarte rafinaţi şi lucrează de cele mai multe ori după reţetele vechiului maestru.

Ce-i drept, se poate descoperi cu succes din ce elemente sînt vopselele care au fost folosite. Astăzi, cu ajutorul procedeelor chimice, se poate stabili dacă de exemplu un albastru ultramarin conţine elementele artificiale moderne, sau corespunde albastrului scos dintr-o anumită

piatră preţioasă de vechii maeştri. De asemenea şi pînza care serveşte ca fond de pictat este un important criteriu. În afară de aceasta, mai sînt şi fisurile fine în stratul de vopsea care arată vechimea şi încă multe altele. Însă după cum am mai amintit, falsificatorii stăpînesc adesea secretele de atelier ale maestrului original tot aşa de bine ca şi artistul. Vopselele le produc ei înşişi după vechi reţete şi ştiu să-şi procure pînză veche pentru fond. Ei posedă suficiente tehnici pentru ca un tablou proaspăt să pară în decursul a cîtorva ore unul vechi de 300 de ani.

Este nevoie de metode criminalistice foarte moderne şi de cunoştinţe de specialitate bine întemeiate, ca să recunoşti o pictură falsă. Ce-i drept, uneori există şi puncte de reper mai simple pentru a demasca un fals. Sînt cunoscute cazuri la care o amprentă digitală a falsificatorului, sau un fir de păr al pensulei, bine lipit, pe care pictorul original nu putea să o fi folosit, să fi adus deja la lumină toată şarlatania. O pictură renumită care se pretindea a fi originalul pictat de Franz Hals, a fost recunoscută ca o falsificare prin aceea că, cu ajutorul unei radiografii, s-a putut descoperi în lemnul de sub „stratul original de vopsea“ un cui de fabricaţie foarte modernă.

În felul acesta, fotografia, lămpile de cuarţ şi razele Röntgen ajută astăzi pentru a putea deosebi originalul de imitaţie. De exemplu cînd se fotografiază tablouri de Rembrandt, omul de specialitate poate privi printr-un microscop, ca pe baza microfotografiei să constate dacă tabloul indică mînuirea caracteristică a pensulei maestrului sau nu.

Cu toate acestea însă breslei falsificatorilor îi merge bine mai departe. Chiar oamenii de specialitate cad adesea în cursa lor. În faţa judecăţii tribunalului din Stuttgart s-au aflat cu ani în urmă falsificatori care au vîndut copii ale pictorului german Carl Spitzweg drept originale, în valoare totală de peste un milion de mărci, pentru 54 de bucăţi.

Afacerea a fost penibilă, pentru că şi o serie de „experţi de frunte“ au fost înşelaţi căci au semnat dovada de originalitate, aşa – numita „expertiză“.

Cu cît mai cunoscut este numele unui artist, cu atît mai rîvnite sînt tablourile sale. Cu atît mai mare este necesară neîncrederea cînd este vorba de-a deosebi o copie de original. Marele pictor olandez van Dyck ar fi putut termina în viaţa lui cam 70 de tablouri. Însă dacă s-ar aduna la un loc toate tablourile care-i sînt atribuite, ar fi cam 2.000 de picturi în total, cu care l-ar depăşi considerabil pe Peter Paul Rubens, amintit în anecdota de mai sus a lui Picasso. Tot aşa este şi în domeniul graficii. Aşa de pildă se afirmă că ar fi în circulaţie 500.000 de falsificări ale gravurilor în aramă şi sculpturilor în lemn ale lui Dürer.

Probabil cel mai mare falsificator al timpurilor noastre a fost olandezul van Meegeren. El a copiat tehnicile maestrului original cu o astfel de perfecţiune, încît şi astăzi, după moartea lui, încă nu s-a încheiat disputa pentru calitatea reală de autor a cîtorva din tablourile sale. De regulă, tabloul unui maestru original nu se poate găsi aşa dintr-o dată într-o cameră de vechituri. De aceea, el a descoperit pe baza unui studiu intensiv al biografiei pictorului în cauză, o preistorie verosimilă a tabloului. În felul acesta van Meegeren a încasat suma de 375.000 de guldeni pentru falsul „Ucenicii în drum spre Emaus“ a maestrului original Vermeer; şi tot pentru un tablou reprodus de el, „Cina cea de taină“, un cumpărător de bună – credinţă a plătit 1.600.000 de guldeni. S-a făcut un mare scandal, însă paguba produsă nu a mai putut fi recuperată.

Pe lîngă toate acestea, cazul van Meegeren a lămurit un lucru: toate copiile sînt minciuni. Ele sînt exact aşa de vrednice de dispreţuit ca şi minciunile. Tablourile pe care van Meegeren le-a conceput personal şi le-a pictat, au fost fără importanţă şi de calitate inferioară. Nota zece ar fi

meritat numai pentru reproducerile lui. Însă tocmai acestea nu erau veritabile, ci doar imitaţia tehnic posibilă a maestrului original. Lui însuşi i-a rămas numai reputaţia tristă de a fi fost un falsificator; asta înseamnă un mincinos.

· Ştii tu că şi în domeniul religios există falsificatori? Sînt mulţi care se pretind ca foarte importanţi. De parcă prin puterea lor ar fi cîştigat singuri cerul, sau de parcă Dumnezeu ar trebui să se bucure în mod deosebit de persoane ca ei. Ascultă însă Cuvîntul Fiului lui Dumnezeu: „Nu oricine-Mi zice: »Doamne, Doamne!« va intra în Împărăţia Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri." (Ev. Matei 7:21) Se poate deci să spui „Doamne, Doamne!" şi să fii un falsificator. O imitaţie şi nimic autentic.

Dar oare care este voia Tatălui din ceruri? Ca tu să îndrăzneşti să faci pasul de la falsitate la autenticitate, de la minciună la adevăr. Ca tu să spui că vrei să renunţi în sfîrşit la întreaga politică de camuflare a vieţii tale. Trebuie să fii tu însuţi – după cum a spus Dr. Martin Luther – un om pierdut şi condamnat. În exterior pari a fi ireproşabil, în profesiune capabil, în familie cu o conduită exemplară – toate acestea nu pot fi tăgăduite – însă înaintea lui Dumnezeu, unul care poate doar să recunoască: „Doamne, sînt un biet cerşetor în faţa Ta! Nimic nu-Ţi pot aduce ... Tu eşti totul, Doamne!"

Aceasta este minunea pocăinţei, minunea naşterii din nou: cînd sfinţenia lui Dumnezeu îmi devine conştientă şi mă conduce în lumina Cuvîntului Său, către Cel răstignit, cînd eu recunosc la picioarele acestui Fiu al lui Dumnezeu, vrednic de închinare, că acest Domn de pe cruce nu este un oarecare întemeietor de religii, nu un oarecare reformator social, nu e nici un martir care a murit pentru ideile lui şi nici o culme a piramidei omeneşti, ci El este Mîntuitorul şi Salvatorul meu.

Aici se vorbeşte ...

... şi oare despre ce nu se vorbeşte aici! Eu afirm că abia de mai există vreun loc în toată lumea în care să se vorbească mai mult ca aici în Hyde Park, „marele plămîn" al Londrei. În centrul acestui imens oraş cu mai mult de opt milioane de locuitori, Hyde Park-ul se întinde pe o suprafaţă de 500 de pogoane, că foarte uşor te poţi rătăci în el; dar aceasta i se poate întîmpla doar unui străin, căci londonezii îl cunosc mult prea bine. Cînd aceştia doresc vreodată să scape de agitaţia şi zgomotul metropolei, atunci iau drumul care duce spre Hyde Park. Aici, se mai poate respira încă aer curat în loc de gaze de eşapament. Zgomotul motoarelor nu răzbate pînă aici şi-n felul acesta te poţi bucura nestingherit de suprafeţe întinse de iarbă verde, frumos îngrijită şi de foşnetul frunzelor. Pentru relaxare însă, cine vrea să practice şi vreun sport oarecare, poate fi satisfăcut şi în acest fel: baie, plimbare cu barca, pescuit, călărie, totul se orientează după dorinţa ta, însă, ce-i drept, şi după punga ta. Pentru acela însă care nu prea are bănuţi de prisos, Hyde Park are şi pentru el ceva care nu costă nimic. Poţi asculta aici atît de multe discursuri, cîte doreşti. În Hyde Park oricine are dreptul să-şi deschidă gura în public şi să spună tot ce are pe inimă şi ce gîndeşte că e bine. Poţi să-ţi închipui că în felul acesta auzi fel de fel de lucruri.

Aşa că, îngăduie-mi ca într-o după-amiază frumoasă de

sîmbătă să fac cu tine o plimbare prin Hyde Park. Cînd păşim prin larga intrare principală la „Marble Arch" (Arcul de marmoră), vedem mai întîi mii de şezlonguri pe care londonezii obosiţi le pot închiria pentru cîţiva bănuţi. Mergem mai departe pînă acolo unde se află primii copaci şi tufişuri. Acolo zărim deja pe aleile largi primele grupuri de oameni. În mijlocul unui astfel de grup stă vorbitorul înălţat pe o ladă de săpun sau un fel de scară cu trepte. „Speakers corner" (colţul vorbitorilor), este în cele din urmă cel mai animat colţ din Hyde Park; aici sînt aşa de mulţi vorbitori, încît poţi să asculţi cu o ureche un „Tory" (membru al partidului conservator), iar cu cealaltă pe un comunist. Aici găseşti reprezentanţii celor mai diferite partide şi organizaţii, evrei, catolici, „apostoli ai sănătăţii", în plus vorbitori particulari şi reformatori, care, după concepţiile lor proprii, vor să îmbunătăţească lumea.

Tipurile fiecărui vorbitor în parte se deosebesc ca ziua de noapte. Aici un gentleman cu frac şi papion, colo un individ nebărbierit cu pălărie de bătăuş pusă pe-o ureche; ici vorbeşte un tînăr evreu uscăţiv, dar care prezintă o barbă impunătoare, ondulată, ce îi acoperă tot obrazul, lîngă el un călugăr durduliu, ras bine, cu o pereche de ochelari pe nas cu o ramă din corn, neverosimil de groasă. De altfel, nu toţi sînt chiar aşa de paşnici cum par, ci pot să facă scandal şi să-l privească mînios pe cel care vrea să-i fotografieze. În arta retorică de asemeni se antrenează şi oameni de culoare, de toate nuanţele; căci acolo unde bate inima unui fost imperiu mondial, poţi vedea toate culorile pielii. De exemplu, aici poţi vedea un negru îmbrăcat bătător la ochi de elegant, care pledează cu toată pasiunea pentru fraţii săi asupriţi din Africa de Sud.

Vis-à-vis vorbeşte un ateist. El vorbeşte cu cuvinte pline de ură despre Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, afirmînd că Isus a murit şi n-a mai înviat niciodată. Făcînd abstracţie de faptul că eu împreună cu mulţi alţii putem să mărturi-

sim cu bucurie că Isus este Fiul lui Dumnezeu şi Domnul viu al vieţii noastre, totuşi în sufletul meu s-a iscat o altă întrebare: de ce acest ateu aruncă toată ura sa asupra unuia despre care el afirmă că este mort? Pe cei morţi nu-i urîm, ci îi lăsăm în pace. Astfel aceste cuvinte urîte ieşite din gura unui vorbitor necugetat şi îngîmfat, oricît de curios ar suna, sînt pentru mine o dovadă pentru El, cel viu. Şi El, „Cel ce şade în ceruri rîde, Domnul, Îşi bate joc de ei" (Psalmul 2:4).

Isus cel înviat este prezent chiar şi aici în Hyde Park. El, a cărui împărăţie nu este din lumea aceasta, chiar şi aici în inima marei metropole, îşi are ambasadorii Lui. Iată un cerc restrîns de fete şi băieţi care cîntă veseli cîntări de pocăinţă. În încheiere flăcăi tinerii şi fete dau o mărturie vie despre Domnul şi Stăpînul lor. „Binecuvintează suflete pe Domnul şi tot ce este în mine să binecuvinteze Numele Lui cel sfînt!" (Psalmul 103:1) „Ah, dacă ai dori şi tu să-L primeşti pe Isus ca Domnul şi Mîntuitorul tău şi viaţa ta ar fi frumoasă şi fericită ...", aşa spune chiar acum un tînăr simpatic dintre ei. El spune aceasta cu atîta convingere, după care răsună din nou un cîntec voios creştinesc.

Hyde Park este ciudat de curios. Cîte cuvinte să fi auzit tu pînă acum? Cîte cuvîntări au fost fără folos, sau chiar răutăcioase şi sînt demult uitate. Doar cuvintele vieţii veşnice ieşite din gura martorilor curajoşi nu-şi pierd valabilitatea nici chiar în Hyde Park.

Omul din mijloc

Guvernatorul roman meditează şi iar meditează ... Ce-ar putea să facă? Cum L-ar putea scăpa pe acest Isus Cristos, la care nu poate găsi nici o vină, de mînia nestăpînită a marilor preoţi şi a poporului aţîţat de aceştia? Atunci îi vine un gînd. El avea obiceiul ca la fiecare sărbătoare a paştelui să slobozească poporului iudeu cîte un întemniţat. Însuşi poporul avea voie să aleagă cine să fie eliberat. La timpul acela se afla în închisoare un om deosebit de rău, care fusese închis pentru o răscoală care avusese loc în cetate, şi pentru un omor. Acest om, Baraba, era un şef de bandă foarte periculos. Legionarii romani au făcut într-adevăr un serviciu bun cînd, în sfîrşit, au putut să pună mîna pe el. Acum poporul este la adăpost de acest om al violenţei. Am găsit soluţia, se gîndeşte Pilat: Voi lăsa poporul să aleagă pe cine vrea să-l elibereze, căci nu va alege pe ucigaş.

Tu ştii cum continuă povestea. De trei ori se adresează Pilat către mulţimea norodului adunat în faţa palatului administrativ. De trei ori le cere să aleagă: „Vreţi să vi-l eliberez pe Isus sau pe Baraba? Ce rău a făcut acest Isus? Eu nu găsesc nici o vină în El!" Şi de trei ori poporul ca orbit strigă: „Pe cruce cu El! Pe cruce! Dă-ni-l pe Baraba!" Şi lui Baraba i se dă drumul ... .

Străzile capitalei iudeice sînt ca pustii. Mulţi din oraş au mers la Golgota, la locul de execuţie, ca să asiste la răstig-

nirea răufăcătorilor. De-a lungul străzii se strecoară un om: Baraba. Nu-i vine a crede că este liber. El este liber! Însuşi guvernatorul roman i-a dat drumul. Atunci îi vine un gînd în minte: „Vreau să merg şi eu o dată pînă la Golgota. Doar astăzi, acolo, ar fi trebuit să-mi bată ceasul." Astfel el urcă încet şi se amestecă necunoscut printre norodul ce se uită cu gura căscată şi slujitori zeloşi ai călăilor. Cînd se opreşte în dreptul celor trei cruci cugetă în sinea lui: „Pe cel din stînga îl cunosc bine, iar cel din dreapta, a fost tovarăşul meu de furt şi omor. Da, aceştia sînt tovarăşii mei. Acolo, în mijlocul celor doi ar fi trebuit să-mi fie sfîrşitul. Dar omul din mijloc, pe acesta nu-l cunosc. Nu era dintr-ai noştri. Însă un lucru ştiu precis: crucea pe care este el răstignit, era pregătită pentru mine ...".

Ai stat şi tu vreodată să cugeţi la Isus? Ai recunoscut şi tu zicînd că „acest Isus a suferit în locul meu"? Dumnezeu a făcut un schimb minunat. Eu trebuia să fi căzut pradă blestemului de-a fi părăsit de Dumnezeu. Eu trebuia să mor din pricina dreptăţii şi nu Fiul lui Dumnezeu care este sfînt şi fără pată. Aceasta este taina de la Golgota. Păcatele mele care sînt roşii ca sîngele le-a luat asupra Lui. Dumnezeu L-a tratat pe Fiul Său ca pe un păcătos, trebuind să-L părăsească. Ce iubire incomensurabilă a putut găsi o astfel de cale pentru a merge pe ea! Roagă-te, inima mea! Eu sînt eliberat de păcate, sînt împăcat cu Dumnezeu!

Aceasta este vestea cea mai bună din lume. Ce faci tu cu ea? Ai luat tu cunoştinţă de ea? Ai răspuns tu cu un „Da"? La tine este totul în ordine? Sau te mulţumeşti cu puţină emoţie şi un pic de încuviinţare?

Acesta-i tot răspunsul tău? Ascultă! Dumnezeu vrea ca această măreaţă solie să fie primită pe de-a întregul în inima ta. Această hotărîre este cea mai importantă din viaţa ta. Dumnezeu te întreabă cum vrei să răspunzi la fapta dragostei Sale. Un dar de o valoare incomensurabilă

este pregătit pentru tine. Însă tu trebuie să-l accepţi, să ţi-l însuşeşti. Pentru aceasta sînt necesari doi paşi:

1. Recunoaşterea că tu ai meritat blestemul, pedeapsa şi moartea pe care Isus, Fiul lui Dumnezeu, care este fără vină, le-a suferit pe cruce. Priveşte-ţi păcatele în mod serios. Umileşte-te adînc şi nu-ţi ascunde vina. Învinge-ţi orice sfială înainte de a te ruga şi vorbeşte-I cu glas tare. Căci: „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire." (1 Ioan 1:9).

2. Cu toată inima şi plin de încredere mulţumeşte-I Lui pentru iertarea păcatelor tale. Ceea ce Isus Cristos a împlinit este valabil fără limită şi pentru tine. Nu trebuie să faci ceva deosebit. Credinţa ajunge pe deplin aceluia care se încrede în făgăduinţa lui Dumnezeu ca un copil.

Osînda este abrogată! O comunicare specială fără seamăn! Ea este prevăzută cu semnătura lui Dumnezeu, şi nici o putere din lume nu poate revoca vreodată hotărîrea lui Dumnezeu. Însă dacă este valabilă şi pentru tine – cum am mai spus – aceasta depinde de tine. De aceea du-te şi tu
la acele trei cruci de pe Golgota. Priveşte la Fiul lui Dumnezeu care sîngerează pînă cînd ţi se va limpezi sufletul şi vei recunoaşte:

> Crucea din mijloc a fost înălţată pentru mine; omul din mijloc a murit în locul meu. „Acum ştiu aceasta şi mă bucur, preamărind milostivirea Ta."

Nu te supăra, frate !

Inventatorul acestui joc bine cunoscut se vede că a fost un bun cunoscător de oameni. El a ştiut cît de uşor ne putem supăra din cauza lucrurilor mărunte care ni se întîmplă în viaţa de zi cu zi, atît pe semenii noştri, cît şi pe noi înşine. Şi aceasta pe drept sau pe nedrept. Biblia vorbeşte despre supărarea fatală, cea mai cumplită care există, de a te supăra chiar pe Isus Cristos. Într-adevăr, acei ce fac aşa ceva sînt de-a dreptul de compătimit, căci este imposibil ca astfel de oameni să fie oameni fericiţi. Isus Cristos spune: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire". (Ev. Matei 11:6).

Însă cum este posibil aşa ceva, ca să găseşti în El o pricină de a te scandaliza? Doar nu locuim noi într-o ţară creştină? – Ba da. Nu respectăm noi cu grijă formalităţile creştine? – Da, desigur. Isus Cristos însă vrea mult mai mult. El nu doreşte doar o faţadă evlavioasă, o spoială creştină. – Atunci ce vrea El? – El te vrea pe tine şi doreşte inima ta!

De aceea El şi-a dăruit viaţa neprihănită pe crucea de la Golgota, ca tu să primeşti izbăvirea păcatelor tale şi să poţi începe o viaţă liberă, fericită.

Şi acum urmează un lucru, care de altfel pentru mulţi este de neînţeles. Mulţi oameni cufundaţi în păcat, pur şi simplu nu vor să vină la Isus. Păcatul ce-i ademeneşte cu „bucuriile" lui de o clipă, le este mult mai plăcut. Ce-i

drept, lumina dumnezeiască pătrunde şi în întunericul sufletului lor, însă ei se închid faţă de ea, căci întunericul le place mult mai mult. (Citeşte Ev. Ioan 3:19). Ei fac aşa precum odinioară unii oameni, cînd s-au instalat primele linii electrice şi s-au pus becuri luminoase. Ei le spărgeau, pentru că, la lumina lor, dintr-o dată se putea vedea murdăria şi gunoiul din colibele lor. Se necăjeau pe lumină, ca şi aceia care se supără pe Isus Cristos, raza de lumină a lui Dumnezeu.

Pentru alţii, oameni morali, adesea sus-puşi crucea de pe Golgota este în mod deosebit un mare necaz, un prilej de poticnire. „Un mîntuitor răstignit? Pentru vina mea? – Nu vorbiţi în mod ofensator! Fără fanatism! De un Fiu răstignit al lui Dumnezeu n-am nevoie!" Astfel sau într-un mod asemănător, vorbesc sau gîndesc mulţi. Apoi continuă: „Ştiţi dumneavoastră ce sînt eu? Eu sînt un umanist. Eu pledez pentru libertatea şi demnitatea umană. Eu nu fac nimănui nici un rău. Ba chiar, sînt gata să ajut. Eu sînt cinstit şi pot privi în faţă pe oricine." Niciodată n-au existat atîţia oameni autocraţi ca astăzi, care se exprimă deschis, sau gîndesc în sine: „Eu n-am nevoie de nici un salvator. Eu mă ajut singur!" Toţi aceştia însă, uită că singurul care s-a scos din mlaştină, trăgînd de propriul său moţ de păr, a fost Münchhausen. Şi el a fost un mincinos.

Cercetează-te dacă şi tu găseşti în Isus Cristos un prilej de poticnire, dacă eviţi pe cît ţi-e posibil să pronunţi măcar numele de Isus. Dacă acesta e adevărul, atunci te rog cu seriozitate un singur lucru: descopere-I răul de bază care este vinovat de această situaţie. Sînt păcatele tale. Lumina şi întunericul nu pot sta împreună. Aici este rădăcina necazului (prilejului de poticnire). Însă există ceva care se potriveşte foarte bine: o inimă care tînjeşte după lumină şi iertare, şi un Mîntuitor, care vrea să ţi le dăruiască.

O, har ce ştergi păcatul
Prin sîngele scump al lui Isus.
Tu dai la toţi deopotrivă
Iertare, pace de nespus.
Mîntuirea ai dat-o în dar,
O, minunat timp de har!

Un cuvînt de încheiere

În cartea de faţă se întîlnesc însemnări mai vechi şi menţionări din ultimul timp. Din povestirile altora s-a intercalat cîte un citat şi gînd. În mod deosebit merită să fie amintiţi cei doi martorii Georg von Viebahn şi Paul Humburg, ale căror scrieri m-au influenţat profund. De asemenea le datorez mult şi evangheliştilor din zilele noastre. Tuturor li se adresează aici mulţumirile mele din inimă.

Autorul

CUPRINSUL

Ferice de cel iertat ! 3
Negri albi 5
Este vorba de dreptul tău de cetăţean 7
Vrednic de-a fi văzut 9
Panică pe stadion 11
Un avion propriu 15
O mulţime de lucruri ... ! 18
Un joc periculos 19
Numai oameni cinstiţi 21
Vă rog să vă încadraţi ! 23
Pe eşafod 24
Douăzeci şi cinci de milionari la bord 26
Maratonul 29
Ce este dialectica ? 33
Podul de peste Tay 36
Reclame 38
Foarte bine lustruit 41
Afară din murdărie ! 44
E totul în ordine cu tine ? 47
De asemeni un ABC 51
Bunica scriitorului Karl May 55
Scandal pe estradă 59

O jumătate de pod – o absurditate 62
Torţa lui Alexandru 63
De tine este vorba 67
Un petic de pînză cenuşie 69
Baza „Zero“ 72
O cămilă şi 87 de piane 76
Este plăcută otrava de şobolani ? 80
Parisul nu mai există 84
Escaladatorul 88
Conturi neachitate 91
„Lizuca Tănase“ sau ultima noutate
din atelierul visurilor 94
O săgeată de foc 98
Semnătura decisivă 100
La bătaia gongului va fi ora 104
Jaguarul 108
Două relatări demne de amintit 110
O scrisoare eficace 114
Pătruns 115
Cel mai minunat lucru secundar din lume 119
Fii pregătit în orice vreme ! 124
Horoscopul săptămînii 127
Falsificări 131
Aici se vorbeşte 136
Omul din mijloc 139
Nu te supăra, frate ! 142
Un cuvînt de încheiere 144
Cuprinsul 145